***

E S R A R N A M E

بســـم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين و الصلاة و السلام على سيدنا محمد و على اله و صحبه اجمعين

(حم) HAMİM'İN SADA-YI SEMAVÎSİ ve GELECEĞE DAİR İHBARAT-I GAYBİYESİ

Ma'lum olsun ki, başta Resul-i Ekrem (A.S.M.) olmak üzere bütün peygamberân-ı izâm'ın (A.S.) ümmetlerini korkuttukları, büyük Deccal ve Süfyaniyet fitnelerinin zuhur ettiği ve Ye'cûc ve Me'cûc'un âlemi fesada ve ifsada verdiği bir zaman içinde bulunuyoruz. Beşer tarihinin bu en büyük fitnelerinin zuhur ettiği ahirzamanda bulunduğumuz hasebiyle, elbette çok büyük tehlikelere ve felaketlere maruz ve mübtela olmaklığımızla beraber, aynı zamanda alemi ıslah edecek, insanları karanlıklardan nura çıkaracak Hz. Mehdi ve Hz. İsa (A.S.)'ın da zuhur zamanı olması cihetiyle, yine o kadar müjdeli ve saadetlidir. İşte bu Esrarname, ahirzamanın hadîsatını, fitnelerini, Hz. Mehdî ve Hz. İsa'nın (A.S.) gelip âlem-i islamın başına geçeceklerini, izn-i ilâhî ile Kur'an-ı Azimuşşan'ı ve Şeriat-ı Garra-i Muhammediyeyi (A.S.M.) önce âlem-i islama ve daha sonra bütün dünyaya hakim kılacaklarını ve adaleti yeryüzünde te'sis edeceklerini haber veren Ayât-ı Beyyinatın işârâtı, ehadîs-i nebeviyenin sarahati ve işârâtı, İmam-ı Ali'nin (R.A.) ihbaratı ve Üstad Bediüzzaman'ın (R.A.) ve bâzı ehl-i velayetin istihracatını ve İncil'deki bazı işaretleri ihtiva etmektedir. Bu Esrarname, ehl-i dalaletin mağlubiyetini ve vahim ve dehşetli akıbetlerini haber verdiği gibi, ehl-i imanın da galibane akıbetlerini haber vermekle inşaallah onlara medar-ı teselli ve müjde olacaktır. Bu işaretlerin daha iyi anlaşılması için bu Esrarname'nin ahirindeki "Deccal" ve "Ye'cûc ve Me'cûc" hakkındaki tedkikatın ve ahirdeki Üstad Bediüzzaman Said Nursi'nin (R.A.) "Beşinci Şua" namındaki eserinin dikkatlice okunması gerekmektedir.

İHTAR: Mehdîlik ahirzamanda bir hidayet cereyanıdır ki üç mümessili vardır. Bu üç mümessilin her birine de Mehdî denilir.

Birinci Mehdî hakaik-ı imaniyenin mehdîsidir. Birinci Mehdî'nin yapmış olduğu bu vazife, diğer iki Mehdî'nin vazifelerine nisbeten çok daha ehemmiyetlidir. Bu Mehdî'nin vazife-yi maneviyesi takriben 100 sene devam edecektir.

İkinci Mehdî ise; Alem-i İslamı zulümattan nura çıkaracak ve Alem-i İslamın ittihadını temin ederek şeair-i İslamiyeyi ve ahkam-ı Kur'aniyeyi bütün

Alem-i İslamda tatbik edecek olan zattır. Hazret-i İsa (A.S.) bu ikinci Mehdî'nin hakimiyetinin son zamanlarında nuzul edecektir. Bu Mehdî'nin hakimiyeti ise takriben 45 senedir.

Üçüncü Mehdî ise; Hazret-i İsa (A.S.) ile birleşerek Alem-i Nasraniyeti de arkasına alarak ahkam-ı Kuraniyeyi ve şeair-i İslamiyeyi bütün dünyaya hakim edecektir. Bu zatın hakimiyeti de takriben 40 senedir.

Ahirzamandaki mehdiyet cereyanı bu üç zata da şamildir. Yalnız "Mehdî-yi Ahirzaman" denildiği vakit ikinci Mehdî kasdedilmektedir. Bu ikinci ve üçüncü Mehdî'nin yapacağı vazifeler her ne kadar efkar-ı umumiyede daha şaşaalı ve büyük görülüyorsa da hakikat noktasında birinci Mehdî'nin yaptığı iman vazifesi daha kıymetli ve ehemmiyetlidir. Risale-i Nur'da mehdîliğin üç vazifesinin bulunduğunun izah edildiği mevzularda ve "El Burhan Fî Alamat-i Mehdî-yi Ahirizzaman" ve "El-İşaa Lieşrat-is Saat" isimli kitaplarda ahirzamanda üç tane Mehdî'nin gelip vazife yapacağı isbat edilmiştir.

حم

MUKADDİME

Bu Esrarname'nin bir feyiz menbaı, حمile başlayan Duhan suresinin 16. Âyet'i olan ve Bedir muharebesinden haber veren يَوْمَ نَبْطِشُ الْبَطْشَةَ الْكُبْرَى إِنَّا مُنتَقِمُونَ **(büyük bir şiddetle onları yakalayacağımız gün onlardan intikamımızı alırız) âyetinin hazinesinin bu asrımıza bakan bir işaret-i gaybiyesidir. Şöyle ki:**

Kur'an-ı Mu'ciz-ul Beyan Duhan Suresi'nin 10. Âyetinden i'tibaren, sema canibinden gelen ve insanları kuşatıp onlara azab getiren bir dumandan bahsetmektedir. Mekke'de Kureyşlilere gelen şiddetli açlık belasından haber veren bu ayet-i kerimelerden sonra gelen 16. ayette ise, bu kafirlerin Bedir Harbindeki hezimetlerini, vukuundan evvel ihbar-ı gaybî nev'inden haber vermiştir. Bütün zamanlardaki beşerin bütün tabakatına hitab eden Kur'an-ı Azim-uşşan, bu ayet-i azimelerin mana-yı işarî ve makam-ı ebcedîsiyle, ahirzamanın fitne-i azimesi içinde, bu asrımıza dahi daha ziyade bakıp haber vermektedir. Ezcümle:

يَوْمَ نَبْطِشُ الْبَطْشَةَ الْكُبْرَى إِنَّا مُنتَقِمُونَ **ayetindeki** *يَوْمَ نَبْطِشُ الْبَطْشَةَ الْكُبْرَى* **nın makam-ı ebcedisi 1422 olup evvelindeki ayetlerle beraber şöyle işaret eder ki: Hicrî 1422 tarihinde sema canibinden uçaklarla gelen bir duman ve harb ateşinin neticesinde, biz o kafirleri en şiddetli bir yakalayışla, Bedir Muharebesinde yakaladığımız gibi yakalayacağız ve onlardan intikamınızı alacağız. İşte bu ihbar-ı gaybi aynen vukua gelmiş ve Amerika'da 11 Eylül 2001'de sema canibinden gelen bir duman ve azab görülmüş ve bunun üzerine bütün Dünya kâfirleri önce Afganistan'da Müslümanlar üzerine semadan bombalar**

yağdırmaya başlamışlardır. Bedir Harb'inde olduğu gibi, İslam'ın nurunu söndüreceklerini ve Müslümanları esaret altına alacaklarını zannederek bir harb ateşi yaktılar. Buna karşılık alemde asgarî 200 seneden sonra ilk def'a, hadîs-i nebevide haber verildiği gibi şark tarafında ve diğer bâzı yerlerde, bir taife-i mücahidin tarafından ila-i kelimetullah için fisebilillah cihâd ilan edildi. Feteemmel!... İşte bu Âyet-i Kerimeler istikbale bakarak, ihbar-ı gaybî nevinden ferman ederek "O kafirler galib geleceklerini ve Kur'an'ın nurunu söndüreceklerini zannediyorlar, fakat Allahu Teala ise onların planlarını akim bırakıp, nurunu itmam edecektir. Korkmayın ve müjdelenin, biz onları yakalayıp intikamınızı alacağız" diye ehl-i imana müjde vermektedir. Tevbe suresinin 32. ayeti de mana-yı sarihiyle bu mes'eleyi izah ettiği gibi, mana-yı işarîsiyle de yine bu asrımıza bakıp aynı Duhan suresinin ayetlerinin verdiği ihbar-ı gaybîyi te'yid etmektedir. Şöyle ki:

يُرِيدُونَ أَن يُطْفِؤُواْ نُورَ اللّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللّهُ إِلاَّ أَن يُتِمَّ نُورَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ

Meali: "Yahudi ve Hıristiyanlar, ahbar ve ruhbanların idlallerine kapılarak, ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek istiyorlar. Allah ise, kafirler istemese de nurunu tamamlayacaktır".

(Beyzavi- İbni Abbas-Tevbe-32)

Ayet-i Kerimesi, makabli ve maba'di olan 29. ayetten 35. ayete kadar olan kısımla beraber mana-yı sarihiyle, Yahudi ve Hıristiyanların hakiki mahiyetlerini ve onların hakikatte ve ahiret nokta-i nazarında ehl-i kitab olmadıklarını, belki müşrik olduklarını, hem Yahudi hahamları ve Hıristiyan rahiblerinin Tevrat ve İncil'i terk ederek batıl bir din ihdas ettiklerini ve bu batıl dine "Yahudilik" ve "Hıristiyanlık" namı verdiklerini, Allah indinde tek hak dinin, bütün peygamberlerin dini olan İslamiyet olduğunu ifade etmektedir. Ve bu Yahudi hahamları ve Hıristiyan rahiplerinin, Hz. Musa ve Hz. İsa (A.S.)'ın getirdikleri İslamiyeti bozup, Yahudiyet ve Nasraniyete çevirerek Tevrat ve İncil'in nurunu söndürdükleri gibi, nur-u Kur'an'ı da alemde söndürmek niyetiyle, Yahudi ve Hıristiyan milletlerini idlal edip nur-u İslam'ı söndürmeye teşvik ettiklerini ve bunun için dünyanın servetini batıl yollarla ellerinde toplayarak, bu servetlerini Allah'ın yolundan insanları saptırmak için harcadıklarını bildirmekte, ama o kafirler istemese de Allah, Kur'an'ın nurunu tamamlayacağını Müslümanlara müjdeleyip va'detmektedir. Bu ayetlerin izahı İkazname'de tafsilen anlatıldığı için oraya havale ediyoruz.

Bu ayetlerin işarî ve cifrî manalarının anlaşılması için Üstad Bediüzzaman Said Nursi'nin (R.A.), bu ayetlerin hazinesinden istihrac ettiği şu işaretleri dikkatlice mütalaa etmek lazımdır. Şöyle ki:

"Sure-i Tevbe'de:

يُرِيدُون أَن يُطْفِؤُواْ نُورَ اللّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللّهُ إِلاَّ أَن يُتِمَّ نُورَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ **âyetindeki**

نُورَ اللّٰهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللّٰهُ إِلَّا أَن يُتِمَّ نُورَهُ **cümlesi, kuvvetli ve letafetli münasebet-i maneviyesiyle beraber şeddeli "lâmlar" birer "lâm" ve şeddeli "mim" asıl kelimeden olduğundan iki "mim" sayılmak cihetiyle bin üçyüz yirmidört (1324) ederek, Avrupa zalimleri devlet-i İslâmiyenin nurunu söndürmek niyetiyle müdhiş bir sû'-i kasd plânı yaptıkları ve ona karşı Türkiye hamiyetperverleri, hürriyeti yirmidörtte ilânıyla**(Haşiye-1) o plânı akîm bırakmağa çalıştıkları halde, maatteessüf altı-yedi sene sonra, harb-i umumî neticesinde yine o sû'-i kasd niyetiyle Sevr Muahedesinde Kur'anın zararına gayet ağır şeraitle kâfirane fikirlerini yine icra etmek olan plânlarını akîm bırakmak için Türk milliyetperverleri cumhuriyeti ilânla(Haşiye-2) mukabeleye çalıştıkları tarihi olan bin üçyüz yirmidörde, tâ otuz dörde, tâ ellidörde tam tamına tevafukla, o herc ü merc içinde Kur'anın nurunu muhafazaya çalışanlar içinde Resail-in Nur müellifi yirmidörtte (1324) ve Resail-in Nur'un mukaddematı otuzdörtte (1334) ve Resail-in Nur'un nuranî cüzleri ve fedakâr şakirdleri ellidörtte (1354) mukabeleye çalışmaları göze çarpıyor. Hattâ hakikat-ı hali bilmeyen bir kısım ehl-i siyaseti telaşa sevkettiler ve bu itfa sû'-i kasdına karşı tenvir vazifesini tam îfa ettiklerinden bu âyetin mana-yı işarîsi cihetinde bir medar-ı nazarı olduklarına kuvvetli bir emaredir. Şimdi İslâmlar içinde Nur-u Kur'ana muhalif haletlerin ekserisi, o sû'-i kasdların ve Sevr Muahedesi gibi gaddarane muahedelerin vahîm neticeleridir. Eğer şeddeli "mim" dahi şeddeli "lâmlar" gibi bir sayılsa, o vakit bin ikiyüz seksendört (1284) eder. O tarihte Avrupa kâfirleri devlet-i İslâmiyenin nurunu söndürmeğe niyet ederek on sene sonra Rusları tahrik edip Rus'un doksanüç (1293) muharebe-i meş'umesiyle âlem-i İslâmın parlak nuruna muvakkat bir bulut perde ettiler. Fakat bunda Resail-in Nurşakirdleri yerinde Mevlâna Hâlid'in (K.S.) şakirdleri o bulut zulümatını dağıttıklarından bu âyet bu cihette onların başlarına remzen parmak basıyor. Şimdi hatıra geldi ki; eğer şeddeli "lâmlar" ve "mim" ikişer sayılsa, bundan bir asır sonra zulümatı dağıtacak zâtlar ise, Hazret-i Mehdi'nin şakirdleri olabilir.(Haşiye-3) Her ne ise... Bu nurlu âyetin çok nuranî nükteleri var. القطرة تدل على البحر **sırrıyla kısa kestik.”**

(1. Şua-28. Ayet-i Kerime)

İşte Üstad Bediüzzaman’ın (R.A.), şu Âyet’lerin mana-yı sarihinin tabakatından bir ferdi olan mana-yı işari tabakasının külliyetinden, ayetin bazı işaretlerini beyan ettiği bu ifadelerine dikkat edelim. Üstad burada, ayet’in son üç asra bakan işaretlerini anlatıyor. Evvela 1284 ve 1293 de Alem-i İslam’ın nuruna çekilen zülümat bulutlarına işaret edip, bu zulümatı Hz. Mevlana Halid’in (K.S.) şakirdlerinin dağıttığını bildiriyor. Sonra, geçtiğimiz asırda hicrî 1324’ten itibaren başlayan su-i kasdları gösterip, bu tecavüzata karşı Risale-i Nur şakirdlerinin mukabele ettiklerini bildiriyor. Sonra da “eğer şeddeli "lâmlar" ve "mim" ikişer sayılsa, bundan bir asır sonra zulümatı dağıtacak zâtlar ise, Hazret-i Mehdi ve şakirdleri olabilir” diyerek içinde bulunduğumuz tarihte vuku bulan zulümata ve bu zulümatı dağıtacak zatlara işaret etmektedir. Çünkü eğer “lamlar” ve “mim” ikişer sayılsa Hicrî 1414 ile 1423 tarihlerine tekabül etmektedir.

Hem Bediüzzaman, içinde bulunduğumuz bu asırda ve bundan evvelki iki asırda vuku bulan bu dehşetli hâdiselere, bu Âyet'in işaretlerini anlatırken gösteriyor ki; Âlem-i İslam'ın başına gelen bütün bu musibetlerin ve şeriata muhalif hâdiselerin ve nur-u Kur'an'ı söndürmek için yapılan bütün bu faaliyetlerin ve harblerin arkasında Yahudi hahamları ve Hıristiyan rahibleri vardır. Çünkü bu Âyet-i Kerime, mana-yı sarihiyle Yahudi ve Hıristiyanların Kur'an'ın ve din-i İslam'ın nurunu söndürmek istediklerini ve bunun için fitneler çevirip, harb ateşini yaktıklarını ifade etmektedir. Fakat dikkat edilirse, bundan evvelki ayet ve bundan sonra gelen Âyet'ler ise, ahbar ve ruhbanlardan bahsetmekte ve Yahudi ve Hıristiyan milletlerini idlal edenlerin ve halkı Allah'ın yolundan seddedenlerin, bu ahbar ve ruhbanlar olduğunu tasrih etmektedir. Nasıl ki arkasında gelen:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُواْ إِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الأَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لَيَأْكُلُونَ أَمْوَالَ
النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللّهِ وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ
وَالْفِضَّةَ وَلاَ يُنفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللّهِ فَبَشِّرْهُم بِعَذَابٍ أَلِيمٍ

Meali: "Ey iman edenler! Ahbar ve ruhbanın çoğu gayr-ı meşru' yol ile insanların mallarını yerler. Ve Allah'ın yolundan insanları o mal ile men ederler. Onlar altın ve gümüşü iddihar ederler. Ve onu Allah yolunda infak etmezler. Belki Allah'ın yolundan insanları men etmek için sarfederler. Onları *(ahbar ve ruhbanı),* azab-ı elim ile müjdele".

(Beyzavi-İbni Abbas-Tevbe-34)

İşte bu ayet, halkı Allah'ın yolundan seddedip onları, Kur'an'ın nurunu söndürmek için sevk ve idare edenlerin Yahudi hahamları ve Hıristiyan rahibleri olduğunu sarahaten bildirmektedir.

Demek, Nur-u Kur'an'ın aleyhindeki bütün bu faaliyetlerin ve harblerin arkasında, Yahudi hahamları ve Hıristiyan rahibleri vardır ve onların da başında, -İkazname'de de anlatıldığı gibi- bütün dünya devletlerini idare eden, ve 300 kişiden mürekkeb gizli Yahudi hükumetinin reisi olan başhaham vardır. Feteemmel!

İşte bu Esrarname'nin esâs me'hazını, حم (Hamim) ile başlayan Duhan Suresi ile Tevbe Suresi'nin mezkur ayetlerinin, bu asrımıza bakan ihbarat-ı gaybîyeleri teşkil etmektedir.

حم

HADİSLERİN İŞARETLERİ

AHİRZAMAN HADİSATININ BAŞLANGICI VE MERHALELERİ

Buhari ve Müslim, Ömer ibn-il Hattab ve Huzeyfe'den ve yine İmam Ahmed ve Müslim, Ebu Zeyd bin Amr bin Ahtab El- Ensarî'den şöyle rivayet etmiştir:

ان النبى (صلع) صلى الفجر يوما ثم صعد المنبر فخطبنا حتى حضرت الظهر فنزل ثم صلى ثم صعد المنبر فخطبنا حتى حضر العصر ثم نزل فصلى ثم صعد المنبرفخطبنا حتى غربت الشمس،فاخبرنا بما كان و بما هو كائن، فاعلمنا احفظنا.

"Resul-i Ekrem (A.S.M.) bir gün sabah namazını kıldı, sonra minbere çıkıp öğle namazı vaktine kadar bize hitab etti. Sonra minberden indi ve öğle namazını kıldı. Sonra minbere çıkıp ikindi namazı vaktine kadar bize hitab etti. Sonra indi ve ikindi namazını kıldı. Sonra yine minbere çıkıp güneş batıncaya kadar bize hitab etti. Bu hutbelerinde bütün olmuş ve bundan sonra olacak olan hâdiseleri haber verdi, onları bize öğretti ve ezberletti." (Bu İhbar-ı Nebevi mutlak surette değil, belki ekseriyetle ehemmiyetli olanları muraddır.)

(Buhari, Müslim)

İşte bu ve bunun gibi birçok ehadîs-i nebeviye gösteriyor ki, Resul-i Ekrem (A.S.M.) nazar-ı dekaikâşinasıyla istikbalde gelecek bütün hâdiseleri görüp ümmetine haber vermiştir. Fakat bu hadîsleri umum sahabeler zabt ve rivayet etmemiş, ancak bazı sahabeler onları muhafaza edip, rivayet etmişlerdir. Bu sebeble, Hz. Huzeyfe bin El-Yeman (R.A.) şöyle demiştir:

و الله ما ادرى اصحاب رسول الله أنُسِّى (صلع) ام تناسوا، و الله ما ترك رسول الله من قائد فتنة الى ان تنقضى الدنيا يبلغ من معه ثلاثمائة فصاعدا الا قد سماه لنا رسول الله (صلع) باسمه و اسم ابيه و اسم قبيلته

"Allah'a kasem ederim ki, bilmiyorum acaba Peygamberin sahabelerine bu hadîsler unutturuldu mu, yoksa unuttular mı? Allah'a kasem ederim Resul-i Ekrem (A.S.M.) dünyanın sonuna kadar gelecek olan fitneleri ve o fitneleri çıkaran reisleri tâ üç yüzden daha fazla kimseleri bize isimleriyle, babalarının isimleriyle ve kabilelerinin isimleriyle haber verdi".

(Ebu Davud)

İşte bu esas üzerine ahirzamanda vuku bulan mühim hâdiseleri haber veren, bazı ehadîs-i nebeviye bu makamda zikredilecektir.

حرب اخر الزمن حرب كونية، المرة الثالثة بعد اثنين كُبريين يموت فيهما خلائق كثيرة، الثانية اشعلها رجل كنيته السيد الكبير، و تنادى الدنيا باسم "هتلر"

İmam-ı Ali, Ebu Hureyre ve İbn-i Abbas'ın (R.A.) rivayet ettiği bir hadîste

şöyle varid olmuştur:

"Ahirzaman'ın harbi cihan harbidir. Çok kimselerin öldürüldüğü iki büyük harbden sonra bir üçüncüsü daha olacak. İkinci cihan harbinin ateşini yakan (başlamasına sebeb olan) "Büyük Reis" künyesinde bir adamdır ki dünya onu "Hitler" ismiyle çağırır **".

(El- Mehdiy-yul Muntazar Alel Ebvab)

** Bu hadîs-i şerif ahirzamanda üç cihan harbi olacağını ve ilk iki harbin çok büyük olup bunlarda çok kimselerin öleceğini, üçüncü harbin ise, her ne kadar o da bir cihan harbi olsa da evvelki iki harbe nisbeten onda fazla kimsenin ölmeyeceğini haber vermektedir. Çünkü hadîs, ilk iki harb için كُبريين يموت فيهما خلائق كثيرة yani, "büyük olan o iki cihan harbinde çok kimseler ölecektir" demiştir. İlk iki harbin kübrâ olduğunu ifade etmekle üçüncüsünün suğrâ olduğuna işaret edilmiştir. Allahu a'lem bir tevili şudur ki; üçüncü harb diğerlerine nisbeten daha küçük olacak ve onda nisbeten fazla kimse ölmeyecektir. Bunun sebebi şudur ki; geçtiğimiz asırda vuku bulan iki cihan harbinde dünyanın ekser devletleri birbirleriyle savaşmışlardır. Halbuki asrımızda vuku bulan harbde ise; ekser dünya devletleri birleşerek bir tek yeri vurmaktadırlar. Binaenaleyh bu üçüncü harb de bir cihan harbi olmakla beraber bütün dünya tek bir yeri vurduğu için diğer iki harbe nisbeten onda fazla kimse ölmemektedir. İşte hadîs-i şerif bu manalara gayet beliğ ve veciz bir surette ve mu'cizane işaret etmektedir. İki cihan harbi aynen haber verildiği gibi vuku bulmuş, üçüncü harbin ise mukaddematı zuhur etmiştir. Bütün dünya devletleri İngiltere ve Amerika'nın riyasetinde Alem-i İslamın aleyhinde ittifak ederek nur-u Kur'an'ı söndürmek emeliyle şarkta bir taife-yi mücahidin üzerine hücum etmişlerdir.

Hem bu hadîste ikinci cihan harbini "Hitler" isminde bir adamın başlatacağını ve ona "Büyük Reis" manasında "FÜHRER" denileceğini mu'cizane haber vermektedir.

Bu hadîsin verdiği haberler şu gelen hadîs-i şerifte daha zahir ve tafsilli bir şekilde beyan edilmektedir:

و فى رواية خاف ان يحدث بها، و لما احس الموت خاف ان يكتم علما فقال لمن حوله: فى نبأ علمته عما هو كائن فى حروب اخر الزمن، فقالوا: اخبرنا و لا بأس جزاك الله خيرا فقال:

فى عقود الهجرة بعد الألف و ثلاثمائة و اعقدوا عقودا يرا ملك الروم ان حرب الدنيا كلها يجب ان تكون، فاراد الله له حربا. و لم يذهب طويل زمن، عقد و عقد فسلط رجل من بلاد اسمها "جرمن"، و له اسم الهرّ، اراد ان يملك الدنيا و يحارب الكل فى بلاد ثلج و خير، فامسى فى غضب الله بعد سنوات نار، ارداه قتيلا سرُ الروش او الروس (الشك من الراوى).

فى عقود الهجرة بعد الألف و ثلاثمائة و عُدّ خمسا او ستا اوا سبعا او

ثمانا يحكم مصر رجل يكنى "ناصر"، يدعوه العرب "شجاع العرب"، و اذله الله فى حرب و حرب و ما كان منصورا، و يريد الله لمصر نصرا له حقاً فى احب شهوره، و هو له، فارضى مصرَ ربُ البيت و العرب باسمر سادا، ابوه انورُ منه، لكنه صالح لصوص المسجد الاقصى بالبلد الحزين. و فى عراق الشام رجل متجبر و سفيانى، فى احدى عينيه كسل قليل، و اسمه من الصدّام و هو صدام لمن عارضه، الدنيا جمعت له فى "كوت" صغير دخلها و هو مدهون و لا خير فى السفيانى الا بالاسلام، و هو خير و شر. و الويل لخائن المهدى الامين.

فى عقود الهجرة بعد الألف و اربعمائة و اعقد اثنين او ثلاثا يخرج المهدى الامين، و يحارب كل الكون يجمعون له الضالون و المغضوب عليهم، و الذين مَرَدوا على النفاق فى بلاد الاسرا و المعراج عند جبل مجدون، و تخرج ملكة الدنيا و المكر، زانية اسمها "امريكا". تراود العالمَ يومئذ فى الضلال و الكفر، و يهود الدنيا يومئذ فى اعلى عليين يملكون كل القدس و المدينة المقدسة. و كل البلاد تأتى من البحر و الجو الا بلاد الثلج الرهيب و بلاد الحر الرهيب. و يرى المهدى ان كل الدنيا عليه بالمكر السيئ، و يرى الله اشد مكرا، ويرى ان كل كون الله له، اليه المرجع و المصير، و كل الدنيا شجرة له ان يملكها فرعا و جذرا. فيرميهم الله باكرب رمى و يحرق عليهم الارض و البحر و السماء و تمطر السماء مطر السوء، و يلعن اهل الارض كل كفار الارض، و يأذن الله بزوال كل الكفر.

"Bir rivayette Ebu Hureyre vefat edeceğini hissettiği vakitte ilmi ketmetmiş olmaktan korkarak etrafındakilere şöyle dedi:

Resul-i Ekrem'den (A.S.M.) öğrendiğim Ahirzamanda vukua gelecek harblerle alakalı haberleri size bildireyim mi? Onlar: 'Evet bize haber ver. Bunda bir beis yoktur Allah seni hayırla mükafatlandırsın' dediler. Bundan sonra Ebu Hureyre sözüne devâm ederek dedi ki:

'Hicretten bin üç yüz (1300) sene sonraki akidlerden birkaç akid say **(Haşiye-1)**. O vakit Rumların meliki **(Haşiye-2)** bütün dünya ile harb etmek ister. Allahu Teala da o adam için harbi irade eder. Bunun üzerinden fazla bir zaman geçmez, iki akid sonra (CERMEN) ismindeki bir beldeden **(Haşiye-3)**, ismi kedi ismi olan bir adam musallat olur **(Haşiye-4)** ve bütün dünyaya malik olmak ister. Ve hem soğuk memleketlerde ve hem de sıcak memleketlerde **(Haşiye-5)** bütün dünya ile harb eder. Şiddetli harb ateşlerinin dolu olduğu senelerden sonra Allah'ın gadabına uğrar. Neticede Rûş'un veya Rus'un (ravi şübhe etmiştir) sırrı **(Haşiye-6)** onu öldürürler.

Hicretten bin üç yüz (1300) sene sonraki akidlerden beş veya altı veya yedi veya sekiz akid say. O vakit Mısır'a "Nasır" künyesinde bir adam hükmeder **(Haşiye-7)**. Arablar onu "Şüccâ'-ul Arab" (Arabın cesuru) diye çağırırlar. Allah onu bir harbde ve sonra bir harbde daha, yani iki harbde zelil eder **(Haşiye-8)**. O Nasır

mansur olmaz, ona yardım edilmez. Ve Allahu Teala ayların en sevgilisinde Mısır'a hakiki nusreti irade eder ki bu nusret tahakkuk edecektir [Haşiye-9]. Bunun üzerine Beyt'in Rabbi olan Allah, Mısır halkını ve Arab milletini, babası kendisinden daha Enver olan "Esmer Sâdâ" ile razı ederek onu, onlara reis eder [Haşiye10]. Fakat bu adam Mescid-i Aksa'nın hırsızlarıyla (Yahudilerle) belde-i hazînde musalaha yapar [Haşiye11].

Sonra Şam bölgesinden olan Irak'da cebbar bir adam zuhur eder ki; o adam Süfyanîlerden biridir ve onun bir gözünde hafif bir aksama vardır. Onun ismi "Saddam" dır [Haşiye12]. O, kendisine muarız olanlara karşı saddamdır [Haşiye13] . Bütün dünya "Küçük Kût" ta [Haşiye14], onun için toplanırlar ki Saddam da bu Kuveyt'e daha evvel aldatılarak girmiştir [Haşiye15]. Bu Süfyanîde hiç bir hayır yoktur. İlla ki İslamiyet'e dönerse o zaman onda hayır olur. O hem hayır, hem de şerdir [Haşiye16]. Mehdî-yi Emin'e hain olana veyl olsun [Haşiye17].

Hicretten bin dört yüz (1400) sene sonraki akidlerden iki veya üç akid say [Haşiye18]. O vakit Mehdî-i Emin çıkar ve bütün dünya ile harb eder. Dalalete düşenler [Haşiye19] ve Allah'ın gadabına uğramış olanlar[Haşiye20] ve münafıklar [Haşiye21], İsra ve Mi'raç beldesi olan Kudüs'teki "Meciddun Dağları"nda onun için toplanırlar [Haşiye22]. Bütün dünyanın ve bütün hilelerin melikesi de Mehdî'ye karşı çıkar ki onun ismi zaniyedir (Amerika) [Haşiye23]. Bu melike o gün bütün dünyayı dalalet ve küfre sevkeder. Yahudiler de o gün dünyaca en yüksek makamdadırlar. Bütün Kudüs'e, mukaddes beldeye hakimdirler. Bütün dünya denizden ve havadan [Haşiye24] Mehdî'nin üzerine hücum eder. Ancak çok soğuk ve çok sıcak beldeler müstesna [Haşiye25]. Mehdî bakar ki bütün dünya çirkin hile ve planlarla aleyhinde ittifak ettiklerini görür. Fakat bilir ki Allah daha şiddetli mekr sahibidir ki, onların bütün hilelerini akim bırakır. Ve bütün kainat onun mülküdür ve ona dönecektir ve merci yalnız odur. Ve bütün dünya aslı ve fer'iyle onun bir hilkat şeceresidir. İşte bu kudrete malik olan Cenab-ı Hak, Mehdî'ye nusret için en şiddetli bir darbe ile onları vurur ve karayı, denizi ve semayı onlar üzerine yandırır. Ve Sema da onların üstüne şiddetli yağmurunu yağdırır. O gün bütün ehl-i arz küffara lanet eder. Allah da bütün küfrün zevalini irade eder [Haşiye26] ".

(Esme-l Mesalik Lieyyam-il Mehdîyy-il Meliki Li Küll-id Dünya Biemrillah-il Malik, Kelde bin Zeyd-216)

Bu hadîslerde haber verilen Irak Harbi, yine hadîslerde ahirzamanda vuku bulacağı bildirilen üçüncü cihan harbinin ve Yahudi ve Hıristiyanların tabirince "Hermeciddun (Armegedon) harbinin" ilk merhalesidir. Bu Irak harbi diğer bir rivayette ise şöyle bildirilmiştir:

و حرب فى بلد اصغر من عجب الذنب، يجمعون اهل الدنيا لها، كأنها اغنى بلد أوْلَمَ عليها الوالمون. و امير فيها سلم رايته لزعيمة الشر الآتية من الشواطئ البعيدة الغربية بداية اخر الزمن فتجمع له صريخها من كل الدنيا، و ترد له عرش الملك و يخرب عراق فى ملاحم بداية اخر الزمن. و يحارب امير الذنب الصغير جيوش المهدى، و حان خراب البلد مرة اخرى

لأن اميرها سر الفساد.

"Kuyruk sokumundan daha küçük bir beldede (Kuveyt'te) bir harb olur. Bütün dünya ahalisi o beldeyi kurtarmak için toplanırlar. Gûya orası beldelerin en zenginidir. Vâlimeler (düğün yemeğine davet edilenler, yâni menfaaetperestler) o beldeye davet ederler (yani bütün dünya oranın serveti olan petrolü paylaşmaya çalışırlar). Ahirzaman hadîsatının bidayetinde, o beldenin emîri, sancağını batıdaki uzak sahillerden gelen şer ordularının komutanına (Amerika ve İngiltere'ye) teslim eder. Emîrin yardım çağrısına karşı dünyanın her tarafından yardıma gelip o komutan için toplanırlar. Emîrin tahtı yine kendisine iade edilir ve ahirzamanın bidayetindeki kanlı harblerde Irak harab edilir. Küçük kuyruk hükmündeki beldenin emîri Mehdî'nin askerleriyle muharebe eder. Ve o beldenin ikinci def'a harabiyeti yaklaşmış olur. Çünkü o emîr fesadın menbaıdır"...

(Esme-l Mesalik Lieyyam-il Mehdîyy-il Meliki Li Küll-id Dünya Biemrillah-il Malik, Kelde bin Zeyd-132)

Bu harb petrol için, yani servet için yapıldığından dolayı hadîslerde bu harbe Fitne-i Serrâ (servet, zenginlik ve mal sebebiyle olan fitne) namı da verilmektedir.

عن عبد الله بن عمر قال: كنا قعودا عند رسول الله (صلع) فذكر الفتن فاكثر فى ذكرها... الى ان قال: ثم فتنة السراء دخنهامن تحت قدمى رجل من اهل بيتى يزعم انه منى و ليس منى.

"Abdullah ibn Ömer dedi ki: Resul-i Ekrem'in (A.S.M.) huzurunda oturuyorduk. Bize vuku bulacak fitnelerden bahsetti ve bu husus üzerinde çok fazla durdu. Sonra dedi ki:

Fitne-i Serrâ'nın dumanı ehl-i beytimden bir adamın iki ayağı altından çıkar (yâni o sebebiyet verir). O kendini benden zanneder ama benden değildir**."

(Ebu Davud-4077, Ahmed-2/133)

** Ehl-i Beyt 12 manaya gelir. Bir manasıda Kureyşî demektir. Burada ehl-i beytten murad Kureyşîdir. Hadîs Irak lideri Saddam Hüseyin'den bahsetmektedir.

Yine bir başka rivayette Ebu Zer (R.A.) Resul-i Ekrem'in (A.S.M.) şöyle buyurduğunu söylemiştir:

سيكون من بنى امية رجل اخنس بمصر يلى سلطانا يغلب على سلطانه او ينتزع منه فيفر الى الروم فيأتى بالروم الى اهل الاسلام فذلك اول الملاحم.

"Benî Ümeyye'den dessas bir adam (Kuveyt Emîri), bir beldede (Kuveyt'te) hakim olur. Bir sultan (Saddam) gelir onun saltanatına galib olur veya saltanatı,

onun elinden alır. O da Rumlara (Amerika) sığınır ve Rumları ehl-i İslam üzerine getirir. İşte bu ahirzamanın kanlı harblerinin başlangıcıdır".

(Naim bin Hammad Kitab-ul Fiten-291)

Bir hadîste de Irak Harbi "Fitne-yi Duheyma (karanlık fitneler)" ünvanıyla haber verilmekte ve şöyle denmektedir:

فاذا كان ذاكم فانتظروا الدجال من يومه او من غده

"Bu (fitne-yi duheyma) vuku bulduğunda o gün veya ertesi gün Deccal'ı bekleyiniz."

(Kitab-ı Hermeciddun, Emîn Muhammed Cemalleddin-20)

Bu hadîs gösteriyor ki, Irak harbinin akabinde Deccal zuhur edecektir. Hâdisat gösterdi ki o deccaliyet Amerika, İngiltere ve Yahudilerin riyaseti altında Birleşmiş Milletler'in şahs-ı manevîsidir. Bu mes'elenin tafsilatı ileride gelecektir.

"عن ابى نضرة (ر.ع.) قال: كنا عند جابر (ر.ع.) فقال: يوشك اهل العراق لا يجبى اليهم."قفيز و لا درهم. قلنا من اين ذاك؟ قال العجم يمنعون ذاك. ثم قال يوشك اهل اشام الا يجبى اليهم دينار و لا مدى. قلنا من اين ذاك؟ قال من قبل الروم ثم سكت هنية ثم قال: قال رسول الله (صعم) يكون فى اخر امتى خليفة يحثى المال حثيا لا يعده عدا. قلت لابى نضرة: اترى انه عمر بن عبد العزيز؟ قال لا

Ebu Nadre (R.A.) dedi ki; Cabir (R.A.)'ın yanında idik, şöyle dedi: "Öyle bir zaman yaklaşıyor ki, Irak ahalisine bir kafiz (kile), bir dirhem sevk olunmayacak" (Yani Irak'a ambargo konulacak ve para ve ölçekle alışveriş olmayacak). Dedik ki "bu kimden dolayı olur". Dedi ki: "Acemler (Arab'ın gayrısı) bunu men' ederler." Sonra dedi: "Şam ahalisine bir dinar, bir müdy (kile) sevk olunmayacak". "Bu kimden dolayı olur" dedik. "Rumlar'dan dolayı" dedi. Sonra az bir müddet sustu.

Sonra dedi ki: Resulullah (A.S.M.) buyurdu ki: "Ümmetimin son zamanlarında bir halife (Mehdi) olur, malı saymadan verir". Ben Ebu Nadre'ye: "O Ömer İbn-i Abdulaziz midir?" dedim. "Hayır" dedi.

(Et-Tac, Ali Nâsıf el-Hüseyni)

Hadîste geçen Şam'dan murad sadece şu anki Şam şehri değildir. Çünkü şu anki Şam şehrinin ismi o zaman Dımeşk idi. Şam'dan murad Şam-ı Kübra'dır ki, Filistin ve diğer Şam çevreleri de dahildir.

Bu hadîs gösteriyor ki; önce Irak'a ve daha sonra Şam bölgesi olan Filistin'e kafirler tarafından ambargo uygulanacak. Bunun akabinde ise Hz. Mehdî zuhur edecektir. Çünkü hadîste " **هنية hüneyyeten yani az bir müddet**

tabiri kullanılmıştır. Demek Hz. Mehdî Irak ve Filistin ambargolarından az bir müddet sonra zuhur edecektir. Irak ve Filistin'deki ambargolar vukua gelmiştir. Öyle ise zaman, Hz. Mehdî'nin zuhur zamanıdır.

حم

HZ. MEHDÎ VE ONA ZEMİN HAZIRLAYAN CEMAAT-İ NURANİYE

Cumhur-u ulema-i İslam, hadîs-i şeriflere istinaden, ahirzamanda Mehdî ve Deccal'ın geleceğinde ittifak etmişlerdir. İbn-i Hacer-i Heytemi bu hususu şöyle beyan etmiştir:

من كفر مسلما لدينه فهو كافر مرتد يضرب عنقه ان لم يتب, و ايضا فهؤلاء منكرون للمهدى الموعود به اخر الزمان. و قد ورد في حديث ابي بكر الاسكافي انه صلي الله عليه و سلم قال: " من كذب بالدجال فقد كفر, و من كذب بالمهدى فقد كفر" و هؤلاء مكذبون به صريحا فيخشى عليهم الكفر

"Kim bir müslümanı dini için tekfir ederse o kafir ve mürteddir. Eğer tevbe etmezse devlet-i şer'iyye tarafından boynu vurulur. Aynı şekilde ahirzamanda vadedilen Mehdi'yi inkar edenler de kafir ve mürteddir. Çünkü Ebu Bekir El-İskafi hadîsinde varid oldu ki, Resul-i Ekrem (A.S.M.) şöyle ferman etti: "Deccal'ı inkar eden kafirdir ve Mehdi'yi de inkar eden kafirdir." Sarihan bunu inkar edenlerin küfründen korkulur".

(Fetava-i Hadîsiyye, İbn-i Hacer-i Heytemi-37)

Âhirzamanda Hz. Mehdî'nin geleceği ve fesada girmiş alemi ıslah edeceğine dair bir çok ehâdîs-i şerife vardır. Ezcümle:

ملك الارض اربعة. مؤمنان و كافران: فالمؤمنان ذوالقرنين و سليمان. و الكافران نمروذ و بختنصر. و سيملكها خامس من اهل بيتى

"Umum yeryüzüne dört kişi hakim olmuştur ki, ikisi mü'min ve ikisi kafirdir. İki hakim mü'min Hz. Zül-karneyn ve Hz. Süleyman (A.S.)'dır. İki hakim kafir ise Nemrud ve Buhtünasr'dır. Ve beşinci olarak ileride benim ehl-i Beytimden birisi (Mehdî) dahi bütün arza hakim olacaktır".

(Fetava-i Hadîsiyye, İbn-i Hacer-i Heytemi-39)

لا تزال طائفة من امتى تقاتل على الحق حتى ينزل عيسى بن مريم عليه السلام عند طلوع الفجر ببيت المقدس ينزل على المهدى فيقال تقدم يا

نبى الله فصل بنا، فيقول هذه الامة امراء بعضهم على بعض

“Tulu-i Fecirde, Beyt-i Makdis’de Hz. İsa bin Meryem (A.S.) nazil oluncaya kadar ümmetimden bir taife, daima hak üzerine mukatele (cihad) edecektir. O vakit Hz. İsa (A.S.) Hz. Mehdî’nin üzerine nüzul eder. Ona “Ey Allah’ın Nebîsi! Öne geç, bize namazı kıldır” denir. O da “Bu ümmetin imamı kendisindendir, onların içinden birisi daima diğerlerine imamdır” der. (Yâni Hz. Mehdî’nin imamete geçmesini emreder)”.

(Fetava-i Hadîsiyye, İbn-i Hacer-i Heytemi-38)

لو لم يبق من الدنيا الا يوم لبعث الله رجلا منا يملأها عدلا كما ملئت جورا

“Dünyanın ömrü bir gün kalsa bile muhakkak Allah bizden (ehl-i beytimden) birisini (Mehdî’yi) gönderir. Onu hâkim kılarak zulümle dolmuş olan yeryüzünü adaletle doldurur”.

(En- Nihaye Fil Fiteni vel Melahim, İbn-i Kesir, c.1/s.23-1/23)

المهدى منا اهل البيت يصلحه الله فى ليلة

“Mehdî bizden, ehl-i beyttendir. Allah onu bir gecede ıslah eder (yâni vazifelendirir)”.

(En- Nihaye Fil Fiteni vel Melahim, İbn-i Kesir, c.1/s.23- 1/23)

Hadîs-i şeriflere dikkatlice bakıldığında anlaşılır ki, Hz. Mehdî’nin zuhuruna yakın ve ondan biraz evvel, ona zemin hazırlayan ve öncülük yapan istikametli bir taife-i mücahidin gelecektir. Bu hadîsler zikredildiğinde görülecektir ki, haber verilen bu taife şu anda dünyanın ve Asya’nın şarkında zuhur etmiştir ve bilfiil fisebilillah mücahede etmektedirler.

El-Burhan Fi Alamat-i Mehdî-yi Ahir-iz Zaman isimli kitaptan alınan şu hadîs, sarahat derecesinde bu hükmü te’yid etmektedir:

اخرج ابو نعيم الكوفى فى كتاب الفتن عن على بن ابى طالب (ك.و.) قال: ويحا للطالقان(اى الافقانستان) فان لله بها كنوزا ليست من ذهب و لا فضة و لاكن بها رجال عرفوا الله حق معرفته و هم انصار المهدى اخر الزمان

Ebu Naim El-Kûfî Kitab-ul Fiten’de İmam Ali’den (R.A.) tahriç ederek buyurdu ki: “Talikan’a (Afganistan’a) yazık olacak. Orada Allah’ın öyle hazineleri vardır ki ne altındandır ne de gümüşten. Fakat orada Allah’ı hakkıyla tanıyan erler vardır ki, onlar Âhirzaman Mehdî’sinin yardımcılarıdır”.

(El-Burhan Fî Alamat-i Mehdî-yi Ahir-iz Zaman)

و انه يخرج ناس من المشرق يوطؤن للمهدى سلطانه

"Muhakkak doğudan bazı insanlar çıkar ki, Mehdîy-i Ahirzaman'ın hakimiyeti için zemin hazırlarlar".

(Fetava-i Hadîsiyye, İbn-i Hacer-i Heytemi-40)

اذا رايتم الرايات السود قد اقبلت من خراسان فاتوها ولو حبوا على الثلج, فان فيها خليفة الله المهدى

"Horasan tarafından çıkan siyah sancaklıları gördüğünüzde, kar üzerinde sürünerek de olsa onlara gidin. Çünkü onların içinde Allah'ın halifesi Mehdî vardır**."

(Fetava-i Hadîsiyye, , İbn-i Hacer-i Heytemi-37)

**Yani onlar Mehdî'nin askerleridir, O'na zemin hazırlarlar. Horasan bölgesi İran'ın doğu tarafıdır ki şu anki Afganistandır.

و الطبرانى فى الاوسط "انه صلى الله عليه و سلم اخذ بيد على فقال: يخرج من صلب هذا فتى يملا الارض قسطا و عدلا, فاذا رايتم ذلك فعليكم بالفتى التميمى فانه يقبل من قبل المشرق و هو صاحب راية المهدى

Taberani Evsat'ta şöyle demiştir: Resul-i Ekrem (A.S.M.) Ali'nin (R.A.) elini tuttu, dedi ki: "Bunun sulbünden bir adam çıkar, arzı adaletle doldurur. Bunu gördüğünüzde Temim** kabilesinden bir adama tabi olun ki, o doğu tarafından çıkar ve o Mehdî'nin sancağının sahibidir."

(Fetava-i Hadîsiyye, İbn-i Hacer-i Heytemi-37)

** Temim, Arabistan'da Yemen asıllı bir kabilenin ismidir. Bu hadîs-i şerifte ve aşağıda gelen daha birçok hadîs-i şerifte işaret ediliyor ki, bir arap Horasan taraflarından sancak çekecek ve o arap komutan Hz. Mehdî'nin sancaktarı olacak. Yani ona zemin hazırlayacak. İşte bu ve aşağıdaki hadîsler dikkatle incelendiğinde bu Temim'li adamın meşrik canibindeki taife-i mücahidinin başındaki zat olduğu anlaşılmaktadır.

انا اهل بيت اختار الله لنا الاخرة على الدنيا و ان اهل بيتى سيلقون بعدى بلاء و تشيدا و تطريدا حتى ياتى قوم من قبل المشرق معهم رايات سود فيسألون الخبز فلا يعطونه فيقاتلون فينصرون فيعطون ما سألوا فلا يقبلونه حتى يدفعوها الى رجل من اهل بيتى فيملأها قسطا كما ملئت جورا، فمن ادرك ذلك منكم فلياتهم ولو حبوا على الثلج

“Allah-u Teala Biz Ehl-i Beyt’e, ahireti dünyâ üzerine tercih etti. Ve muhakkak Ehl-i Beytim, benden sonra bela ve musibetlere ve zülme ve nefye maruz kalacaklardır. Tâ ki doğu tarafından siyah sancaklılar gelinceye kadar. Onlar gelince ekmek isterler, onlara verilmez (yâni maddeten sıkıntı içinde oldukları halde, onlara yardım edilmez), onlar mukatele ederler ve galip olup, nusrete mazhar olurlar. O zaman istedikleri gıda yardımı kendilerine verilir, fakat onlar, tâ sancakları (hakimiyeti) Ehl-i Beytim’den bir adama (Mehdî) verinceye kadar onların yardımını kabûl etmezler (yani hakimiyeti bir tek Mehdî’ye teslim etmedikçe o reislerin gıda ve maddî yardımlarını kabul etmezler). Ve işi O’na teslim ederler. O Mehdî de hâkim olup, daha önce zulümle dolmuş olan yeryüzünü, adaletle doldurur. Sizden her kim ki o zamana kavuşursa, kar üzerinde, emekleyerek dahi olsa, şarktan çıkan o mücahidlere gidip tabi olsun”.

(En- Nihaye Fil Fiteni vel Melahim, İbn-i Kesir, c.1/s.25- 1/25)

رجل ربعة,أسمر, من بنى تميم, مجذوم, كوسج, يقال له شعيب بن صالح فى اربعة الاف ثيابهم بيض و راياتهم سود يكون على مقدمة المهدى ولا يلقاه احد الا قتله

Temim oğullarından orta boylu, esmer, meczum (hafif sakallı), kevsec (sakalı yanlarda az, aşağı tarafı uzun olan; diğer bir manası da Yemen asıllı) bir adam ki, ona Şuayb bin Salih denilir. Beyaz elbiseli, siyah sancaklı 4000 kişinin kumandanıdır. Mehdî’nin öncüsü olur ve kiminle mukatele ederse, harbde kim ona karşı çıkarsa onu öldürür**.

(Fetava-i Hadîsiyye, İbn-i Hacer-i Heytemi-41)

** Hadîsdeki bu isim o zatın asıl ismi değil, unvan-ı mülahaza olan ismidir. Kezalik “Mehdî”, “Cahcah”, “Deccal”, “Süfyanî” gibi isimler de birer ünvandır. O şahıslar aynı bu isimle gelir demek değildir. Mesela Peygamber (A.S.M.)‘ın ismi Tevrat’ta ve İncil’de “Ahyed, Ahmed, Faraklit, Münhamenna” olarak geçmektedir. Hz. İbrahim’in babasının adı “Tareh” olduğu halde Kur’an ona “Azer” demiştir. Allahu A’lem meşrikten çıkan o zatın bütün dünyanın ordularına karşı koyan küçücük bir ordusu olduğu için ona şubecik anlamında Şuayb adı verilmiştir. “Bin Salih” denilmesi ise, bu zatın babası da kendisi gibi salih bir insan olmakla beraber ıslahat manasında olan müteahhitlik yapması ve kendisi de maddî gücünü babasının bu müteahhitlik servetinden almasından dolayıdır.

Hem şu hadîste o zatın diğer bir ismi “Hâris bin Harras”dır ki Haris aslan demektir. O zatın isminin manasına tevafuk etmektedir.

يخرج رجل من وراء النهر يقال له الحارث بن الحرّاث على مقدمته رجل يقال له منصور يوطئ او يمكن لال محمد كما مكنت قريش لرسول الله (صعم) وجب على كل مؤمن نصره او اجابته

“Maveraünnehir’den bir adam çıkar, ona El-Hâris İbn-ul Harras** denir. Onun askerlerinin kumandanı olan bir adam vardır ki ona da Mansur denilir. O El-Haris İbn-ul Harras tıpkı Kureyş’in Resulullah’a (S.A.V.) zemin hazırladığı gibi o da Al-i Muhammed’e zemin hazırlar veyâ onları yerleştirir (ravi şek etmiştir). Her mü’mine, ona yardım etmek veya davetine icabet etmek (ravi şek etmiştir) vaciptir”.

(Et-Tac, Ali Nâsıf el-Hüseynî, c.5/s.617)

** Haris aslan demektir. O zatın ismi ile aynı mânâdadır. Binaenaleyh hadîs kinayeli olarak o zattan bahsetmektedir.

عن حفصة زوج النبى (صلع) عن رسول الله (صلع) قال: اذا سمعتم بناس يأتون من قبل المشرق ألو دهاء يعجب الناس من زِيِّهم فقد اظلتكم الساعة.

“Doğu tarafından gelen ve deha sahibleri oldukları halde, kıyafetlerine insanların taaccüb ettikleri kimselerin** zuhur ettiğini işittiğinizde, işte o zaman muhakkak kıyametin gölgesi üzerinize düşmüştür”.

(Naim bin Hammad Kitab-ul Fiten-121)

** O siyah sancaklıların asra göre gayet garib kıyafetleri olmakla birlikte şahsiyetlerinin yüksek deha sahibleri olduğu bildirilmektedir.

Zührî’den şöyle rivayet edilmiştir:

اذا اختلف الرايات السود فيما بينهم أتاهم الرايات الصفر، فيجتمعون فى قنطرة اهل مصرفيقتتل اهل المشرق و اهل المغرب سبعا.

Siyah sancaklılar kendi aralarında ihtilafa düştükleri zaman sarı sancaklılar onların üzerine gelir ve Mısır’ın köprüsünde toplanırlar. Ehl-i maşrık ve ehl-i mağrib arasında 7 (gün veya hafta veya ay veya yıl mı olduğu hadîste belirtilmemiştir) harb olur**.

(Naim bin Hammad Kitab-ul Fiten-160)

** Bu hadîsin verdiği haber de aynen vukua gelmiştir. o şark tarafındaki taifeler arasında ihtilâf çıkınca, yani “Kuzey İttifakı” diye tesmiye edilen kimseler o taife-yi mücahidine muhalefet edince, bu hadîste “sarı sancaklılar” ve “ehl-i mağrib” diye bahsedilen Birleşmiş Milletler ordusu, Mısır’ın köprüsü olan Süveyş Kanalında karargah kurarak “ehl-i maşrık” olan Afganistan’daki o taife-i mücahidini 7 hafta boyunca bombaladı ve sarı sancaklıların bir reisi, devletleri kendilerine tarafdar edip ifsadat yapmak için tam 40 gün dünya devletlerini dolaşarak “Deccal 40 günde dünyayı dolaşır” hadîsinin bir te’vilini gösterdi. Hadîsteki 7’den murad bu 7 hafta olabileceği gibi, harbin 7 yıl

süreceğine de işaret olabilir. Allahu A'lemu bissavab.

Hadîste "sarı sancaklılar" ve "ehl-i mağrib" tabiri onların Hıristiyan milletleri olduğuna işaret etmek içindir. Çünkü batı memleketinin ekserisi Hıristiyan olduğu gibi, hadîslerde Rumlar için sarı ırk manasında "Benu Esfer" denmektedir.

Şu hadîste ise batıdan gelen bu sarı sancaklıların kumandanı ta'rif edilmekle nazar-ı dikkat çekilmekte ve bu hâdisenin Hz. Mehdî'nin hurucuna bir alamet olduğu bildirilmektedir.

علامة خروج المهدى ألوية تقبل من المغرب عليها رجل أعرج من كندة

"Mehdî-yi Ahirzamanın hurucunun alameti, batı tarafından gelen sancaklılardır ki, onların başında Kende'li topal bir adam vardır**".

(Naim bin Hammad Kitab-ul Fiten-205)

** Bu da aynen vuku bulmuştur. Afganistan'a yapılan harekatı bütün dünyaya i'lan etmek için Amerikalı General Richard Mayers tekerlekli sandalye ile dünya medyasının önüne çıkmış ve bu operasyonu haber vermiştir. Bu hadîs-i nebevî, bu hâdiseyi mu'cizane haber verdiği gibi, bu harekata katılan kimselerin de sakat kalacağına işaret etmektedir.

Yine bir başka hadîs-i nebevîde şöyle buyrulmaktadır:

تخرج رايات سود لبنى العباس ثم تخرج من خراسان اخرى, سود قلانسهم و ثيابهم بيض على مقدمتهم رجل يقال له شعيب بن صلح من تميم يهزمون اصحاب السفيانى حتى ينزل ببيت المقدس يوطئ للمهدى سلطانه و يمد اليه ثلثمائة من الشام يكون بين خروجه و بين ان يسلم الامر للمهدى اثنان و سبعون شهرا

"Siyah sancaklılar, Abbasoğulları için çıkar. Sonra bir başka def'a da Horasan'dan çıkar ki; takkeleri siyah, elbiseleri beyazdır. Onların kumandanı Temim'den Şuayb bin Salih denilen bir adamdır ki, Süfyanî'nin adamlarını hezimete uğratır. Ta Beyt-i Makdis'e iner, Mehdî'nin hakimiyetine zemin hazırlar, ona Şam'dan üçyüz kişi yardım eder, onun hurucuyla Mehdî'ye emrin (vazifenin) teslim edilmesi arasında yetmiş iki ay zaman vardır**."

(Fetava-i Hadîsiyye, İbn-i Hacer-i Heytemi -42)

** Siyah sancaklar ilk olarak, Ebu Müslim Horasanî eliyle Abbasi devleti için çekilmiştir. Şimdi de şarktan çıkan siyah sancaklıların reisi tarafından Mehdî için çekilmiştir. O zatın ordularının Filistin'e kadar ulaşacaklarını ve Şam ahalisinden de yardım göreceklerini bu hadîs bildirmektedir. Hadîslerde geçen Şam'dan murad sadece şu anki Şam şehri değil, Filistin dahil olmak üzere Şam-ı Kübra'dır. Siyah sancaklıların 72 ay, yani 6 sene sonra Mehdî'ye işi teslim etmesine gelince; eğer o hareketin ilk çıkış tarihi olan Miladî 1996 yılı esas alınırsa 2002 tarihine tevafuk etmektedir. Eğer mağrib ordusunun bu Taife-i

Nuriye'ye hücumu zamanı olan 2001 yılı esas alınırsa 2007 tarihine tevafuk etmektedir. Fakat bu tarihler takribî tarihlerdir.

Hem bu hadîs gibi şu hadîs de o Zât'ın Filistin'e kadar gideceğini göstermektedir:

[illegible]

"Horasan'dan siyah sancaklılar çıkar ki, tâ Îliya'ya (Kudüs'e) o sancağı dikinceye kadar, kimse onlara karşı koyamaz."

(Et-Tac, Ali Nâsıf el-Hüseynî,c.5/ s.627)

و انه يخرج رايات سود فيقاتل السفيانى فيهم شاب من بنى هاشم فى كفه اليسرى خال و فى مقدمته رجل من تميم يدعى بشعيب بن صالح فيهزمهم وان السفيانى اذا خرج بعث خيله لاهل خراسان فيخرجون الى المهدى فيلتقى هو و الهاشمى برايات سود على مقدمته شعيب بن صالح فيلتقى هو و السفيانى فى باب اصطخر فيكون بينهم مقتلة عظيمة فتظهر الرايات السود و تهرب خيل السفيانى فعند ذلك يتمنى الناس المهدى و يطلبونه

"Ve muhakkak Siyah Sancaklılar çıkar, Süfyanî ile harb ederler. O siyah sancaklıların içinde Beni Haşim'den bir genç vardır ki, sol avucunda bir ben vardır. Onun ordusunun başında, Temim'li Şuayb bin Salih diye çağrılan bir adam vardır. O kumandan Süfyanî'leri hezimete uğratır. Ve Süfyanî çıktığı zaman ordusunu Horasan ahalisine gönderir ve o ordu Mehdî'ye karşı çıkar. O (Süfyanî), Haşimî ile beraber olan Şuayb bin Salih'in kumandası altındaki siyah sancaklılarla "İstehar" kapısında karşılaşırlar. Aralarında büyük bir harb olur. Siyah sancaklılar galip gelir ve Süfyanî'nin ordusu kaçar. Bu sırada insanlar Mehdî'yi temenni ediyor ve arıyorlardır**".

(Fetava-i Hadîsiyye, İbn-i Hacer-i Heytemi -40)

** Süfyanî: Şeriat-ı Muhammediye'yi tahribe çalışan ve Büyük Deccal'in ileri karakolu hükmünde onun öncülüğünü yapan ve dehşetli deha sahibleri olan ve küçük Deccaller hükmünde Alem-i İslam'ın başındaki bütün münafık devlet reisleridir. Hadîslerde bu Süfyaniyetin birinci reisinin Türkler içinde çıkacağı bildirilmektedir. Bu haber verilen ve Süfyaniyetin birinci reisi olan Süfyan ise çıkmış ve kendisi ölmüştür. Fakat kendi yerinde bütün Alem-i İslam'da küçük küçük Süfyanlar miras bırakmıştır. Ve teşkil ettiği komitesi de hala devam etmektedir. Buna göre bu hadîslerde geçen Süfyanî, o Süfyan'ın bizzat kendisi olmayıp onun komitesi ve Alem-i İslam'da onun varisleri olan

bütün devlet reisleridir. Bu mes'elenin halli için ahirdeki Üstad Bediüzzaman'ın (R.A.) "Beşinci Şua" namındaki eserine müracaat edilsin.

İstehar ise, eskide İran'da hüküm süren Sasanilerin başkentidir. Şu anda ise bu şehir harab edilmiştir. Haşimî ve Şuayb bin Salih'in Süfyanîlerle İstehar'da harb etmesine gelince; bu ve bunun gibi vukuat-ı istikbaliyeden haber veren hadîslerde geçen yerler metn-i hadîsten olabileceği gibi ravilerin metn-i hadîsi içtihadlarına tatbik etmeleri ve bu içtihadlarının hadîsin metnine karışmış olmasından dolayı bu yerler ravilerin istinbatları olması da mümkündür. Üstad Bediüzzaman (R.A.) bu mes'eleyi "Beşinci Şua" adlı eserinde şöyle izah etmiştir:

"Rivayetlerde, vukuat-ı Süfyaniye ve hâdisât-ı istikbaliye Şam'ın etrafında ve Arabistan'da tasvir edilmiş.

> Allahu a'lem, bunun bir tevili şudur ki: Merkez-i hilâfet eski zamanda Irak'ta ve Şam'da ve Medine'de bulunduğundan, râvîler kendi içtihadlarıyla, daimî öyle kalacak gibi mânâ verip, merkez-i Hükûmet-i İslâmiye yakınlarında tasvir etmişler, Halep ve Şam demişler. Hadîsin mücmel haberlerini, kendi içtihadlarıyla tafsil etmişler".

Bu sebeble Haşimî ve Şuayb bin Salih'in Süfyanîlerle yaptığı bu harb Alem-i İslam'ın herhangi bir yerinde vuku bulabilir.

Hadîs mevki olarak İstehar'ı zikretmekle işaret ediyor ki; Süfyanî ordularını o zaman İran topraklarından olan Horasan civarına gönderecektir. Hem hadîs İran'ın eski payitahtını nazara vermekle işaret ediyor ki İran, Süfyanî'nin Mehdî'ye karşı çıkan ordusuna yardım edecek ve bu harbde en mühim rolü onlar oynayacaklar. Zaten aşağıda gelecek bir başka hadîs de bunu haber verdiği gibi İmam-ı Ali de (K.V.) İran'ın Süfyaniyete ve Deccaliyete yardım edeceğine işaret etmektedir. Bu husus için İmam-ı Ali'nin (K.V.) divanlarına ve "El-İşâa Lieşrat-is Sâat" kitabına müracaat olunsun.

Hem hadîsten anlaşılıyor ki, Şuayb bin Salih Süfyanî'nin ordularıyla büyük bir harb yapacak ve onu mağlub edecektir. Ve Şuayb bin Salih, Hz. Mehdî'ye zemin hazırlayacak ve onun ordusu Mehdî'nin de ordusu olacaktır.

Bu hadîsin ihbarat-ı gaybiyeleri de kısmen vukua gelmiştir. Şöyle ki; Büyük Süfyanın ordusu Afganistan'daki taife-yi mücahidin ile harbetmek için Horasan civarına gittiği gibi Alem-i İslam'daki diğer bütün Süfyanlar da ona destek vererek tabi oldular. Hem büyük Süfyanın ordusu, oradaki Deccaliyetin ve Süfyancıkların ordularının kumandasını aldılar. Hatta Kuzey İttifakı dahi yine o büyük Süfyan'a bağlı ve Ye'cüc ve Me'cüc taifesine ait kişilerdir. Müslümanların galebesi ise inşaallah yakın bir zamanda vukua gelecektir.

Hadîste ki Haşimî genç ise Allahu A'lem, o zatların reisine işarettir.

Hem hadîsteki "Süfyanî çıktığı zaman ordusunu Horasan ahalisine gönderir ve o ordu Mehdî'ye karşı çıkar" cümlesinden murad, Mehdî'ye zemin hazırlayan insanlara karşı çıkar demektir. Çünkü hadîsin devamındaki "bu sırada insanlar Mehdî'yi temenni ediyor ve arıyorlardır" ifadesinden anlaşılıyor ki, Hz. Mehdî o vakitte zuhur etmeyip belki ona yakın bir tarihte zuhur ederek Alem-i İslam'ın başına geçecektir.

عن انس بن مالك رضى الله عنه ان رسول الله صلع قال: يتبع الدجال من يهود اصبهان سبعون الفا عليهم الطيالسة. رواه مسلمز

Enes bin Malik'ten (R.A.):

Peygamber (A.S.M.) şöyle buyurdu:

"Deccal'a, İsfehan Yahudilerinden taylesanlı (sarıklı ve cübbeli) yetmiş bin kişi tabi' olacaktır**".

(Müslim, Et-Tac Ali Nâsıf el-Hüseynî, c.5/s.627)

** Yani Yahudi uleması İran devletini kandırarak Deccal ordusuna yardım ettirir.

اذ خرج السفيانى فى ستين و ثلثمائة راكب حتى ياتى دمشق فلا ياتى عليهم شهر حتى يتابعه من كلب ثلاثون الفا فيبعث جيشه الى العراق فيقتل بالزوراء مائة الف و يخرجون الى الكوفة فينتهبونها, فعند ذلك تخرج راية من المشرق و يقودها رجل من تميم يقال له شعيب بن صالح فيستنقذ ما فى ايديهم من سبى اهل الكوفة ويقتلهم

"Süfyanî 360 süvariyle çıkıp, tâ Dımeşk'e geldiğinde, daha üzerinden bir ay geçmeden Kelb'den 30.000 kişi ona tabi olur O da ordusunu Irak'a gönderir ve Zevra denilen bölgede 100.000 kişiyi katl eder. Ve Kûfe'ye çıkarlar ve orayı talan edip harab ederler. Bu sırada doğudan bir sancak çıkar ki, ona kendisine Şuayb bin Salih denilen Temim'den bir zat kumandanlık eder. Onların ellerindeki Kûfe ahalisinden olan esirleri kurtarır ve o Süfyanîleri öldürür**".

(Fetava-i Hadîsiyye, İbn-i Hacer-i Heytemi-38)

** Zevra, Irak'ın kuzeyi ile Türkiye'nin güneydoğusunu içine alan bir bölgenin adıdır. Kelb kabilesi ise meşhur bir kabile olmakla beraber aşağıda gelen bir hadîste İngilizler hakkında da bu ifade kullanıldığı için Süfyanîye tabi olan bu kabilenin kim olduğunu zaman gösterecektir.

Bu hadîsten şöyle anlaşılıyor ki; Süfyanîler, Irak ve Suriye'nin tahribi hususunda mühim bir fitne çevirecektir. Her ne kadar Irak harbinde Süfyanîlerin bu icraatının bazı numuneleri görüldü ise de, ileride nasıl bir tahribat yapacağını hâdiseler zuhur etmeden tam olarak anlamamız mümkün değildir. Amma anlaşılan şudur ki; her halükarda Şuayb bin Salih denilen zatın orduları Irak ahalisini esaretten kurtaracaktır inşaallah.

فاذا راى الناس ذلك اتاه ابدال الشام و عصائب العراق فيبايعونه فينشئ رجل من قريش اخواله كلب فيبعث اى المهدى عليهم بعثا يقتلونهم فتقسم غنائمهم و يعمل فى الناس بسنة نبيهم

"İnsanlar Onu (Mehdî'yi) gördüklerinde Şam'ın ebdalları ve Irak'ın aşiretleri

ona gelir ve biat ederler. Ve Kureyş'ten bir adam çıkar ki dayıları kelbdir. Mehdî onları katledecek bir orduyu üzerlerine gönderir. Onlar mağlub edilip, ganimetleri taksim edilir. Ve Mehdî insanlar arasında peygamberlerinin sünnetiyle amel eder**".

(Fetava-i Hadîsiyye, İbn-i Hacer-i Heytemi-40)

** Hâdisat vuku bulmadan evvel istikbale ait hadîslerin manasını tam olarak anlamak mümkün değildir. Ancak vukuundan sonra ilimde rasih olanlar, te'villerini anlarlar. İşte bu hadîste de Kureyş'ten çıkan o adamın dayılarının "kelb" olması evvelde meşhur Kelb kabilesi olduğu zannedilirdi. Şimdi anlaşılıyor ki o Kelb'den murad İngilizlerdir. Ve bu hadîs, halkı gibi kendisi de Kureyşî olan ve İngilizlere hizmet eden ve annesi tarafı İngiliz olan Ürdün kralı Abdullah'dan haber vermektedir. Onun Hz. Mehdî'nin ordusuna karşı çıkacağını bildirmektedir. Aynen haber verdiği gibi vuku bulmuştur. Hadîsin işaret ettiği akıbetlerini ise zaman tefsir edecektir.

ورد فى حديث "ان اصحاب الكهف يكونون اعوان المهدى"

Hadîste varid olmuştur ki: "Ashab-ı Kehf, Mehdî-yi Ahirzamanın yardımcıları olur**".

(Mektubat-ı İmam-ı Rabbani)

** Allah-u a'lem bunun bir manası şudur ki, dünyaca meşhur mağaralar sahibi olan bir kavim, Deccal ile muharebe ederken, mağaralara sığınıp Kur'an'a ve Şeriata yardım edecekleri ve Mehdî'ye zemin hazırlayacakları gibi, diğer bir taife-i ehl-i hakîkat da, ahirzamanda Hakîkat-ı Kur'aniye'yi ve Şeriat-ı Garra-i Muhammediye'yi ders vererek, her yerde Deccaliyet ve Süfyaniyet komitelerinin tecavüzkar tazyikatlarından dolayı, gizli olarak ve mağaramisal gizli yerlerde, mücahede-i ilmiye ile Mehdîy-i Ahirzaman'a aynen o taife misillu zemin hazırlayacaklarına da işarettir. Yoksa Ashab-ı Kehf ünvanıyla meşhur olan taife, yeniden dirilecek demek değildir. Bu hadîsin de bir manası, aynen vücuda gelmiştir. Şu hadîs-i şerif de bu mes'eleye işaret etmektedir:

[illegible]

"İnsanlar Deccal'dan dağlara kaçacaklar. Ümmü Şerik dedi ki: Ya Resulellah, o gün arablar nerdedir? Resul-i Ekrem (S.A.V.) : 'O gün onlar azdırlar' dedi".

(Et-Tac, Ali Nâsıf el-Hüseynî, c.5)

سيكون فى رمضان صوت و فى شوال معمعة و فى ذى القعدة تحارب القبائل و علامته نهب الحاج و تكون ملحمة بمنى يكثر فيها القتل و

تسيل الدماء حتى تسيل دمائهم على الجمرة حتى يهرب صاحبهم فيؤتى بين الركن و المقام فيبايع و هو كاره.

“Ramazanda bir ses olacak, Şevval’de harb ve Zilka’de ayında da kabile savaşları olacak. Ve Mehdî’nin hurucunun alameti; hacıların talan edilmesi ve Mina’da çok kimselerin öldürüldüğü bir melhamenin (kanlı bir harbin) vuku bulmasıdır. Bunda öyle bir kan akar ki, hatta cemreye kadar kanları ulaşır. Nihayet onların sahibleri olan Mehdî kaçarak, Rükün ve Makam arasına gelir. İstemediği halde orada ona biat edilir**”.

(Fetava-i Hadîsiyye, İbn-i Hacer-i Heytemi, s.39)

** Burada olduğu gibi diğer bazı hadîslerde de ahirzamana ait hâdisat anlatılırken, semadan gelen seslerden bahsedilmektedir. Hatta bütün insanların bu sesleri duyacaklarından ve bir rivayette de her milletin kendi lisanıyla bu sesi duyacaklarından bahsedilmektedir. İşte bunlardan murad, Allahu A’lem televizyon ve radyo gibi muhabere vasıtaları ile verilen haberlerdir ki, semadaki uydularla bir haber dünyanın her tarafına ulaşmakta ve her millet kendi lisanıyla bu haberleri duymaktadır. Binaenaleyh bu hadîsin verdiği haberin bir te’vili de meşrîk canibinde zuhur etmiştir. Şöyle ki, Birleşmiş Milletler ordusu Ramazan ayında Afganistan’ı havadan vurmaya başladı ve bu hâdise, bütün dünyaya muhabere vasıtalarıyla i’lan edildi. Herkes oradan gelen haberlerle meşgul oldu. Bir ay sonra Şevval’de, meşrikteki o taife-i mücahidin o bölgenin çeşitli yerlerinde, Deccaliyet ve Süfyaniyetin ordusu olan Birleşmiş Milletler ordusu ve onun müttefikleri ile muharebe ettiler. Zilka’de ayı geldiğinde ise, Kuzey İttifakı Afganistan’ın idaresini devr aldıktan sonra o bölgedeki kabileler arasında savaşlar olmaya başladı. Bu şekilde Hadîsin mu’cizane verdiği haberin bir vechi, vukua geldi.

Amma hacıların talan edilmesi ve Mina’da çok kimselerin öldürülmesi ise; ya daha evvel vukua gelen Hac’da İranlıların sebeb olduğu meşhur kanlı hâdisedir. Veyahut istikbalde vukua gelecektir.

Hadîsin devamı ise Hz. Mehdî’nin zuhurunun yakın olduğuna işaret etmektedir. Mehdî’ye Rükün ve Makam arasında biat edilmesi ise daha evvel izah edildiği gibi eğer bu ifade metn-i hadîsten ise aynen bu mevkilerde vuku bulabileceği gibi ravilerin istinbatı olması cihetiyle Alem-i İslam’ın herhangi bir yerinde de vuku bulabilir.

Ka’b’dan gelen şu rivayet de, hadîslerin ihbar ettiği bu hâdiselerin enbiya-i salifenin kitablarında da mevcud olduğunu isbat etmektedir:

عن كعب انه قال: "انى اجد المهدى مكتوبا فى اسفار الانبياء ما فى عمله ظلم و لا عيب. و ان اول لواء يعقده ببيعته الى الترك فيهزمهم و ياخذ منهم من السبى و الاموال. ثم يسير الىالشام فيفتحها, ثم يعتق كل من معه فيعطى اصحابه قيمتهم.

وانه يكون بعد المهدى خليفة من اهل اليمن من قحطان اخو المهدى فى دينه يعمل بعمله و هو الذى يفتح مدينة الروم و يصيب غنائمها. و ان الدجال يحاصر المؤنين ببيت المقدس فيصيبهم جوع شديد حتى ياكلوا اوتار قسيهم من الجوع. فبينماهم على ذلك اذ سمعوا اصواتا فى الغلس فيقولون: ان هذا لصوت رجل شبعان. فينظرون فاذا بعيسى بن مريم عليه الصلاة و السلام فتقام الصلاة فيرجع امام المسلمين المهدى فيقول عيسى: تقدم فلك اقيمت الصلاة. فيصلى بهم تلك الليلة ثم يكون عيسى اماما بعدها.

و انه اذا ملك رجل الشام واخر مصر فاقتتل الشامى و المصرى و سبى اهل الشام قبائل من مصر. و اقبل رجل من المشرق برايات سود صغار قبل صاحب الشام. فهو الذى يؤدى الطاعة الى المهدى."

Ka'b dan rivayet edilmiştir ki, o dedi: "Ben Mehdî'yi enbiyanın kitaplarında yazılı gördüm ki, onun amelinde ne zulüm vardır ne de ayıp. O ilk harp sancağını Türk'lere karşı** çeker. Onları hezimete uğratır ve onlardan esirler ve mallar alır. Sonra Şam'a gider, orayı fetheder. Sonra beraberindeki bütün esirleri azad eder ve arkadaşlarına kıymetlerini öder. Mehdî'den sonra Yemen ahalisinden ve "Kahtan" beldesinden biri halife olur ki, Mehdî'nin din kardeşidir. Onun ameliyle amel eder. Ve Rum şehrini fetheden ve ganimetlerini alan odur.

Ve Deccal mü'minleri Beyt-i Makdis'de muhasara eder. Orada mü'minlere öyle şiddetli bir açlık isabet eder ki, açlıktan ok yaylarının iplerini yerler. O hal üzerindeyken sabahın ilk vakitlerinde bir ses duyarlar. Derler ki "bu karnı tok bir adamın sesidir". Bakarlar ki, o Meryem oğlu İsa'dır (A.S.). Bu esnada namaz için ikamet edilir. Müslümanların imamı Mehdî, Hz. İsa'yı (A.S.) imamete geçirmek için geri döner, İsa (A.S.) ona "öne geç, namaza senin imametin için ikamet edildi" der. O gece onlara Mehdî namaz kıldırır. Bundan sonra ise İsa (A.S.) onlara imam olur.

Bir adam Şam'a ve bir diğeri de Mısır'a hakim olduklarında, bu Şamî ve Mısrî arasında bir harb olur. Şam ahalisi Mısır'dan bazı kabileleri esir eder. Doğudan bir adam küçük siyah sancaklarla Şam'ın sahibine doğru gelir, işte o Mehdî'ye itaati te'min edecek kimsedir.***"

** Yani hakiki Türkler değil, belki Türk namı altında Süfyanî, Ye'cüc ve Me'cüc'lerdir. Tafsili daha sonra gelecektir.

*** Bütün bunlardan anlaşılıyor ki; meşrîkte çıkan siyah sancaklıların ordusu Süfyanî'yi mağlub eder, Irak ve Suriye'yi fetheder ve Filistin'e kadar gider. Hem o ordu Hz. Mehdî'nin de ordusudur ve ona zemin hazırlar. Mehdî ise Hz. İsa'ya (A.S.) işi teslim eder. Hem Hz. İsa (A.S.)'ın Hz. Mehdî arkasında namaz kılmasını söylemekle işaret eder ki; Hıristiyanlardan bir cemaat İslâm'ı kabul eder ve Müslümanlarla ittifak eder. Hz. İsa da bu kuvvetle Deccaliyet'i mahveder.

(Fetava-yi Hadîsiyye, İbn-i Hacer-i Heytemi, s.42)

ورد عن ابى عبد الله الحسين بن على عليهما السلام انه قال: لصاحب هذا الامر -يعنى المهدى عليه السلام- غيبتان احداهما تطول حتى يقول بعضهم مات و بعضهم ذهب و لا يطلع على موضعه احد من ولى و لا غيره الا المولى الذى يلى امره ثم انه يحتفى بجبال مكة و لا يطلع عليه احد

Hz. Hüseyin bin Ali (R.A.)'nın şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"Emr-i dinin başına geçecek olan zatın yani Hz. Mehdî'nin iki gaybubeti vardır (iki def'a gizlenir). Birinci gaybubeti öyle uzun olur ki hatta insanlar onun vefat ettiğini bazıları da gittiğini zannederler. Ne bir veli ne de başkası onun nerede olduğuna muttali olamaz. Ancak onu idare eden ve mütevelli-yi umuru olan Cenab-ı Hak müstesna. İkinci defa Mekke dağlarında gizlenir. Kimse ona muttali olmaz**".

(El- İşâa Lieşrât-iss Sâat-88)

** Mehdî'nin gaybubetinden murad sadece zatının değil, belki onunla beraber ordusunun kaybolmasıdır. Allahu A'lem birinci gaybubet Afgan Mücahidlerinin Rus ordusundan gizlenmeleri ve kaybolmalarıdır, ikinci gaybubet ise Birleşmiş Milletlerin istilasından dolayı olan gaybubetleridir.

حم

ÜSTAD BEDİUZZAMAN'IN (R.A.) İSTİHRACATI:

Üstad Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri de (R.A.) Risale-i Nur isimli eserlerinin bir çok yerlerinde istikbale ait haberler vermiştir. Burada onlardan bazıları gösterilecektir. Ezcümle:

Kevser Suresi'nin bazı esrarından bahsettiği "Sırr-ı İnnâ A'teynâ" namındaki eserinde, Yeniçeri içerisine giren Mason komitesinden, Süfyaniyetin birinci reisinin komitesinden bahsetmekte ve hicrî 1422 tarihinden i'tibaren Büyük Deccal'in zuhur edeceğinden ve komitesinin ifsadata başlayacağından haber vermektedir. Mezkur eserinde şöyle demektedir:

"Şimdiki شَانِئَكَ هُوَ الأَبْتَرُ **'in manasını gösteren komitenin selefleri hükmünde olan, yeniçerinin değil, belki yeniçerilerin içine karışan fesad komitesi hilafete karşı isyanlarının başlangıcı olan 1222 ve 24'de aynen mason komitesinin, hürriyet perdesi altında mebde-i isyanı olan 1324 tarihine bir cihetle tevafukla beraber o eski komitenin 1241'de mahvı ile başlayan dehşetli vakıayı remzen gösteren şu**

"وَ انْحَرْ* اِنَّ" cümlesiyle makablinde bulunan cümledeki kaf'ın inzimamıyla (Haşiye) 1242 olup, 1241'den 42'ye kadar vuku bulan feci hâdisenin tarihini aynı şimdiki onların haleflerinin cumhuriyet tarihi

olan 41 ve 42 içinde vuku bulmasıyla hem 24'de hem 41'de tevafukları ise, 100 senenin iki başında iki komitenin hilafet aleyhinde ittifakına şu sure işaret ederek onların mahvlarını göstermekle geçen mes'eleyi te'yid ediyor. Hem gösteriyor ki; bu esrarlı sure çok esrar ile beraber Devlet-i Osmaniye'nin dahi edvar ve etvarına bakıyor ve baktırıyor.

... Mu'terizane ve tenkidkarane mühim bir sual bana varid oluyor. Diyorlar ki :

Nasıl bu Cumhuriyet-i İslamiye'nin bir kısım reislerine küçük Deccal namı veriyorsun. Halbuki diyanet riyasetindeki mühim alimler misillu çok ulemalar onlara tabidir, onlara duagû sayılırlar?

Elcevab: 1350 sene evvel Hz. Feygamber'in (A.S.M.) bir şakirdi ve esrar-ı Kur'aniye'nin dersini Peygamber'den (A.S.M.) alan Hz. Ali (R.A.) meşhur ve matbu' kasidesinde demiş ki ;

*احرف عجم سطّرت تسطيرا * بات بها الامير و الفقيرا*
*و اعلم بان الوقت واقترب * فانتظروا الدجال اغوى من كذب*
*ثم اعلموا معاشر الاخوان * ان غوات اخر الزمان*
*هم علماء ذوقوا افواههم * ثم انسنوا و اتبعوا اهواههم*

İşte bu kasidede Peygamber (A.S.M.) 'dan aldığı derse binaen diyor ki :

"Huruf-u Arabiye, acemî yani frengî hurufuna tebdil edildiği zaman Deccal'ı intizar ediniz." Evet o işi yapan ise küçük Deccallerdır ki, Büyük Deccal'ın ileri karakoludur. Hem o zamanın en fenası, ulemanın fenasıdır. Yani dalaletin en fenası, ulema-is sû' namı altındaki bir kısım bedbaht kisve-i ulemada, dinini dünyaya satmış adamlardan gelir. Ben de bu noktaya binaen derim ki : Hangi ulema var ki Ezan-ı Muhammediye'yi beğenmeyip, ezan yerinde bir şarkıyı kabul etsin? Öyleler alim değil

كَمَثَلِ الْحِمَارِ يَحْمِلُ أَسْفَارًا **altında dahil oluyor.**

إِنَّ *إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الأَبْتَرُ* **:ile 1118** olmakla bu küçük Deccallerden 100 sene sonra Büyük Deccal'e işaret vardır. Nasıl ki bu geçmiş yüzün iki başında mason komitesinin ve onun bir mukaddimesi olan Yeniçeri içerisine giren fesad komitesi, o yüzün iki başındadır. Allahu a'lem bu gelecek yüzün dahi bu başında bu küçük Deccaller komitesi, öteki başında Büyük Deccal'in komitesi bulunduğuna**

إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الأَبْتَرُ **işaret ediyor. Bunun kuvvetli delillerini daha bulamadım. Bu işaretle şimdilik iktifa ediyorum".**

(Sırr-ı İnna a'teyna Risalesi)

** Burada geçen 1118 sayısı tarih değildir. *1017* شَانِئَكَ هُوَ الأَبْتَرُ olmakla Süfyan komitesinin üç rüknünün isimlerine tevafuk edip, onların ahvaline bakmaktadır. Eğer إِنَّ'de dahil edilirse 100 sene sonra Büyük Deccal'in gelmesine işaret eder demektir. Evet 1222'de Yeniçeri içerisine giren fesad komitesi hilafete karşı o tarihden i'tibaren isyana başladığı gibi, aynen 100 sene sonra da 1322 ve bir cihette 1324'de Mason komitesi Hürriyet adı altında hilafete karşı isyanlarına başlamışlardır. 100 sene sonra yani 1422'de de (Miladî 2001'de) Büyük Deccal'in gelmesine işaret etmektedir ki aynen vuku bulmuştur.

Üstad Hazretleri bir başka eserinde, şarktan çıkacak o taife-yi mücahidini şu sözleriyle sarahaten haber vermiştir:

"Çok zaman evvel bir ehl-i velayetten işittim ki, o zat eski velilerin gaybi işaretlerinden istihrac etmiş ve kanaati gelmiş ki: Şark tarafından bir nur zuhur edecek, bid'alar zulumatını dağıtacak. Ben böyle bir nurun zuhuruna çok intizar ettim ve ediyorum. Fakat çiçekler baharda gelir, öyle kudsî çiçeklere zemin hazır etmek lazım gelir. Ve anladık ki bu hizmetimizle o nurani zatlara zemin ihzar ediyoruz".

(28. Mektub 7. Mes'ele 5. Sebeb.)

Ey ehl-i insaf! Dikkat edin, ehl-i imanı yanlış yollara saptırmayın. Feteemmel! Bu kadar bürhana karşı "Fîhi Nazar" demeye hakkınız yoktur.

Hz. Üstad, Ahirzamanda gelecek Hz. Mehdî'nin bid'alar zulümatını nasıl dağıtacağını da şöyle anlatmıştır:

"Cenab-ı Hak kemal-i rahmetinden, Şeriat-ı İslamiye'nin ebediyetine bir eser-i himayet olarak her bir fesad-ı ümmet zamanında bir muslih veya bir müceddid veya bir halife-i zişan veya bir kutb-u a'zam veya bir mürşid-i ekmel veyahut bir nevi Mehdî hükmünde mübarek zatları göndermiş, fesadı izale edip milleti ıslah etmiş, Din-i Ahmedi'yi muhafaza etmiş. Madem adeti öyle cereyan ediyor, ahirzamanın en büyük fesadı zamanında elbette en büyük bir müçtehid, hem en büyük bir müceddid, hem hakim, hem Mehdî, hem mürşid, hem kutb-u a'zam bir zat-ı nuraniyi gönderecek ve o zat da ehl-i beyt-i nebevîden olacaktır. Cenab-ı Hak bir dakika zarfında beyn-es sema vel ard alemini bulutlarla doldurup boşalttığı gibi, bir saniyede denizin fırtınalarını teskin eder ve bahar içinde bir saatte yaz mevsiminin numunesini ve yazda bir saatte kış fırtınasını icad eden Kadir-i Zülcelal, Mehdî ile de Alem-i İslam'ın zülumatını dağıtabilir. Ve va'd etmiştir, va'dini elbetti yapacaktır. Kudret-i İlahiye noktasında bakılsa gayet kolaydır. Eğer daireyi esbab noktasında düşünülse yine o kadar ma'kul ve vukua layıktır ki "eğer Muhbir-i Sadık'tan rivayet olmazsa dahi herhalde öyle olmak lazım gelir ve olacaktır" diye ehl-i

tefekkür hükmeder. Şöyle ki: Felillahilhamd

اللهم صل على سيدنا محمد و على ال سيدنا ممد كما صليت على
ابراهيم و على ال ابراهيم فى العلمين انك حميد مجيد

duası umum ümmet, umum zamanda, günde beş def'a tekrar ettikleri bu dua bil-müşahede kabul olmuştur ki, Âl-i Muhammed (A.S.M.), Âl-i İbrahim (A.S.) gibi öyle bir vaziyet almış ki umum mübarek silsilelerin başında, umum aktar ve a'sarın mecma'larında o nurani zatlar kumandanlık ediyorlar. Eğer maddî şekle girse ve bir tesanüd ile bir fırka vaziyetini alsalar, İslamiyet dinini milliyet-i mukaddese hükmünde rabıta-i ittifak ve intibah yapsalar hiçbir milletin ordusu onlara karşı dayanamaz. İşte o pek kesretli o muktedir ordu Âl-i Muhammed (A.S.M.)'dır ve Hz. Mehdî'nin en has ordusudur".**

(29. Mektub 7. Kısım 5. İşaret)

**Üstadımızım bu haberinin bir te'vili vukua gelmiştir ki; Alem-i İslam'da ve hususen şarkta, Şeriat'ı hakim etmek ve milleti ıslah etmek niyetiyle, ulvi bir hamiyeti taşıyan ve kısmen seyyidlerin de içinde bulunduğu bir cemaat-i mücahidin feverana gelmiş ve mütesanid bir cem'iyet suretini almıştır. İnşaallah Alem-i İslam'ın ve bilhassa ulema ve evliyanın ve bilhassa seyyidlerin tamamen intibahlarına ve Din ve Şeriat-ı Ahmediye'ye sahip çıkmalarına vesile olacaktır.

Hz. Mehdî'nin temsil ettiği kudsî cemaatin şahs-ı manevisinin vazifelerini şu sözleriyle beyan etmiştir:

"Mehdî Âl-i Resul'ün temsil ettiği kudsi cemaatinin şahs-ı manevisinin üç vazifesi var. Eğer çabuk kıyamet kopmazsa ve beşer bütün bütün yoldan çıkmazsa o vazifeleri onun cem'iyyeti ve seyyidler cemaati yapacağını rahmet-i ilahiyeden bekliyoruz. Ve onun üç büyük vazifesi olacak:

Birincisi: **Fen ve felsefenin tasallutu ile ve maddiyyun ve tabiiyyun, beşer içine intişar etmesiyle, her şeyden evvel felsefeyi ve maddiyyun fikrini tam susturacak bir tarzda imanı kurtarmaktır. Ehl-i imanı dalaletten muhafaza etmek ve bu vazife hem dünya hem her şeyi bırakmakla, çok zaman tedkikat ile meşguliyeti iktiza ettiğinden, Hz. Mehdî'nin, o vazifesini bizzat kendisi görmeğe vakit ve hal müsaade edemez. Çünkü hilafet-i Muhammediyye (A.S.M.) cihetindeki saltanatı, onun ile iştiğale vakit bırakmıyor. Her halde o vazifeyi ondan evvel bir taife, bir cihette görecek. O Zat, o taifenin uzun tasdikatı ile yazdıkları eseri kendine hazır bir program yapacak, onun ile o birinci vazifeyi tam yapmış olacak. Bu vazifenin istinad ettiği kuvvet ve manevi ordusu, yalnız ihlas ve sadakat ve tesanüd sıfatlarına tam sahib olan bir kısım şakirdlerdir. Ne kadar da az da olsalar, manen bir ordu kadar**

kuvvetli ve kıymetli sayılırlar.

İkinci Vazifesi: **Hilafet-i Muhammediye (A.S.M.) ünvaniyle şeair-i İslamiyeyi ihya etmektir. Alem-i İslam'ın vahdetini nokta-i istinad edip beşeriyeti maddi ve manevi tehlikelerden ve gadab-ı ilahiden kurtarmaktır. Bu vazifenin nokta-i istinadı ve hadimleri, milyonlarla efradı bulunan ordular lazımdır.**

Üçüncü Vazifesi: **İnkılabat-ı zamaniye ile çok ahkam-ı Kur'aniye'nin zedelenmesiyle ve Şeriat-ı Muhammediye'nin (A.S.M.) kanunları bir derece ta'tile uğramasıyla o Zat, bütün ehl-i imanın manevi yardımlarıyla ve ittihad-ı İslamın muavenetiyle ve bütün ulema ve evliyanın ve bilhassa Âl-i Beytin neslinden her asırda kuvvetli ve kesretli bulunan milyonlar fedakar seyyidlerin iltihaklarıyla o vazife-i uzmayı yapmağa çalışır.**

(Emirdağ Lahikası-I)

** Üstad'ın bu ifadelerinden anlaşılan şudur ki; bu üç vazifeyi ihtiva eden Mehdîlik cereyanının üç mümessili vardır. Bu üç mümessilin her birine de Mehdî denilir.

Birinci Mehdî hakaik-ı imaniyenin mehdîsidir. Birinci Mehdî'nin yapmış olduğu bu vazife, diğer iki Mehdî'nin vazifelerine nisbeten çok daha ehemmiyetlidir. Bu Mehdî'nin vazife-yi maneviyesi takriben 100 sene devam edecektir.

İkinci Mehdî ise; Alem-i İslamı zulümattan nura çıkaracak ve Alem-i İslamın ittihadını temin ederek şeair-i İslamiyeyi ve ahkam-ı Kur'aniyeyi bütün Alem-i İslamda tatbik edecek olan zattır. Hazret-i İsa (A.S.) bu ikinci Mehdî'nin hakimiyetinin son zamanlarında nuzul edecektir. Bu Mehdî'nin hakimiyeti ise takriben 45 senedir.

Üçüncü Mehdî ise; Hazret-i İsa (A.S.) ile birleşerek Alem-i Nasraniyeti de arkasına alarak ahkam-ı Kuraniyeyi ve şeair-i İslamiyeyi bütün dünyaya hakim edecektir. Bu zatın hakimiyeti de takriben 40 senedir.

Ahirzamandaki mehdiyet cereyanı bu üç zata da şamildir. Yalnız "Mehdî-yi Ahirzaman" denildiği vakit ikinci Mehdî kasdedilmektedir.Bu ikinci ve üçüncü Mehdî'nin yapacağı vazifeler her ne kadar efkar-ı umumiyede daha şaşaalı ve büyük görülüyorsa da hakikat noktasında birinci Mehdî'nin yaptığı iman vazifesi daha kıymetli ve ehemmiyetlidir. Risale-i Nur'da mehdîliğin üç vazifesinin bulunduğunun izah edildiği sair mevzularda ve "El Burhan Fî Alamat-i Mehdî-yi Ahirizzaman" ve "El-İşaa Lieşrat-is Saat" isimli kitaplarda üç tane Mehdî'nin olduğu isbat edilmiştir.

Hem Üstad Bediüzzaman'ın (R.A.) Hizb-ul Kur'an'ın galebesi hakkında yapmış olduğu bir istihraç da aynen şöyledir;

...Şu ayetin gizli imasına اِنَّ حِزْبَ اللهِ هُمُ الْغَالِبُونَ **ayeti te'yid ediyor. Çünkü** اِنَّ **deki şeddeli nun bir sayılsa tam evvelki ayete tevafuk ile Hizb-ul Kur'an'ın faaliyetine vasıta olan bir hadiminin Kur'an okumağa başladığı 1302 tarihine iki fark ile tevafuk etmekle**

beraber şeddeli nun iki nun sayılsa binüçyüzelli (1350) eder ki; bu tarihte Kur'an'dan muktebes olan Risale-i Nur etrafında toplanan, bütün kuvvetleriyle Kur'an'ın hizmetlerine çalışan Hizb-ul Kur'an'ın faaliyeti ve dalalet ve zındıkaya manen galebe ettikleri bir zamana tevafuku ise istikbalde tam galebelerine bir îma-i gaybidir.

(8. Lem'a Keramet-i Gavsiye)

TAHLİL: Bu ayetin başında ف harfi vardır. Eğer bu ف hesaba dahil edilirse, ebcedî değeri 80 olmakla 1350 üzerine 80 ilave edildiğinde 1430 eder ki hicrî bu tarihte Hizb-ul Kur'anın tam galebesine işaret eder.

حم

İMAM ALİ'NİN (R.A.) İŞARETLERİ

İmam Ali (R.A.) meşhur divanında Hz. Mehdî ve bazı ahirzaman hadîsatından bahsetmiştir. Bu divanın Müştakzade şerhinden aldığımız bir kısmı şöyledir:

بنى اذا ما جاشت الترك فانتظر * ولاية مهدى يقوم و يعدل

Tercümesi: Âyâ oğlum! Türkler cûş ettiklerinde (kaynadığında, karıştığında, yani haddini aştığında) Mehdî-i Âdil'e muntazır ol...

...Kudemadan Şeyh Sa'deddin Muhammed Hamuli (K.S.) zuhur-u Mehdî hakkındaki takribeleri

اذا بلغ الزمان على حروف * ببســـم الله فالمهدى قاما
و دوران الخروج عقيب صوم * الاَ بلغه من عندى سلاما

Yani "Zaman huruf üzre besmele ile tamam adedi miktarına baliğ olsa Mehdî kaim ola.

Savm-ı Ramazan akabinde hurucuna tesadüf olundukta benden ona selam isal eyle" demek olur. Hesabı bindörtyüz tarihini tecavüz eder ki; muhakkikin لاَ يَلْبَثُونَ خِلافَكَ إِلاَّ قَلِيلاً

Yani taht-el lafz : "Habibim! Senden sonra onların devam-ı ihtilat ve ülfetleri kalildir."

Pes mükerreratı hazf ile 1399 olup sinin-i kameriyenin müddet-i merkumede küsurunu zam ile hicretten 1422 yıl 3 ay 24 gün olur.**

**** Ehl-i velayet Hz. Mehdî'nin huruc zamanını bu ayetten keşf etmişler. Fakat hadîsat vuku bulmadan evvel bu ayet ile Mehdî arasında münasebet görülemiyordu. Bu ayetin evvelinde Cenab-ı Hak**

Resul-i Ekrem (A.S.M.)'a mealen şöyle hitab ediyor: "Kafirler sana vahy ettiğimiz şeyden seni çevirmek istiyorlar ki eğer sen ta'viz verirsen seni dost tutacaklar. Sakın onların hevalarına uyup taviz verme, yoksa sana dünya ve ahirette kat kat azab ederiz. Ve sen ta'viz vermediğin için seni memleketinden çıkaracaklar. Ama senin ardından o memleketlerinde fazla kalamayacaklar (İsra Sûresi: 73-76)." İşte bu ayetler işaret ediyor ki Hz. Mehdî'ye zemin hazırlayan ve onun bayraktarı olan insanlar, hiçbir kimsenin kınamasından korkmadan, bütün dünyanın hücumlarına rağmen tavizsiz bir şekilde Şeriat-ı Muhammediye'yi tatbik ettikleri için memleketlerinden çıkarılacaklar. Fakat o Süfyanîler ve bid'atçılar onların arkasından o memlekette fazla ülfet edemeyecekler.

Burada Mehdî'nin kıyamı hakkında verilen tarih olan hicretten 1422 yıl 3 ay 24 gün sonrası ise; hicrî 1423 tarihinin 3. ayı ve 25. günü etmektedir. Bu da miladî 2002 yılının 6 Temmuz tarihine tekabül etmektedir. Fakat metinde de belirtildiği gibi bu ve bunun gibi istikbalden haber veren tarihler takribîdir, tahdidî değildir. Bu sebeble birkaç ay yahud birkaç sene evvel veya ahir olması haberin doğruluğuna zarar vermez. Bununla beraber tam bu tarihden itibaren bu hâdisenin emareleri görülmeye başlamıştır.

*وذل ملوك الارض من ال هاشم * و بويع منهم يلذ و يهزل*

Tercüme: Zelil-i Âl-i Haşim ola şâhân, hevakare edeler biatı kul. (Yani; bütün yer yüzünün melikleri, Âl-i Hâşim ve Mehdî'ye karşı zelil oldular. Ahirzamanın melikleri millet tarafından seçilmiş öyle kimselerdir ki, şehvetleri tahrik edip, kendileri de şehvete tabi'dirler).

*صبى من الصبيان لا راى عنده * و لا عنده جد و لا هو يعقل*

Tercüme: Sabîdir ol ki re'y-i sâibi yok. Değildir cedd ü akıl ehli ol. (Yani: O zamanın padişahları hevasına düşkün çocuklardır ki; yani re'yi ve ciddiyeti olmayan ve düşünmeyen, yani akıl ehli olmayan kişilerdir.)

*فثم يقوم القائم الحق منكمو * و بالحق ياتيكم و بالحق يعمل*

Tercüme: Kıyam eder o demde sizden ol kim hakikat gösterir hakka o kul yol (Yani: O vakit sizden bir zat kıyam eder. O size hakkı getirir ve hak ile amel eder.)

*سَمِيٌّ نبى الله نفسى فداؤه * فلا تخذلوه يا بنى وعجلوا*

Tercüme: Olur ceddi Muhammed birle hemnâm, feda nefsim ona, bil onu makbul. Onu mahzul zannetmeyin ona ittiba'da acele edin. (Yani: O ceddi Muhammed (A.S.M.) ile adaştır. Onu hakir zannetmeyin çabuk ittiba' edin.)

(Divan-ı İmam-ı Ali (R.A.) Müştakzade Şerhi)

حم

DECCAL

Ehl-i Sünnet vel Cemaat, Resul-i Ekrem'in (S.A.V.) âhir zaman alametleri olarak haber verdiği hâdiseleri (Mehdî'nin zuhuru, Hz. İsa'nın (A.S.) nuzulü, Deccalin, Ye'cûc ve Me'cûcün, Dabbet-ül Arzın hurucu gibi) îtikad edip, kabul etmiştir.

Cenab-ı Hak Şura suresinin 21. ayetinde şöyle ferman ediyor:

أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُم مِّنَ الدِّين مَا لَمْ يَأْذَن بِهِ اللَّهُ

Yani: "Yoksa kafirler bazı rüesayı teşri'de (hüküm koymada) Allah'a şerik mi tutuyorlar ki o şerikler de Allah'ın uluhiyetinin sıfat-ı hassası olan teşri' hakkını kendilerine tahsis ederek, Allah'ın teşri' etmediği şeylerle hükmediyorlar." (Yani uluhiyetlerini i'lan ediyorlar, etbaları da bunları kabul ederek müşrik oluyorlar.)

(Beyzavi- ibni Abbas-Şura -21)

Bu ayet gösteriyor ki; kim ki Şeriat'ın haricinde kanun koyarsa kendini Allah'a şerik tutmuş ve uluhiyetini i'lan etmiş olur. Ve onun bu kanunlarını kabul edenler ise müşrik olurlar. Yoksa Allah'ın zatını inkar eden pek az olmuştur. Kendi ilahlığını iddia eden Fir'avn ve Nemrud bile "Semavat ve Arz'ı ben yarattım" dememiş, yalnız "Devlette ben kanun koyarım ve benim kanunlarıma itaat edeceksiniz" demişlerdir. Aşağıda zikredilen Âyet-i Kerimeler bunu göstermektedir:

وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ

Yani: "Onlara Semavat ve Arz'ı kim halketti diye suâl edersen, muhakkak Allah diyeceklerdir."

(Lokman Suresi-25)

İşte bunlardan anlıyoruz ki; "Deccal ilahlık dava eder, uluhiyetini i'lan eder" demekten murad; yani vahy-i semaviyi dinlemez. "Biz kendi kendimizi idare ederiz, kendi kanunumuzu kendimiz koyarız. Allah Semavat ve Arz'ın Halıkıdır. Ve O Semavat'ta melaikenin ilahıdır fakat Arz'da biz hakimiz, bize karışamaz" diyerek uluhiyetini i'lan eder. Halbuki Allah-u Teala şöyle buyuruyor:

وَهُوَ اللَّهُ فِي السَّمَاوَاتِ وَفِي الأَرْض

Yani: "O Semavat'ta da ilahdır, Arz'da da ilahdır (yâni semavat ve arzın ilahı yalnız O'dur).

(En'am Suresi-3)

Binaenaleyh, semavi dinleri ve Şeriat'ı inkar eden bütün beşerî sistemler, düşünceler, adı ister Demokrasi, ister Sosyalizm, ister Komünizm, ister Hürriyet, ister İnsan Hakları olsun hepsi Allah'ın uluhiyetini inkar ve kendi uluhiyetini i'lan etmek demektir.

Evet Hz. Musa'dan i'tibaren devletlerde ekseriya semavi dinler hakim iken yaklaşık iki asır evvel tabiat fikr-i küfrisinden gelen bir dalaletle beşerde inkar-ı uluhiyet yeniden başladı. Yine o tarihlerde Fir'avn'ın cesedi bulunup İngiltere'ye götürülmesiyle Kader-i İlahî bir işaret verdi ki; "Dünyada Fir'avniyet, yani inkar-ı uluhiyet İngiliz milletinden yeniden başlıyor!!!" İşte Cenab-ı Hak gark olan fir'avna فَالْيَوْمَ نُنَجِّيكَ بِبَدَنِكَ **Yani: "Bu gün senin gark olan cesedine necat vereceğim" demekle cesedinin sahile atıldığı zamandan i'tibaren fir'avniyetin yeniden canlanacağına da işaret ediyor.**

Meşhur Temim-i Darî hadîsinde bildiriliyor ki "Deccal bir adada bulunuyor." İşte hadîs-i nebevînin işaret ettiği o ada İngiltere'dir. Yani Deccaliyetin menbaı İngilizlerdir. Evet, İngilizler miladi 19. yüzyıl, hicri 13. asrın ortasından itibaren Afrika'yı ve başta Hindistan ve Afganistan olmak üzere Asya'yı, Ruslarla ve Fransızlar'la beraber işgal ederek Alem-i İslam'ı esaret altına almaya başladılar. Daha sonra yine Rusları da tahrik edip meş'um 93 harbiyle alem-i İslam'ı esaret altına aldılar. 40 sene sonra yine Rusları tahrik edip 1. Harb-i Umumi ile Osmanlı'yı parçaladılar. 22 sene sonra İngiltere, Rusya'yla ve Fransa ve Amerika ile ittifak ederek 2. Harb-i Umumi'yle Hıristiyanlıkta mutaassıb Almanya ve İtalya'yı ezdiler. İngiltere bu harbin arkasından Amerika, Fransa, Rusya ve Çin ile Birleşmiş Milletleri kurup Amerika'yı bu Birleşmiş Milletler'in başına getirdi.

Üstad Bediüzzaman (R.A.) bu Birleşmiş Milletler'in 2. Harb-i Umumi'den sonra kurulacağını ve bunun Büyük Deccal komitesi olacağını vukuundan evvel hissetmiş ve bundan endişe duymuş ve bu Büyük Deccaliyetin arkasından çıkacak bir nurun da bid'alar zulümatını dağıtıp, tâ Amerika kıt'asına kadar ulaşacağını, Amerika'yı dağıtıp Kur'an'ın orada da hakim olacağını müjdelemiş ve bunu şöyle ifade etmiştir:

"Yalnız ehemmiyetli bir endişe ve bir teselli kalbime geliyor ki; bu geniş harb boğuşmalarının neticesinde eski harb-i umumiden çıkan zarardan daha büyük bir zararı medeniyetin istinadı, menbaı olan Avrupa'da (Haşiye-1) Deccalane bir vahşet doğurmasıdır. Bu endişeyi teselliye medar, Alem-i İslam'ın tam intibahıyla ve Yeni Dünya'nın (Haşiye-2), Hıristiyanlığın hakiki dinini düstur-u hareket ittihaz etmesiyle (Haşiye-3) ve Alem-i İslam'la ittifak etmesi ve İncil, Kur'an'a ittihad edip tabi olması (Haşiye-4), o dehşetli gelecek iki cereyana karşı semavi bir muavenetle dayanıp inşaallah galebe eder."

(Emirdağ Lahikası)

Evet bu son hâdisede (Amerika ve İngiltere'nin riyasetinde Birleşmiş Milletlerin Afganistan'ı vurması hâdisesinde) de bu Büyük Deccaliyet komitesi, dünyada Şerîat'ı tam tatbik etmeye çalışan taife-i mücahidini vurup, böylece Âlem-i İslam'ı tamamen esaret altına alıp Allah'ın nurunu söndürmeye çalışarak, son Büyük Deccal komitesi olduklarını gösterdiler. Aynen rivayetlerde bildirildiği gibi, şu anda Büyük Deccal Alem-i İslam'ı istila etmiş, bütün dünyayı istibdadı altına alıp onlarla ittifak ederek küçücük bir Müslüman topluluğunu vurmaya başlamıştır. Ve bu harbler sırasında tam 40 gün dünya devletlerini dolaşarak onları baştan çıkarmış ve kendine tabi etmiştir.İşte Üstad Bediüzzaman da (R.A.) Deccal çıktığında bütün dünya işitir ve kırk günde dünyayı dolaşır hadîsini şöyle te'vil etmiştir:

"Hem Deccal, deccallık haysiyetiyle değil, belki müstebid bir kral sıfatıyla işitilir. Ve gezmesi de her yeri istila etmek için değil, belki fitneyi uyandırmak ve insanları baştan çıkarmak içindir."

(Beşinci Şua Onyedinci Mes'ele)

حم

YE'CÛC VE ME'CÛC

Ye'cûc ve Me'cûc hakkında Kur'an-ı Kerim'de iki yerde bahis vardır. Resul-i Ekrem (A.S.M.) ise Kur'an'ın bu mücmel haberlerini tefsir etmiştir. Bu ayetler ise; birincisi Kehf suresinde Hz. Zulkarneyn'in kıssasındaki ayettir.

قَالُوا يَا ذَا الْقَرْنَيْنِ إِنَّ يَأْجُوجَ وَمَأْجُوجَ مُفْسِدُونَ فِي الأَرْضِ فَهَلْ نَجْعَلُ لَكَ خَرْجًا عَلَى أَن تَجْعَلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ سَدًّا

Onlar : "Ya Zülkarneyn! Muhakkak Ye'cûc ve Me'cûc yeryüzünde fesad çıkarıyorlar. Bizimle onlar arasında sed yapman için sana ücret verelim mi?" dediler.

(Kehf Suresi-94)

Diğer ayet ise Enbiya suresindedir ki, bu ayet Ye'cûc ve Me'cûc taifesinin kıyamete yakın tekrar yeryüzünü fesada vereceğini ihbar ediyor.

حَتَّى إِذَا فُتِحَتْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ وَهُم مِنْ كُلِّ حَدَبٍ يَنسِلُونَ

"Tâ Ye'cûc ve Me'cûc'un seddi açıldığında onlar her tepeden iniyorlar".

(Enbiya Suresi 96)

Bu hususta Üstad Bediüzzaman'ın (R.A.) izahları ise şöyledir:

Ye'cûc ve Me'cûc hadîsatının icmali Kur'an'da olduğu gibi, rivayette bir kısım tafsilat var. Ve o tafsilat ise Kur'an'ın muhkematından olan icmali gibi muhkem değil, belki bir derece muteşabih sayılır. Onlar tevil isterler. Belki

ravilerin ictihadları karışmasıyla tabir isterler. Evet لا يعلم الغيب الاالله bunun bir te'vili şudur ki:

Kur'an'ın lisan-ı semavisinde Ye'cûc ve Me'cûc namı verilen Mançur ve Moğol kabileleri eski zamanda Çin-i Maçin'den bir kısım başka kabileleri beraber alarak kaç defa Asya ve Avrupa'yı herc ü merc ettikleri gibi gelecek zamanlarda dahi dünyayı zir u zeber edeceklerine işaret ve kinayedir. Hatta şimdi de koministlik içindeki anarşistin ehemmiyetli efradı onlardandır. Evet ihtilal-i Fransavi'de hürriyet-perverlik tohumuyla ve aşılamasıyla sosyalistlik türedi, tevellüd etti ve sosyalistlik ise bir kısım mukeddesatı tahrib ettiğinden aşıladığı fikir bilahare bolşeviklige inkılab etti. Ve bolşeviklik dahi çok mukeddesat-ı ahlakıye ve kalbiye ve insaniyeyi bozduğundan elbette ektikleri tohumlar hiçbir kayıt ve hürmet tanımayan anarşistlik mahsülünü verecek. Çünkü kalb-i insaniden hürmet ve merhamet çıksa, akıl ve zekavet, o insanları gayet dehşetli ve gaddar canavarlar hükmüne geçirir. Daha siyasetle idare edilmez. Ve anarşistlik fikrinin tam yeri ise; hem mazlum kalabalıklı hem medeniyette ve hakimiyette geri kalan çapulcu kabileler olacak ve o şeraite muvafık insanlar ise; Çin-i Maçin'de kırk günlük mesafede yapılan ve acaib-i seb'a-i alemden birisi bulunan Sedd-i Çini'in binasına sebebiyet veren Mançur ve Moğol ve bir kısım Kırgız kabileleridir ki; Kur'an'ın mücmel haberlerini tefsir eden Zat-ı Ahmediye (A.S.M.) mu'cizane ve muhakkıkane haber vermiş."

(Beşinci şua, Onbeşinci mes'ele)

Yine Üstad Bediüzzaman (R.A.) meşrutiyet döneminde İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin şeriatta verdiği tavizler dolayısıyla Sultan Reşad'a yapmış olduğu bir ikazda bir hiss-i kabl-el vuku ile şu gelecek hakikati ihbar etmiştir. Daha sonra aynı ihtarı Adnan Menderes'e de yapmıştır:

"Eğer beşer çabuk aklını başına alıp adalet-i ilahiye namına ve hakaik-i İslamiye dairesinde mahkemeler açmazsa, maddi ve manevi kıyametler başlarına kopacak, anarşistlere,Ye'cüc ve Me'cüc'lere teslim-i silah edecekler diye kalbe ihtar edildi."

(Hutbe-i Şamiye zeyli)

Kur'an'ın ve hadîslerin bu husustaki haberlerinin te'vil ve tefsirlerini gösteren Üstad Bediüzzaman'ın (R.A.) bu söyledikleri aynen tahakkuk etmiştir ki, şu anda Türk aleminde devletler ve hükumetler cihetinde idareyi elinde tutan insanlar hakiki Türkler olmayıp, Türk namı altında bir kısım Mançur, Moğol, Kırgız, Tatar gibi Ye'cûc ve Me'cûc taifesine ait kişilerdir. Ve Şeriatın aleyhinde çalışan bu insanlar, Şeriat'ı isteyen ve onun için çalışan hakiki ve halis Türkleri ezmektedirler. Bu sebeble Alem-i İslam'da Şeriat taraftarı olan samimi Türkler ve Çin'in zulüm ve istibdadı altındaki Türkistanlı Türk'ler, başlarındaki idarecilerle karıştırılmamalıdır. Şu anda hakim olan ve Şeriat'ı tahrib için çalışanlar tamamen bu Ye'cûc ve Me'cûc taifesine ait insanlardır ve planlı bir şekilde hep bunlar idareye getirilmektedir. Eğer gerek Türkiye'de, gerekse diğer Türkî Cumhuriyetlerdeki idareciler ve hakim olan insanlar araştırılsa, ekseriya bu saydığımız milletlerden olduğu görülür. Mesela bir kısmı Bulgaristan ve Selanik tarafından gelen insanlardır ki bu bölgenin insanları Moğol asıllıdır.

Diğer bir kısmı ise başka bölgelerden gelmiş Mançur, Tatar ve Kırgız gibi başka milletlerdendir. Hatta Doğu Türkistan'da bulunan Uygur Türkleri –ki Osmanlı hanedanı da bu soydandır- gayet dindardırlar ve çok mühim alimler yetiştirmektedirler. Maatteessüf Çin'in zulmü altında oldukları halde hiçbir Türk devletinden yardım görmedikleri gibi bilakis bu devletler bu zulmünde Çin'e destek vermektedirler.

Elhasıl: Bir kısım hadîslerde ve rivayetlerde zemmedilen Türklerden murad, hakiki Türkler değil, belki hakiki Türkleri ve Alem-i İslam'ı istila eden bir kısım Mançur, Moğol, Kırgız ve Tatarlardır. Hem rivayetlerde gelen ve İslamlar içinde çıkacağı ve Yahudilere hizmet edeceği bildirilen ve Süfyan namı verilen şahıs ve onun teşkil ettiği komitesi dahi bu Ye'cûc ve Me'cûc taifesinden oldukları gibi bu Ye'cûc ve Me'cûc'un Alem-i İslam'a tasallutlarına da sebep olmuşlardır. Binaenaleyh Süfyan ve Ye'cuc, Me'cuc aynı taife olmakla beraber sureten Türk gibi gözüktükleri için rivayetlerde "Türk" olarak tesmiye edilmiştir. Yani onlar Türk unsuru içinde zuhur edecek demektir.

حم

ENBİYA-İ SALİFENİN KİTABLARINDAN İŞARETLER

Ahirzamandaki Deccaliyet fitnesi beşer tarihinin en büyük fitnesi olduğu için bütün peygamberler ümmetlerini Deccal ile korkutmuşlardır. Hem bu Deccal'a karşı mücadele eden mü'minleri ve başta Hz. Mehdî'nin zuhurunu ve Hz. İsa'nın (A.S.) nüzulünü haber vermişlerdir. Binaenaleyh Kur'an-ı Azimuşşan ve Resul-i Ekrem'in (A.S.M.) ihbaratı gibi Tevrat ve İncil ve sair kütüb-ü münzelede dahi bu zamanda vuku bulan ve bundan sonra vukua gelecek hadîsata işaretler mevcuddur. Yalnız Yahudi ve Nasara uleması bu kitablarda tahrifat yapmışlar ve Hz. Musa ve Hz. İsa'ya (A.S.) hakiki iman eden Müslümanlar ve ümmet-i Muhammed (A.S.M.) hakkındaki ihbaratı kendileri üzerine ta'bir etmişler. Halbuki Hz. Musa ve Hz. İsa'ya (A.S.) hakiki manada iman edenler Müslümanlardır. Yahudi ve Hıristiyanlar Hz. Musa ve Hz. İsa'ya (A.S.) iman etmiyorlar, belki onlara iftira ederek ahbar ve ruhbanlarına iman ediyorlar. Yahudi ve Hıristiyanlar mü'min değil, Hz. Musa ve Hz. İsa'ın (A.S.) düşmanları olan kafirlerdir. İşte onların bu tahrifatından dolayı Tevrat ve İncil'in verdikleri ihbarat, ancak yine Kur'an'ın ve ehâdîs-i nebeviye'nin nuru ile anlaşılabilmektedir. İşte bu makamda İncil'deki bazı işaretler gösterilecektir.

حم

İNCİL'DEKİ İŞARETLER

İncil ve zeyillerini ihtiva eden Ahd-i Cedid'in ahirinde "Vahy-i Yuhanna" bölümünde istikbalde vuku bulacak bazı hâdiselere işaret edilmektedir. Hz. İsa (A.S.) semaya çıkarıldıktan sonra havarilerinden Yuhanna'ya temessül etmiş ve

ona, yedi kiliseye yedi mektub yazmasını emrettikten sonra, istikbalde vuku bulacak bazı hâdiseler ona gösterilmiştir. Bunu ifade için 1. Bab'ın 1 ilâ 3. ayetlerinde şöyle denmektedir:

"İsa Mesih'in vahyidir. Yani yakında mutlaka vuku bulacak şeyleri kendi kullarına göstermek üzere Allah'ın ona verdiği ve kendi meleği vasıtasıyla gönderip, kulu Yuhanna'ya beyan eylediği vahyidir. O dahi Allah'ın kelamına ve İsa Mesih'in şehadetine, hemen cümle gördüğü şeylere şehadet eyledi. Ne mübarektir bu nübüvvetin sözlerini okuyan ve dinleyip içinde yazılmış olan şeyleri hıfz edenler. Zira vakit yakındır".

Burada verilen haberler Hz. İsa'nın (A.S.) ahirzamanda semadan nüzulünden evvel vuku bulan ve nüzulünün alametleri olan hâdiselerdir. Çünkü bu hâdiseler anlatıldıktan sonra 22. Bab'ın 6.- 7. ve 20.- 21. ayetlerinde şöyle yazılıdır:

"Ve (İsa) bana dedi ki; "bu sözler sadık ve haktır. Ve mukaddes peygamberlerin Allah'ı Rab, yakında mutlaka vuku bulacak şeyleri kullarına göstermek için kendi meleğini irsal eyledi. İşte tez gelirim. Ne mübarektir bu kitabın nübüvvet sözlerini hıfz eden kimse"...

...Bu şeyleri şehadet eden (yani Hz. İsa), "belî tez gelirim" diyor. Âmin. Ya İsa gel. İsa Mesih'in inayeti cümleniz ile olsun. Amin".

İncil'in bu kısmında Hz. İsa'nın (A.S.) nüzulünün de alametleri olan istikbaldeki hâdiseler temsilî bir üslubla teşbihlerle ifade edilmiştir. Mesela bir çok yerde Hz. Mehdî'nin temsil ederek başına geçtiği ve Hz. İsa'nın (A.S.) üzerine nüzul edeceği Müslümanların şahs-ı manevîsi mukaddes bir kuzu temsiliyle ifade edilmiştir. Resul-i Ekrem'in (A.S.M.) haber verdiği Hz. Mehdî ve ona öncülük eden şarktan çıkan mücahidler, Süfyaniyet, Büyük Deccaliyet olan Birleşmiş Milletler ve onların reisleri olan Amerika ve İngiltere ve Yahudiler hakkında İncil'in bu bölümünde de hadîslerde olduğu gibi bir çok işaretler vardır. Ezcümle 17. Bab'da şöyle yazılıdır:

"Ve yedi tas tutan yedi melekten biri gelip bana hitaben:

Gel çok sular üstünde oturan ve dünya melikleri onun ile zina edip, zeminin sekenesi onun zinasının şarabıyla mest oldukları büyük fahişe aleyhinde olan hükmü sana göstereceğim" diyerek ruhta beni bir yere götürdü. Ve yedi başı ile on boynuzu olarak, üzeri küfür isimleri ile dolu kırmızı bir canavara rakib olan (binen) bir karı gördüm. O karı, erguvânî ve kırmızı hıl'at giymişti. Ve altun ve mücevherat ve incilerle donanmış olarak, elinde mekruhatla ve zinasının nâpâklikleri ile dolu bir altın kasesi olup, alnı üzerinde "Sırrı büyük Babil. Zeminin fahişelerinin ve mekruhatının anası" diye bir isim yazılı idi. Ve o karıyı mukaddeslerin kanı ile ve İsa'nın şehitlerinin kanı ile mest olmakta gördüm. Ve onu gördüğümde ziyadesiyle taaccüp ettim. Melek bana

dedi ki:

“Ne için taaccüp ettin? Karının ve onu götüren yedi başlı ve on boynuzlu canavarın sırrını ben sana söyleyeceğim. Gördüğün canavar mevcut idi ve mevcut değildir. Ve Haviye’den çıkacak ve helâka gidecektir. Ve zeminin sekenesinden olup isimleri dünya kurulalıdan beri hayat kitabında yazılmış olmayan kimseler o mevcud olmuş ve mevcud değil isede yine hazır olan canavarı gördüklerinde taaccüb edeceklerdir. Hikmete vakıf olan akıl bunda lazımdır.

Yedi baş, o karının üzerinde oturduğu yedi dağdır ve yedi meliktir. Bunların beşi düşmüş ve biri mevcuddur. Ve öbürü daha gelmedi ve geldiği zaman az müddet kalması gerektir. Ve o mevcud olmuş olan ve mevcud olmayan canavar kendisi dahi sekizincidir. Ve yediden olup helake gider.

Ve gördüğün on boynuz, on melik olup daha saltanatı ele almadılar ise de canavar ile beraber bir saat kadar melikler gibi hükumeti ele alırlar. Bunların muradı bir olup kuvvet ve hükûmetlerini canavara teslim ederler. Bunlar kuzu ile muharebe edip kuzu onlara galib gelecektir. Zira o Melik-ul Mülükdur. Ve onunla beraber olanlar dahi davetli ve müntehab ve sadıktırlar”.

Ve bana dedi ki; “senin gördüğün ve fahişenin üzerlerinde oturduğu sular; kavimler ile cemaatlar ve milletler ve lisanlardır. Ve canavar üzerinde gördüğün on boynuz, fahişeye buğz edip onu perişan ve çıplak edecek. Ve onun etini yiyip, onu ateşe yakacaklardır. Zira Allah’ın sözleri itmam oluncaya kadar, Allah kalblerine koyduğu kendi muradını icra edeler. Ve muradları bir olup saltanatlarını canavara teslim eyleyeler.

Ve o gördüğün karı dünya melikleri üzerine saltanat eden o büyük şehirdir”.

Burada daha önce de zikredilen şu hadîsin aynı ifadesiyle Amerika’ya işaret edilmektedir:

و تخرج ملكة الدنيا و المكر، زانية اسمها "امريكا". تراود العالمَ يومئذ فى الضلال و الكفر

Bütün dünyanın ve bütün hilelerin melikesi de Mehdî’ye karşı çıkar ki o melikenin ismi zaniyedir (Amerika). Bu melike o gün bütün dünyayı dalalet ve küfre sevkeder.

(Esme-l Mesalik Lieyyam-il Mehdîyy-il Meliki Li Küll-id Dünya Biemrillah-il Malik, Kelde bin Zeyd-216)

Bu hadîste Amerika’nın şahsiyet-i maneviyesi zaniye bir melike olarak tasvir edildiği gibi İncil’de de aynı manada “zeminin sekenesi onun zinasının şarabıyla mest oldukları büyük fahişe” diye isimlendirilmiştir. Bunun sebebi ise şudur: Amerika kelime itibariyle müennes olduğu gibi, zaten kendisi de başında boynuzları olan ve Hürriyet Anıtı dedikleri heykelleriyle kendilerini kadın

suretiyle temsil etmişlerdir. Hem Amerika bütün dünyada hürriyet ve adalet namları altında fuhşiyatı ve zulmü ve dalaleti terviç ederek hakimiyetini bunun ile idame etmektedir. “Ve o gördüğün karı dünya melikleri üzerine saltanat eden o büyük şehirdir” cümlesi “fahişe kadın” olarak tabir edilen bu şeyin, hakikatte bir devlet olduğunu sarahaten göstermektedir.

Kadının alnı üzerinde “Sırrı büyük Babil. Zeminin fahişelerinin ve mekruhatının anası” diye bir isim yazılı olması ise; yer yüzünde işlenen fuhşiyata onun sebeb olmasından dolayıdır. Kadının temsil ettiği Amerika, burada olduğu gibi diğer bazı yerlerde Babil şehri olarak da tabir edilmektedir. Bunun sebebi İncil’i tefsir eden alimlerin, İncil’in ifadelerini o zamanın en büyük şehri olan Babil’e tatbik etmeleridir. Eğer bu ifade İncil’in asıl metninden ise, Amerika’nın o zamanın Babil’i gibi zengin ve Babil’in kralı Nemrud gibi cebbar ve fuhşu teşvik eden bir hükumet olduğuna işaret etmek içindir. Fakat hahamların ve papaların iğvasıyla başta Amerika olmak üzere Hıristiyan alemi, bu ifadelerin zahirine baktığı ve bu sebeble işaret ettiği hakikatı görmediği için onun meşhur Babil şehri olduğunu zannederek Irak’ı vurmaktadır. Vurdukçada kendini, dünyayı Babil’in fesadından kurtaran bir kahraman olarak görmektedir. Aşağıda geleceği üzere Babil’in yıkılacağını haber veren İncil’in ayetlerini tahakkuk ettirdiğini düşünmektedir. Aslında dünyayı fesada veren ve fuhşa teşvik eden ve akıbette helak olacak olan hakiki Babil’in kendisi olduğunun farkında değildir.

Burada geçen, karının üzerine oturduğu yedi dağ, yedi melik; -Allahu A’lem- güçlerini Amerika’nın çıkarlarına kullanan ve G-7 namıyla bilinen yedi büyük devlete ve reislerine işaret etmektedir.

Dünya meliklerinin, bahsi geçen kadınla zina etmesi; Amerika’nın yer yüzünde işlediği eşedd-i zulme yardım edip, onun zulmüne şerik olmalarına işarettir.

Mukaddeslerden murad; şirkten, zinadan ve sair kebairden kendini koruyan hakiki mü’minlerdir.

Mukaddeslerin kanıyla mest olmak tabiri ise; Amerika’nın mukaddes Müslümanlara yaptığı zulüm ve cinayetlerle iftihar edip, zulüm üstüne zulüm işlemesidir.

Fahişenin üzerine oturduğu lisanlar ise; kendi çıkarına yönlendirdiği bütün medya olsa gerektir.

Kadının bindiği canavar ise; ileride izah edileceği üzere kendisinin riyaset ettiği ve gücünü kullandığı Birleşmiş Milletlerdir.

“Canavar mevcud idi ve mevcud değildi” cümlesinden anlaşılan odur ki; Birleşmiş Milletlerin içinde bulunan Amerika ve İngiltere gibi devletler, kaderde varsa da o zamanda henüz fiilen mütekamil devlet olmamışlardı.

On boynuzun temsil ettiği on Melik’in canavarla beraber kuzu ile harb edip, kuzunun onlara galib gelmesi; Amerika ve İngiltere’nin riyasetinde Birleşmiş Milletlerin ve diğer kafirler devletlerin dünyada yaptığı canavarca zulümler ve ellerindeki gayr-ı meşru güç karşısında Müslümanların kuzu mesabesinde olup, buna rağmen Hak Teala’nın yardımı ile onlara galib geleceklerine işarettir.

On boynuzun (on melikin), fahişeye buğz edip onu perişan ve çıplak etmeleri ve onun etini yiyip, onu ateşe yakmaları; kuvvetlerini gayr-ı meşru ve

kendi çıkarına kullanan Amerika'nın, bu hilesinin farkına varan bu devletlerin, yardımını ondan geri alıp, onu kendi derdi ile başbaşa bırakıp yıkılmasını temin edeceklerine işarettir.

13. Bab'da ise bu canavarın denizden çıkacağı belirtilmiştir. Şöyle ki:

"Ve denizin kumu üzerinde durdum ve yedi başı ve on boynuzu ve boynuzları üzerinde on tacı ve başları üzerinde küfür isimleri bulunarak denizden çıkan bir canavar gördüm. Ve o gördüğüm canavar kaplana benzeyip, ayakları ayının ayakları gibi ve ağzı aslan ağzı gibiydi. Ve ejder ona kendi kuvvetini ve tahtını ve azim hükumet verdi. Ve onun başlarından birini gûyâ ölecek derecede mecruh gördüm. Ve onun mehalik yarası iyi oldu. Ve bütün zemin canavarın ardından taaccüb eyleyip, canavara hükumet veren ejdere secde kıldılar. Ve canavara dahi secde kılarak "canavara benzer kim var ve onun ile kim muharebe edebilir?" dediler. Ve ona büyük sözler ve küfür söyleyen bir ağız verilip, ona kırkiki ay istediğini yapmaya kudret verildi. Ve Allah'a karşı küfr ile yani onun ismine ve meskenine ve semada sakin olanlara küfretmek için ağzını açtı ve mukaddesler ile muharebe edip onlara galip gelmeye ona kudret verildi. Ve ona her kabile ve lisan ve millet üzerine hükumet verildi. Ve zebh olunmuş kuzunun hayat kitabında isimleri dünya kurulalıdan beri muharrer olmayarak zeminde sakin olanların cümlesi ona secde kılacaklardır. Kulağı olan işitsin. Esirliğe götüren esirliğe gider. Kılıçla katl eden kılıçla katlolunmak gerektir. Mukaddeslerin sabrı ve imanı bundadır".

Burada canavarın denizden çıktığı ifade edilmekle İngiliz milletine işaret edilmektedir. Ve yukarıda Deccal bahsinde anlatıldığı üzere Temim-i Dari hadîsinde zikredilen Deccal'ın bir adada bulunması işaretiyle haber verilen ve Birleşmiş Milletler olan Deccaliyetin ana menbaı olan İngilizlerden, hadîsin aynı ifadesiyle bahsedilmektedir. Bu haberin İngilizlere ait olmasının sırrı şudur ki; İngilizler o zamanda medeniyette geri ve vahşi bir millet oldukları halde daha sonra gittikçe medenileşip kuvvetlendiler. Nihayet Amerika kıt'asına kadar nüfuzlarını arttırıp orada Amerika Birleşik Devletlerini kurdular. 2. Cihan harbinden sonra ise Fransa, Rusya ve Çin'le beraber Birleşmiş Milletleri kurup Amerika'yı onun başına getirdiler.

Hem bu ayetlerde İngiltere ve Amerika'ya hakimiyetlerini veren Yahudi milletinden de "Ejder" ünvanıyla bahsedilmektedir. Zaten Yahudiler de "Protokolat" namındaki kitablarında kendilerini ve dünyayı idare eden ve bir hahamın riyaset ettiği gizli hükumetlerini aynı şekilde bir ejder suretinde tasvir etmektedirler.

Sonra bu Bab'ın devamında karadan çıkan bir başka canavardan daha bahsedilmektedir. Şöyle ki:

"Ve zeminde çıkan başka bir canavar gördüm. Ve kuzu gibi iki boynuzu olup ejder gibi söyler idi. Ve evvelki canavarın huzurunda onun bütün hükumetini icra eder ve zemini ve onda sakin olanları

mühlik yarası iyi olmuş olan evvelki canavara secde kıldırır idi. Ve büyük alametler icra edip, hatta adamların önünde semadan zemine ateş bile indirir idi. Ve canavarın önünde icra etmek için eline verilen alametlerle yeryüzünde sakin olanları idlal edip, yeryüzünde sakin olanlara, üzerinde kılıç yarası olup da sağ kalan canavarın suretini yapmalarını tembih eder idi. Ve ona canavarın suretine ruh vermeye kudret verildi. Ta ki canavarın sureti tekellüm ede. Ve canavarın suretine secde etmeyenleri katl ettire. Ve küçük ile büyükler ve zengin ile fakirler ve hür ile kulların cümlesine, sağ elleri yahud alınları üzerine damga kabul ettirir idi. Ve damgaya yahud canavarın ismine yahud isminin adedine malik olan kimseden, gayrinin alışveriş edememesine sebep olur idi".

Bu canavarın kuzu gibi iki boynuzu olup ejder gibi söylemesi; Müslümanların başında olduğu halde Yahudilere hizmet eden münafık idarecilere, yani Süfyaniyete işaret etmektedir. Bu Süfyanîlerin, halklarını İngiltere ve Amerika'ya secde ettirdiklerini bildirmektedir. Hem "Ve damgaya yahud canavarın ismine yahud isminin adedine malik olan kimseden, gayrinin alışveriş edememesine sebep olur idi" cümlesiyle, Birleşmiş Milletlerin dünya ticaretini elinde tutup, yukarıda zikredilen Ebu Nadre hadîsinde bahsedildiği gibi kendilerine itaat etmeyenlere ambargo koyduklarını haber vermektedir.

İşte İncil'de bu şekilde Deccaliyet, Süfyaniyet ve Yahudiyet işarî surette haber verildiği gibi Müslümanların şahs-ı manevisinin mümessili olan Hz. Mehdî'den, şark tarafından çıkan mücahidlerden, onların Deccaliyet ve Süfyaniyetle yaptığı harblerden ve neticede Müslümanların galebesi ve kafirlerin helakinden de haber verilmektedir. Ezcümle, 16. Bab'da Allah'ın izniyle ve onun havl ve kuvvetiyle yedi meleğin küre-i Arz'a indirdiği musibetlerden bahsederken 12. – 16. ayetlerinde şöyle denmektedir:

"Ve altıncı melek kendi tasını büyük Fırat Irmağı üzerine boşalttığında onun suyu çekildi. Tâ ki şarktan olan meliklerin yolu hazırlana. Ve ejderin ağzından ve canavarın ağzından ve yalancı peygamberin ağzından, kurbağalar misüllü üç nâpâk ruhun çıktığını gördüm. Zira, bunlar alametler gösteren cin ruhları olup, zeminin ve bütün dünyanın meliklerini, herşeye kadir Allah'ın o büyük gününün muharebesine cem etmek için onların yanına giderler. [İşte hırsız gibi gelirim. Ne mübarektir uyanık durup çıplak gezmemesi ve ayıbı görünmemesi için kendi esvabını hıfz eden kimse]. Ve onları İbranice ARMECİDDUN (hermeciddun ve armagedon) denilen mahalle cem ettiler".

Burada Fırat Irmağı'nın suyunun çekilmesi –ki bu haber aynen hadîs-i nebevîde de mevcuddur ve Fırat'ın suyunun çekilip altın bir dağ çıkaracağı ve insanların oraya toplanıp büyük bir harb olacağından bahsedilmektedir- Allahu A'lem, o çevrede barajlar yapılmasıyla ve verimli toprakları sebebiyle dünyanın gözünün orada olması ve çevresinde gayet kesretli petrol yataklarının

bulunmasıyla bütün dünya devletlerinin oraya hakim olabilmek için çalıştıklarına ve bu sebeble o bölgede büyük fitneler zuhur edeceğine işarettir.

Hem burada şark tarafından gelen mücahidlere zemin hazırlandığı ve onların bütün dünya melikleri üzerine galib geleceği bildirilmektedir.

Hem bu ayetlerde Ejder'in (Yahudilerin), Canavar'ın (Amerika ve İngiltere'nin riyasetindeki Birleşmiş Milletlerin) ve "Yalancı Peygamber" ünvanıyla işaret olunan Yahudi hahamları, Hıristiyan papaları ve bir kısım zahiren Müslüman görünen sahtekar ulema-sû' ve meşayih- is sû'un ruh-u habis gibi oldukları ve şarktaki mücahidlerle harb etmek için bütün dünya ordularını topladıkları haber verilmektedir. Aynen zuhur etmiştir.

Yine burada, kafirlerin Hermeciddun denilen bir mahalle cem olduklarından bahsedilmektedir. Batı dillerinde "Armagedon" diye tabir edilen bu Hermeciddun, Filistin'de bir dağdır. "Her" dağ demektir. "Meciddun" ise Kudüste bulunan meşhur bir dağın adıdır. "Hermeciddun" Meciddun Dağı manasındadır. İncil bu ayetiyle, baş tarafta da zikredilen şu hadîs-i şerifi te'yid etmektedir:

فى عقود الهجرة بعد الألف و اربعمائة و اعقد اثنين او ثلاثا يخرج المهدى الامين، و يحارب كل الكون يجمعون له الضالون و المغضوب عليهم، و الذين مَرَدوا على النفاق فى بلاد الاسرا و المعراج عند جبل مجدون

Yani: "Hicretten bin dört yüz (1400) sene sonraki akidlerden iki veya üç akid say (yani hicrî 1420 ile 1430 tarihleri arasında). O vakit Mehdî-i Emin çıkar ve bütün dünya ile harb eder. Dalalete düşenler (Hıristiyanlar) ve Allah'ın gadabına uğramış olanlar (Yahudiler) ve münafıklar (Alem-i İslam'ın başındaki Süfyanîler olan cümle idareciler ve onlara fetva veren bir kısım ulema-is sû'), İsra ve Mi'raç beldesi olan Kudüs'teki "Meciddun Dağları"nda onun için toplanırlar".

(Esme-l Mesalik Lieyyam-il Mehdîyy-il Meliki Li Küll-id Dünya Biemrillah-il Malik, Kelde bin Zeyd-216)

Hadîste olduğu gibi İncil'in bu ayeti de Meciddun Dağlarında bütün kafirlerin Müslümanlar için toplanacağını bildirmekle işaret ediyor ki; bu harb Yahudilerin Meciddun'a hakim olabilmeleri için bizzat kendileri tarafından çıkarılan bir harbdir. Yani Yahudiler Kudüs'e hakim olmakla, oradan bütün dünyaya hakim olacaklarına inanmaktadırlar. Bu sebeble, Filistin topraklarında devletlerini kurabilmek için bütün dünyayı harbe sokmakta ve kafirleri Müslümanlar üzerine hücum ettirmektedirler. Harbin ana müsebbibleri Meciddun dağlarındaki Yahudiler olduğu için ve orada devletlerini kurup yayılmak ve dünyaya hakim olmak için bu harbleri çıkardıkları sebebiyle, bu harbe "Hermeciddun Harbi" denmektedir. Yani gerek Afganistan'da gerek Çeçenistan'da olsun Alem-i İslam'daki bütün harbler Meciddun harbidir. Yoksa yalnızca Meciddun dağlarında olacak bir harb demek değildir. Yahudi ve Hıristiyanlar buna ters mana vererek kendileri tarafına çekmektedirler. Bu noktaya çok dikkat lazımdır. Çünkü mühim bir sır bu noktadan inkişaf ediyor.

Feteemmel! Hem bir başka cihet de şudur ki; bu yerler enbiya-yi salife zamanından beri bir merkez olduğu ve ekser Peygamberler bu mahallerde yaşadıkları için, bazen Tevrat ve İncil'in metni, tefsir edenler tarafından içtihadla tatbik edilip, içtihadlarını Tevrat ve İncil'in metni içine idhal ederek tahrif etmişler ve ekser vukuat-ı istikbaliye bu bölgelerde vuku bulacakmış gibi anlatmışlar. Binaenaleyh hadîs-i şeriflerde olduğu gibi Tevrat ve İncil'de dahi bu ve bunun gibi verilen haberler, bahsi geçen bu yerlerde vuku bulabileceği gibi Alem-i İslam'ın herhangi bir yerinde dahi vuku bulabilir.

Hem Yahudi alimleri, bu harbde Yahudiler galib gelecekmiş gibi bu ayetlere mana vermişler. Halbuki asıl İncil'de **(Haşiye)** Kudsîlerin, yani şirke, kebaire ve fuhşiyata girmeyen Müslümanların galib geleceği yazılı olduğu halde Yahudiler bu tabirleri kendileri üzerine te'vil etmişlerdir. Şu anda şirke, kebaire ve fuhşiyata girmeyen kudsîlerin Yahudi ve Hıristiyanlar değil, hakiki ümmet-i Muhammed (A.S.M.) olduğunda şübhe yoktur.

Hem Yahudilerin yaptığı tahrifatın bir delili de şudur ki; bu ayetlerde yapılan medih, şarktan gelen meliklere aittir. Ve bu harbde onların galib geleceği bildirilmiştir. Halbuki şarkta olan taifeler Müslümanlardır. Yahudiler'in şarkla bir alakaları yoktur. Çünkü İncil Orta Doğu'da nazil olduğu ve Hz. İsa (A.S.) ve havarileri o bölgede yaşadıkları için ifadeleri Orta Doğu i'tibariyledir. Eğer burada medhedilen taife Yahudiler olsaydı, onlar için "şarktan olan melikler" değil, "şarka giden melikler" denmesi gerekirdi. Onların i'tikadlarının tam aksine, İncil bu harbe Hermeciddun (Armegedon) harbi demekle ve kafirlerin şarktan olan melikler için bu mahalde toplandıklarını belirtmekle, bu harbin asıl müsebbibinin ve kafir olanların ve mağlubiyete mahkum olanların bu Yahudiler olduğunu ve onlara yardım eden Hıristiyanların ve münafıkların yani cümle Süfyaniyet ve Deccaliyetin de, o şarktan gelen mücahidlere mağlub olacaklarını haber vermektedir. Aynen bunun gibi, Kur'an-ı Mu'ciz'ulbeyan'ın Yahudilere hitaben buyurduğu şu ayet;

فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ الآخِرَةِ جِئْنَا بِكُمْ لَفِيفًا

"Va'd-i Âhire (haşr-i a'zam veyahut nüzul-ü İsa A.S.) vukua geldiği vakit, hepinizi bir araya toplayacağız".

(İbn-i Abbas, İsra Suresi-104)

Bu ayet-i kerimenin cifrî ve ebcedî işaret-i gaybiyesi ve Resul-i Ekrem'in (A.S.M.) şu hadîs-i şerifinin sarahati;

لا تقوم الساعة حتى يقاتل المسلمون اليهود فيقتلهم المسلمون، حتى يَختَبِيءَ اليهودى من وراء الحجر و الشجر فيقول الحجر و الشجر: يا مسلم! يا عبد الله! هذا يهودى خلفى فتعال فاقتله، الا الغرقد فانه من شجر اليهود.

"Müslümanlar Yahudilerle harb edip, Müslümanlar onları öldürmeden kıyamet kopmaz. Müslümanlar onları öyle öldürürler ki, hatta Yahudiler taşların ve ağaçların arkalarına saklanırlar da, taşlar ve ağaçlar müslümanlara: 'Ey Müslüman! Ey Allah'ın kulu! İşte bu Yahudi arkamdadır. Gel de onu öldür' der. Yalnızca 'Ğarkad' denilen ağaç müstesna. Çünkü o Yahudilerin ağacıdır".

(Buhari, Müslim, Tirmizi, İbni Mace, İmam Ahmed)

İşte bu ayet-i kerimenin işaret-i gaybiyesi ve Resul-i Ekrem'in (A.S.M.) şu hadîs-i şerifinin sarahati, Yahudilerin akıbet-i seyyielerini haber vermektedir.

Hem aşağıda gelen ve bu şarktaki meliklerle alakalı olan İncil'in diğer ayetleri okunduğunda gayet açık bir şekilde anlaşılacaktır ki, şarktan gelen bu melikler Müslümanlardır. O ayetlerde, şarktan çıkan bu meliklerin çok vasıflarıyla beraber bilhassa sarıklı olduklarının ifade edilmesiyle Müslüman olduklarını tasrih etmektedir. Ve İncil bu ayetleriyle, hadîs-i şerifteki

و انه يخرج ناس من المشرق يوطؤن للمهدى سلطانه

"Muhakkak doğudan bazı insanlar çıkar ki, Mehdîy-i Ahirzaman'ın hakimiyeti için zemin hazırlarlar".

(Fetava-i Hadîsiyye, İbni Hacer-i Heytemî-37)

ihbarat-ı gaybiyesini tasdik etmektedir.

Hem Vahy-i Yuhanna'daki bu ayetler işaret ediyor ki; bu hâdiselerden sonra Hz. İsa'nın (A.S.) nüzulü yakındır ve o şarktan gelen mücahidlerin cemaatiyle beraber olacaktır. Buna işareten Hz. İsa (A.S.) şöyle demektedir: "İşte hırsız gibi gelirim. Ne mübarektir uyanık durup çıplak gezmemesi ve ayıbı görünmemesi için kendi esvabını hıfz eden kimse". Yani ben sessizce ve ansızın gelirim. Ve takva elbiselerini çıkarmayan ve çıplak olmayan, yani şirke, kebaire ve fuhşiyata girmeyen o Müslümanlarla beraber olurum. Çünkü kafirler şirke, kebaire, fuhşa ve zinaya girmiş çıplak kimselerdir. Nitekim Cenab-ı Hakk A'raf suresinde, en hayırlı elbisenin takva olduğunu beyan etmektedir.

Bunun akabinde, aynı Bab'ın 17. – 21. ayetlerinde ise, zahiren zayıf olan Müslümanlara yardım için Cenab-ı Hakk'ın kafirler üzerine semavî ve arzî musibetler indirip, Babil şehri ünvanıyla bahsedilen Amerika'nın helakinin takdir edileceğine şöyle işaret edilmektedir:

"Ve yedinci melek kendi tasını havaya boşalttığında tamam oldu diyerek semanın heykelinden tahttan bir büyük sada geldi. Ve sadalar ve gökgürültüler ve şimşekler vuku buldu. Ve şiddetçe ve azametçe zemin üzerinde insan mevcud olalıdan beri misli vuku bulmamış büyük bir zelzele olup büyük şehir üçe münşak oldu. Ve taifelerin şehirleri yıkıldı. Ve büyük Babil Allah'ın huzurunda zikr olundu. Tâ ki şiddetli gadabının şarabının kasesi ona verile. Ve her ada kaçtı. Ve dağlar bulunmaz oldular. Ve semadan adamlar üzerine bir talanet ağırlığında iri dolu yağdı. Adamlar dahi dolunun belası sebebinden Allah'a küfr ettiler. Zira onun belası gayet büyük idi".

Bu manayı takviye ederek 6. Bab'ın 12. – 17. ayetlerinde de şu şekilde yazılıdır:

"Ve altıncı mührü açtığında gördüm ki; bir büyük zelzele olup güneş bir kıl çuval gibi siyah olarak, Ay dahi kan gibi oldu. Ve semanın

yıldızları, şiddetli rüzgardan sallanan incir ağacı kendi ham incirlerini döktüğü gibi yere düştüler. Ve her dağ ve ada dahi yerlerinden hareket eyledi. Ve dünya melikleri ve büyükler ve zenginler ve binbaşılar ve kudret sahibleri ve her kul ve her hür mağaralarda ve dağların kayalarında gizlenip ve dağlara ve kayalara ‘üzerimize düşüp bizi tahtta oturanın huzurundan ve kuzunun gazabından gizleyiniz. Zira onun gazabının azim günü geldi ve kim durabilir’ derler idi”.

Yani Hz. Mehdî ve Hz. İsa (A.S.) geldiğinde, Müslümanlar zahiren zaif ve kuvvetsiz oldukları halde Allahu Teala yeri-göğü onların emrine verecek ve semadan ve arzdan kafirler üzerine azab indirecektir. Ve Müslümanlar daha evvel Deccalın istilasından dağlara ve mağaralara kaçıp oralarda yaşadıkları gibi bundan sonra da o kafirler aynı şekilde yaşayacaklar. Bu noktadan İncil’in bu ayetleri şu hadîslerin manasını göstermektedir:

"ان اصحاب الكهف يكونون اعوان المهدى"

“Ashab-ı Kehf, Mehdî-yi Ahirzamanın yardımcıları olur”.

(Mektubat-ı İmam-ı Rabbani)

Yani dünyaca meşhur mağaralar sahibi olan bir kavim, Deccal ile muharebe ederken, mağaralara sığınıp Kur’an’a ve Şeriata yardım edecekler ve Mehdî’ye zemin hazırlayacaklar.

“İnsanlar Deccal’dan dağlara kaçacaklar. Ümmü Şerik dedi ki: Ya Resulellah, o gün arablar nerdedir? Resul-i Ekrem (S.A.V.) : ‘O gün onlar azdırlar’ dedi”.

(Et-Tac, Ali Nâsıf el-Hüseynî- c.5)

İşte Müslümanlar kafirlerin istilasından dolayı, bidayette böyle dağlarda ve mağaralarda yaşarlarken Allahu Teala kafirler üzerine sema ve arzdan musibetler indirerek Müslümanlara yardım edecektir. Şu hadîs-i şerif bunu isbat etmektedir:

و يرى المهدى ان كل الدنيا عليه بالمكر السيئ، و يرى الله اشد مكرا، ويرى ان كل الكون الله له، اليه المرجع و المصير، و كل الدنيا شجرة له ان يملكها فرعا و جذرا. فيرميهم الله باكرب رمى و يحرق عليهم الارض و البحر و السماء و تمطر السماء مطر السوء، و يلعن اهل الارض كل كفار الارض، و يأذن الله بزوال كل الكفر.

“Mehdî bakar ki bütün dünya çirkin hile ve planlarla aleyhinde ittifak ettiklerini görür. Fakat bilir ki Allah daha şiddetli mekr sahibidir ki, onların bütün hilelerini akim bırakır. Ve bütün kainat onun mülküdür ve ona dönecektir ve merci yalnız odur. Ve bütün dünya aslı ve fer'iyle onun bir hilkat şeceresidir. İşte bu kudrete malik olan Cenab-ı Hak, Mehdî'ye nusret için en şiddetli bir darbe ile onları vurur ve karayı, denizi ve semayı onlar üzerine yandırır. Ve Sema da onların üstüne şiddetli yağmurunu yağdırır. O gün bütün ehl-i arz küffara lanet eder. Allah da bütün küfrün zevalini irade eder**”**.

(Esme-l Mesalik Lieyyam-il Mehdîyy-il Meliki Li Küll-id Dünya Biemrillah-il Malik, Kelde bin Zeyd-216)

Yine bu şarktaki taife-yi mücahidin hakkında 7. Bab'ın 1. – 4. ayetlerinde şöyle denmektedir:

“Ve bu şeylerden sonra kara üzerine ve deniz üzerine ve hiçbir ağaç üzerine rüzgar esmemesi için zeminin dört köşesinde durup, zeminin dört rüzgarlarını tutmakta olan dört melek gördüm. Ve Hayy Allah'ın mührünü hamil olarak şark tarafından çıkmakta olan başka bir melek gördüm. Bu dahi karaya ve denize ziyan vermeğe me'mur bulunan o dört meleğe yüksek sesle çağırarak, “tâ biz Allah'ımızın kullarının alınları üzerine mühür vuruncaya değin siz, karaya ve denize ve ağaçlara ziyan vermeyiniz” dedi. Ve mührolunan kimselerin miktarını işittim, Benî İsrailîn cümle sıbtlerinden yüz kırk dört bin kimse mühürlendi”.

İşte görüldüğü üzere alınları mühürlenen Allah'ın kullarının, şark tarfından çıkacağına işaret edildiği halde, İncil'i tefsir eden Yahudi alimleri, yine bu ifadeyi kendilerine çekerek, onların Beni İsrail'den olacağını söyleyerek tahrif etmişlerdir. Acaba Hz. İsa'ya (A.S.) hâşâ veled-i zina diyen ve onu öldürmeye teşebbüs eden Yahudilerin, üstelik Hz. İsa (A.S.) hayatı boyunca onlarla mücadele etmişken asıl İncil'de medhedilmeleri mümkün müdür? Bundan zahir oluyor ki, Yahudiler Tevrat gibi İncil'i dahi tahrif etmişlerdir.Hem bu ayetlerin devamında 9. - 17. ayetlerinde bu şarktan gelen yüz kırk dört bin kimse hakkında şöyle söylenmektedir:

“Bu şeylerden sonra gördüm ki; cümle milletler ve kabileler ve kavimler ve lisanlardan olarak, kimsenin sayamadığı büyük bir cemaat, beyaz hıl'atlar giymiş ve ellerinde hurma dalları bulunduğu halde tahtın önünde ve kuzunun huzurunda durup yüksek sesle “halas tahtta oturan Allah'ımıza ve kuzuya mahsustur” diye nida ediyorlar idi. Ve melaikenin cümlesi tahtın ve ihtiyarların ve dört zîruhun etrafında duruyorlar idi. Ve tahtın önünde yüzüstü kapanarak Allah'a secde kılıp, “âmin! Bereket ve hamd ve hikmet ve şükür ve izzet ve kudret ve kuvvet, ebed-ul âbâd Allah'ımıza mahsustur. Âmin!” dediler. Ve ihtiyarlardan biri bana hitaben; “beyaz hıl'atlar giymiş bu kimseler

kimlerdir ve nereden geldiler?" dedi. Ben dahi ona; "ey efendim sen bilirsin" dedim. Ve bana dedi ki; "bunlar o büyük müzayakadan gelenlerdir ve hıl'atlarını yıkayıp kuzunun kanında beyaz ettiler. Bu sebepten Allah'ın tahtı önündedirler ve heykelinde (ma'bedinde) gece gündüz ona ibadet ederler. Tahtta oturanın meskeni dahi üzerlerinde sâyebân olacaktır. Artık ne acıkacaklar, ne de susayacaklardır. Onları ne güneş ne de bir nevi hararet vuracaktır. Zira tahtın ortasında olan kuzu onları güdüp, onları diri su pınarlarına götürecektir (yani Hz. Mehdî ve Hz. İsa A.S. onları tarik-ı hakikate sevk edecektir)**. Allah dahi gözlerinden her gözyaşını silecektir".**

İşte İncil'in bu ayetleri aynen yukarıda da zikredilen şu hadîslerin manasını göstermektedir:

رجل ربعة,أسمر, من بنى تميم, مجذوم, كوسج, يقال له شعيب بن صالح فى اربعة الاف ثيابهم بيض و راياتهم سود يكون على مقدمة المهدى ولا يلقاه احد الا قتله

Temim oğullarından orta boylu, esmer, meczum (hafif sakallı), kevsec (sakalı yanlarda az, aşağı tarafı uzun olan; diğer bir manası da Yemen asıllı) bir adam ki, ona Şuayb bin Salih denilir. Beyaz elbiseli, siyah sancaklı 4000 kişinin kumandanıdır. Mehdî'nin öncüsü olur ve kiminle mukatele ederse, harbde kim ona karşı çıkarsa onu öldürür.

(Fetava-i Hadîsiyye, İbni Hacer-i Heytemî -41)

تخرج رايات سود لبنى العباس ثم تخرج من خراسان اخرى, سود قلانسهم و ثيابهم بيض على مقدمتهم رجل يقال له شعيب بن صلح من تميم يهزمون اصحاب السفيانى حتى ينزل ببيت المقدس يوطئ للمهدى سلطانه و يمد اليه ثلثمائة من الشام يكون بين خروجه و بين ان يسلم الامر للمهدى اثنان و سبعون شهرا

"Siyah sancaklılar, Abbasoğulları için çıkar. Sonra bir başka def'a da Horasan'dan çıkar ki; takkeleri siyah, elbiseleri beyazdır. Onların kumandanı Temim'den Şuayb bin Salih denilen bir adamdır ki, Süfyanî'nin adamlarını hezimete uğratır. Ta Beyt-i Makdis'e iner, Mehdî'nin hakimiyetine zemin hazırlar, ona Şam'dan üçyüz kişi yardım eder, onun hurucuyla Mehdî'ye emrin (vazifenin) teslim edilmesi arasında yetmiş iki ay zaman vardır."

(Fetava-i Hadîsiyye, İbni Hacer-i Heytemî -42)

Aynen bu hadîsin, bu kimselerin tâ Beyt-i Makdis'e inmelerini haber vermesi gibi İncil'in mezkur bölümünün 14. Bab'ının 1. – 7. ayetlerinde de şöyle yazılıdır:

“Ve gördüm ki; kuzu Sıhhıyyun dağı (Kudüs’ün üstünde bulunduğu dağ) **üzerinde durup, onun ile beraber onun pederinin ismi alınlarında yazılmış olan yüzkırdörtbin kimse var idi. Ve çok sular sadası gibi ve büyük gök gürültüsü gibi semadan bir sada işittim. Ve kendi tamburlarını çalan tamburcuların sadasını işittim. Ve bunlar tahtın önünde ve dört zîruhun ve ihtiyarların önünde gûyâ yeni bir tesbih terennüm ediyorlar idi. O tesbihi dahi, zeminden satın alınan o yüzkırkdörtbin kimseden gayrı kimse öğrenmeye kadir değil idi. Bunlar nisa ile napak olmamış olarak tahirdirler. Bunlar kuzunun her gittiği yere ardınca gidenlerdir. Bunlar adamlar arasından Allah’a ve kuzuya turfanda olmak üzere satın alınanlardır. Ve bunların ağzında hile bulunmadı. Çünkü Allah’ın tahtı önünde kusursuzdurlar.**

Ve zemin üzerinde sakin olanlara, yani her millet ve kabile ve lisan ve kavme beşaret-i ebediyeyi tebşire memur olarak, sema ortasında uçan diğer bir melek gördüm ve yüksek sesle “Allah’tan korkunuz ve ona hamdeyleyiniz. Zira hükmünün saati geldi ve sema ile zemini ve denizi ve suların pınarlarını halkedene secde kılınız” der idi.

İncil’de ve Hadîs-i şeriflerde belirtilen bu yer isimleri asıl metinden olabileceği gibi, hadîs’in ravilerinin ve İncil’i tefsir edenlerin içtihadlarının asıl metne karışmış olması da mümkündür. Fakat her halukarda Müslümanların galebesine işaret vardır.

19. Bab’ın 11. – 21. ayetlerinde de şu anda şarkta Amerika’ya karşı mücahede eden zat ve onun askerleri hakkında şöyle denmektedir:

“Ve semayı açılmış gördüm. Ve işte bir beyaz at var idi. Ve ona rakib olana (binene) sadık ve hak denilir. Ve adaletle hükm ve harbeder. Ve gözleri ateş-i ulvi gibi olup başı üzerinde çok taçlar bulanarak kendisinden maada kimsenin bilmediği muharrer bir ismi var idi. Ve kana boyanmış bir libas giymiş olup kelamullah ismiyle yad olunur.

Ve semada bulunan cünud, beyaz atlara rakib (binen) ve beyaz ve pak ve zarif kumaş giymiş olarak onun ardınca gidiyorlar idi. Ve onun ağzından taifeleri vurmak için bir keskin kılıç çıkıyor idi. Kendisi dahi onlara demir asa ile hükumet edip herşeye kadir Allah’ın hışım ve gadabı şarabının ma’sarasında basacaktır. Ve libas üzerinde ve budu üzerinde melik-ul mulük diye muharrer ismi var idi.

Ve güneşte duran bir melek gördüm. O dahi yüksek sesle nida ederek semanın ortasında uçan cümle kuşlara; “geliniz, azim Allah’ın ziyafetine cem’ olunuz. Tâ ki meliklerin etini ve binbaşıların etini ve kuvvetlilerin etini ve atlar ile onlara rakib olanların (binenlerin) etini ve hür ile kul ve küçük ile büyük cümlesinin etini yiyesiniz” dedi. Ve canavar ile dünya melikleri onların cünudlarının ata rakib olan (binen) ile ve onun cünudu ile muharebe etmeye cem’ olduklarını gördüm. Ve o canavar ve onun önünde alametler icra edip onlar vasıtasıyla canavarın damgasını kabul edenleri ve onun suretine secde

eyleyenleri idlal eden yalancı peygamber, onun ile beraber tutuldu. İkisi de kükürtle yanan ateş gölüne diri diri atıldılar. Ve bakiyyesi ata rakib olanın (binenin) ağzından çıkan kılıçla katl olundular. Ve onların etinden cümle kuşlar doydular".

İşte burada o zatın ve ordularının beyaz ata binmeleri; maksadlarına kavuşmalarından ve muzaffer olmalarından kinaye olduğu gibi işarî manasıyla o mücahid zat ve onun ordularının Deccaliyet ve Süfyaniyete karşı dağ ve tepelerde atlara binerek mücahede etmelerine işarettir. Hem o zatın başında çok taçların olması; onun dünya melikleri üzerine galibiyetinden kinaye olduğu gibi sarıklı bir zat olduğuna da işarettir. Libası ve budu üzerinde melik-ul muluk yazılı olması; o zatın cümle melikleri mağlub edip onları cizye ve haraca bağlayacağına işarettir.Ve onun kelamullah ismiyle yad olunması; ilhama mazhar olduğuna işarettir. Kuşların Allah'ın ziyafetine ve kafirlerin etini yemeğe çağrılması; ölen peygamberlerin ve velilerin ve melaikenin Müslümanların galebesi ve kafirlerin mağlubiyetinden dolayı bayram etmeleri ve onlara yardıma gelmelerinden kinaye olmakla beraber Hz. Mehdî'ye kuşların musahhar edileceğine işaret etmektedir. İncil'in bu ayetleri bu taife-yi mücahidinin cümle küffara galebe edeceğine de işaret etmektedir.

12. Bab ise, Hz. Mehdî'nin zuhuru ve Yahudilerin onun peşine düşüp mağlub etmeye çalışacaklarını haber verip , fakat Allahu Teâla'nın onu inâyetiyle muhafaza edeceğini bildirmektedir. Şöyle ki:

"Ve semada büyük bir alamet göründü. Bu dahi; güneş giymiş, ay dahi ayakları altında ve 12 yıldızdan bir taç başında olduğu halde bir karı idi. Ve hamile olmakla ağrı çekip doğurmak üzere ziyadesiyle eziyette olarak feryad eder idi.

Ve semada diğer bir alamet göründü. Ve işte yedi başı ve on boynuzu ve başları üzerinde yedi taç bulunan bir büyük kızıl ejder var idi. Ve onun kuyruğu sema yıldızlarının üçte birini sürükleyip onları zemine attı. Ve ejder, doğurmak üzere olan karının doğurduğu gibi, çocuğunu yutmak için önünde duruyor idi. Ve merkume cümle taifeler demir asa ile hükümet edecek bir erkek çocuk doğurdu ve çocuğu Allah'ın ve tahtının huzuruna alınıp karı dahi Allah tarafından bir yerde hazırlanmış bir mahalle firar eyledi ki orada 1260 gün onu besleyeler.

Ve semada cenk vaki olup Mikail ve melaikesi ejder ile cenk ettiler. Ejder ve melaikesi dahi cenk ettiler ise de ne galebe edebildiler ve ne de artık semada mekanları bulundu. Ve iblis ve şeytan tesmiye olunan o büyük ejder, o kadim yılan -ki bütün dünyayı idlal eder- zemine atıldı. Melaikesi dahi onun ile beraber atıldılar.

Ve semada büyük bir sada işittim ki; "şimdi Allah'ımızın halası ve kudreti ve melekutu ve Mesih'in hükümeti vukua geldi. Zira biraderlerimiz aleyhinde gece gündüz Allah'ımızın huzurunda şikayet etmekte olan şikayetçi aşağı atıldı. Onlar dahi kuzunun kanıyla ve kendi şehadetlerinin kelamıyla ona galip olup canlarını ölümden bile esirgemediler. Bu sebebden ey semavat ve onda sakin olanlar! Mesrur

olunuz. Vay size ki zeminde ve denizde sakinsiniz. Çünkü iblis az vakti olduğunu bilerek azim hiddetle yanınıza indi" dedi.

Ve ejder kendinin zemine atıldığını gördüğünde o erkek çocuğu doğuran karıya taaddi eyledi. Ve karıya beriyyede zaman ve zamanlar ve nısf-ı zamanlar kendi besleneceği mahalle yılanın önünden uçmak için büyük bir kartalın iki kanadı verildi. Ve yılan karıyı sel götürsün diye onun ardınca ağzından ırmak gibi bir su çıkardı. Ve zemin karıya yardım etti. Şöyleki zemin ağzını açıp ejderin kendi ağzından çıkardığı ırmağı yuttu. Ve ejder karıya gadablanıp Allah'ın emirlerini hıfz etmekte ve İsa Mesih'in şehadetini tutmakta olan bakiyye-i zürriyyeti ile muharebe etmek için çıktı".

Burada ejder ünvanıyla bahsedilen Yahudilerin, demir asa ile hükumet edecek olan ve Allah'ın emirlerini hıfzedip, İsa Mesih'in şehadetini tutan, yani Müslüman olan Hz. Mehdî'nin peşine düştüğünü, onu öldürmeğe ve mesleğini mahvetmeye çalıştığını fakat Allahu Teala'nın Hz. Mehdî'yi muhafaza edip Yahudileri mağlub edeceğini haber vermektedir.

Hem İncil'de Amerika'nın neticede helak olacağından da bahsedilmektedir. Şöyle ki: Aynı bölümün 18. Bab'ında şöyle yazılıdır:

"Ve bu şeylerden sonra, azim hükümet sahibi olarak semadan nazil olmakta bir melek gördüm. Zemin dahi onun celaliyle münevver oldu. Ve kuvvetle ve büyük sesle nida ederek dedi ki:

"Yıkıldı Büyük Babil, yıkıldı! Ve cinlerin mekanı ve her nâpâk ruhun mahfezi ve her nâpâk mekruh kuşun kafesi oldu. Çünkü onun zinasının azgınlığı şarabından cümle milletler içtiler ve dünya melikleri onunla zina ettiler. Ve dünyanın tüccarı onun kesret-i israfından zengin oldular". Ve semadan diğer bir sada işittim. O dahi dedi ki:

"Ey kavmim! Onun içinden çıkınız. Tâ ki günahlarına şerik ve onun belalarına giriftar olmayasınız. Zira günahları semaya kadar yetişip, Allah haksızlıklarını tezekkür eyledi. Onun size ettiği misillü siz dahi ona mukabele ediniz. Ve amellerine göre ona iki katını eda eyleyip, doldurduğu kaseyi ona iki kat doldurunuz. Kendi kendini her ne kadar izzetledi ve zevk ettiyse ona o kadar azab ve hüzün veriniz. Zira, kendi kalbinde 'ben melike olarak oturuyorum ve dul değilim ve asla hüzün görmeyeceğim' diyor. Bu sebebten onun belaları, yani ölüm ve hüzün ve açlık bir gün içinde gelecek, o dahi ateşe yakılacaktır. Zira onu hükmeden Rab Allah kudretlidir. Ve onunla zina edip zevk eden dünya melikleri, yanmasının dumanını gördüklerinde üzerine ağlayıp dövüneceklerdir. Ve onun azabının korkusundan uzakta durup 'Vay! Vay sana ey büyük Şehr-i Babil! Ey kutlu şehir! Çünkü, aleyhine olan hüküm bir saatte geldi' diyeceklerdir.

Ve dünyanın tüccarı onun üzerine ağlayıp mahzun olurlar. Çünkü, emtialarını; yani altun ve gümüş ve mücevherat ve inci ve zarif kumaş ve erguvani ve ipek ve kırmızı metaını ve her gûnâ buhur ağacı ve her gûnâ fildişi kaplar ve her gûnâ pek kıymetli ağaç ve bakır ve demir ve

mermerden olan kaplar ve tarçın ve buhurlar ve hoş rayihalı yağ ve günlük ve şarap ve zeytinyağı ve has un ve buğday ve sığırlar ve koyunlar ve atlar ve arbeler ve cesetler ve insan canlarını kimse almaz. Ve nefsin arzu ettiği meyveler elinden gitti. Ve nefîs ve zarif eşyanın cümlesi elinden gitti. Ve onları artık bulamayacaksın. Bu şeylerin tacirleri -ki onun sebebiyle zengin oldular- onun azabının korkusundan uzak durup ağlayarak ve mahzun olarak diyecekler ki; 'Vay! Vay zarif kumaş ve erguvani ve kırmızı elbise giyip, altun ve mücevherat ve inci ile donanmış olan ol büyük şehre! Çünkü bu kadar zenginlik bir saatte harab oldu. Ve her gemi reisi ve gemi ile gidenlerin cümlesi ve gemiciler ve denizde iş görenlerin cümlesi, uzakta durup onun yanmasının dumanını gördüklerinde figan edip, 'bu büyük şehre benzer hangi şehir vardır' derler idi. Ve başları üzerine toprak saçıp ağlayarak ve feryadla, 'vay! vay o büyük şehre ki, zîkıymet emtiası vasıtasiyla denizde cümle gemi sahipleri zengin oldular. Çünkü bir saatte harab oldu'.

Ey Sema ve ey mukaddes Resuller ve Peygamberler! Ondan dolayı mesrur olunuz. Zira Allah ondan intikamınızı aldı" derler idi.

Ve bir kutlu melek bir büyük değirmen taşı gibi bir taş kaldırıp denize atarak dedi ki:

"O büyük Şehr-i Babil böyle şiddetle atılıp, artık hiç bulanmayacaktır. Ve sende tamburcular ve hânendeler ve neyzenler ve borazanlar sadası artık işitilmeyecektir. Ve sende artık hiçbir san'atın bir üstadı bulanmayıp, sende artık değirmen sesi işitilmeyecektir. Ve sende artık kandil ziyası görünmeyecek. Ve sende artık güvey ve gelin sesi işitilmeyecektir. Çünkü senin tacirlerin zeminin büyükleri idiler. Zira senin sihirlerinle cümle milletler idlal olundular. Ve peygamberler ile mukaddeslerin ve zemin üzerinde cümle katlolunanların kanı onun içinde bulundu".

Hem 14. Bab'ın 8. – 12. ayetlerinde de bu mevzuda şöyle demektedir:

Ve onun ardınca diğer bir melek gelip; "yıkıldı! O büyük Şehr-i Babil yıkıldı! Çünkü kendi zinasının azgınlığı şarabından cümle milletlere içirdi" dedi.

Ve onların ardınca üçüncü bir melek gelip yüksek sesle dedi ki:

"Her kim canavara ve suretine secde kılıp damgayı kendi alnı üzerine veya eli üzerine kabul eder ise o kimse Allah'ın gadabının kasesine doldurulmuş hışmının safi şarabından içecek ve mukaddes melaikenin huzurunda ve kuzunun huzurunda ateş ve kükürtle azab olunacaktır. Ve onların azabının dumanı ilelebed yukarı çıkar ve canavara ve onun suretine secde kılanların ve onun isminin damgasını her bir kabul edenin gece gündüz rahatı olmaz. Mukaddeslerin sabrı bundadır. Allah'ın emirlerini ve İsa'ya olan imanı hızf edenler bundadır".

20. Bab'da da şöyle yazılıdır:

"Ve elinde Haviye'nin anahtarı ve bir büyük zincir bulanarak semadan nüzul eden bir melek gördüm. Ve ejderi, o kadim yılanı -ki iblis ve şeytandır- tutup onu bin sene müddet için bağladı. Ve onu Haviye'ye atıp, kapayıp üzerini mühürledi. Tâ ki artık bin sene tamam olmayınca taifeleri idlal etmeye. Ve ondan sonra biraz vakit için çözülse gerektir.

Ve tahtlar gördüm ve üzerlerinde oturdular. Ve onlara hüküm selahiyeti verildi. Ve canavara ve onun suretine secde etmeyip alınlarında ve elleri üzerinde damgayı kabul etmeyerek İsa'nın şehadeti ve Allah'ın kelamı için katl olunan kimselerin canlarını gördüm. Bunlar yaşayıp Mesih ile beraber o bin sene müddet saltanat ettiler. Lakin emvatın bakiyesi o bin sene tamam olmayınca dirilmediler. Birinci kıyamet budur. Birinci kıyamette hissesi olan kimse mübarek ve mukaddestir. Bunların üzerine ikinci ölümün hükumeti yoktur. Ancak onlar Allah'ın ve Mesih'in kahinleri olup onun ile beraber bin sene saltanat edeceklerdir (Hz. İsa'ya A.S. hakiki iman edenler Müslümanlar olduğu için onlardan bahsetmektedir, yoksa Hıristiyanlardan değil)**.**

Bu cümleler bininci seneye kadar Müslümanların galibiyetine ve ondan sonra Müslümanların nisbeten zayıflaşıp kafirlerin bir derece galibiyetine ve Müslümanlara tecavüzlerine işaret etmektedir. Bu tarih hicrî dördüncü asrın sonlarına tekabul etmektedir ki aynen vuku bulmuştur. Bu tarihden itibaren Müslümanların za'fa düşmüş, hatta neticede Abbasi Devleti'i yıkılmış ve Alem-i İslam küffarın istilasına maruz kalmıştır.

Bundan sonra aynı babın devamında ikinci bir binden bahsedilmektedir ki bu da içinde bulunduğumuz zaman olan miladî 2000 tarihine tekabul etmektedir. 2000 yılından sonra şeytanın yeryüzündeki ekser insanları saptırarak Müslümanların üzerine saldırttığını, fakat akıbette Müslümanların galib gelerek küffarın helak olduğunu ifade etmektedir. Şöyle ki:

"Ve bin sene tamam olduğunda, şeytan kendi zindanından salıverilip zeminin dört köşesinde olan taifeler yani Ye'cûc ve Me'cûc'ü (ifsadata giren milletleri) **–ki miktarı deniz kumu gibidir- idlal ve muharebeye cem' etmeye çıkacaktır. Ve yeryüzüne çıkıp mukaddeslerin ordusunu ve sevgili şehri ihata ettiler. Ve Allah tarafından semadan ateş inip onları telef etti. Ve onları idlal eden iblis, canavar ile yalancı peygamberin bulundukları ateş ve kükürt gölüne atıldı. Ve gece gündüz ebed-ul âbâd azab olunacaklardır.**

Ve bir büyük beyaz taht ve üzerinde oturanı gördüm. Onun huzurundan zemin ile sema firar edip, onlara bir mahal bulunmadı. Ve emvatı, küçükleri ve büyükleri Allah'ın huzurunda durur gördüm. Ve kitaplar açıldı ve hayat kitabı olan diğer bir kitap açılıp emvat,

kitaplarda muharrer olan şeyler üzerine amellerine göre hükmolundular. Ve deniz, kendi derununda bulunan emvatı teslim etti. Ölüm ve Haviye dahi kendilerinde bulunan emvatı teslim eylediler. Ve herkes amellerine göre hükm olundu. Ve ölüm ile haviye ateş gölüne atıldılar. İkinci ölüm budur. Ve herkim ki hayat kitabında kayd olunmuş bulunmadı ise ateş gölüne atıldı”.

CAY-I DİKKAT BİR MES’ELE: İncil’in bu bölümlerinde ve sair bazı yerlerinde hakikatler teşbih ve temsiller suretiyle anlatılmaktadır. Eğer bu teşbih ve temsillerin hakikatleri bilinmezse ve zahirinde olduğu gibi hükmedilirse hilaf-ı vaki ve hatta muhal manalara yol açtığı gibi, insanı dalalete atan fikirlere de meydan verir. Hem hakikatlere kendi hevasının penceresinden ve batıl nazarlarla mutaassıbane bakılırsa, hakikat tamamen aksi bir surette gözükür. İşte Hıristiyan alemi bu hatalara düşmüş, bu sebeble hak yoldan sapmışlardır. Mesela yukarıda geçen ölümden murad; kalbin dinî hayatının ölmesidir. Hayattan murad; kalblerin hayatlanması ve din-i İslam’ın kalblerde hakim olmasıdır. Hem buradaki kıyametten ve yeniden dirilişten murad; bütün Peygamberlerin ve evliyanın hakiki dini olan İslamiyet’in ekser insanlık aleminde terk edilmesiyle o Peygamberler ve evliyalar manen ölmüş iken, İslamiyet’i ders veren Kur’an-ı Azimuşşan’ın alemde hakim olmasıyla o Peygamber ve evliyanın ve bütün insan nev’inin yeniden hayat bulup dirilmesidir. Hem ölüm ile Haviye’nin ateş gölüne atılması ve 21. Bab’da geçen ve Hz. İsa’nın (A.S.) nüzulünden sonra ki dönem için söylenen “ölüm artık olmayacak ve artık hüzün ve feryad ve ağrı bulunmayacaktır” gibi ifadeler, Müslümanların artık zulme uğramıyacakları, yer yüzünün adaletle dolacağı gibi manalara gelmektedir. Yoksa hâşâ kıyametin kopmayacağı ve dünyanın harab edilmeyeceği manasına gelmemektedir. İncil ve Hz. İsa (A.S.) aynen Kur’an’ın ve Resul-i Ekrem’in (A.S.M.) gösterdiği tarzda kıyamet ve haşr-i cismaniyi ve ahiretteki mücazat ve mükafatı ümmetlerine ders vermişlerdir.Hal böyle iken Hıristiyan alemi, İncil’in bazı yerlerindeki bu gibi mecazî ifadelerin zahirine hasr-ı nazar ederek ve hakiki manada kıyametten ve haşr-i cismanîden haber veren sarih ifadeleri de bunlara tatbik ederek, ittifaken haşr-i cismanîyi inkar etmişler, hatta bir kısmı kıyameti dahi inkar ederek nüzul-ü İsa’dan sonra dünyanın ebedî olacağını itikad etmişlerdir. Böylelikle asıl İncil’in ve Hz. İsa’nın (A.S.) din-i hakikisinden uzaklaşıp dalalete düşmüşlerdir. Onlara göre kıyametin kopması; dünyanın harab olup sonra baki bir surete tebdil edilmesi ve insanların huzur-u İlahîde mahkeme-yi kübrada adilane muhakeme olması ve Cennet ve Cehennem’e girmesi suretinde değildir. Gûya Hz. İsa (A.S.) nüzul ettikten sonra, insanlar arasında bir mahkeme-yi kübra kuracak ve insanlar arasında hükmedecek ve bundan sonra ölüm olmayacak, ebedî bir hayat olacak diye inanmaktadırlar. Dikkat edilirse Resul-i Ekrem (A.S.M.) da bizlere, Hz. İsa (A.S.) adil bir hakim olarak inecek ve insanlar arasında adaletle hükmedecek, o dönemde insanlar saadete kavuşacaklar diye müjde vermiş ve Hz. İsa’nın (A.S.) nüzulü kıyametin alametidir, ondan sonra kıyamet kopacaktır diye bildirmiştir. Hıristiyanlar da aynı şeyleri söyledikleri halde hakikatin suretini nasıl değiştirmişlerdir. Cenab-ı Hakk’a hadsiz hamd u senalar olsun ki bize bu nev’î

hakikatli ders veren Resul-i Ekrem (A.S.M.)’a ümmet etmiştir. Bu noktadan Tevrat ve İncil’de ne şekilde tahrifat yapıldığı ve Kur’an-ı Hakim ve onun müfessiri olan Resul-i Ekrem (A.S.M.)’ın nasıl Tevrat ve İncil’in ve sair kütüb-ü semaviyenin, aslını tasdik edici ve yapılan tahrifatları da tashih edici olduğu anlaşılır.

Elhasıl: Gavs-ı Gelanî’nin Feth-ur Rabbanî isimli eserinde de mevcud olduğu üzere; Hz. İsa (A.S.) gelecek, yeryüzünde 40 sene kalacak, evlenecek ve ölecektir. Cenaze namazını Müslümanlar kılacak ve Resul-i Ekrem (A.S.M.)’ın yanına defnedilecektir. Amennâ...

Hem yine aynı batıl nazarla, mü’minler hakkındaki, yani Hz. Musa ve Hz. İsa’ya (A.S.) hakiki manada iman edenler, yani ümmet-i Muhammed hakkındaki müjdeleri, Yahudi ve Hıristiyanlar taassubla kendileri üzerine tabir etmişler, millet-i İbrahim’i yine aynı taassubla kendilerine mal etmişlerdir.

Hem yukarıda geçtiği gibi aynı şekilde zahire hasr-ı nazar ederek, Babil şehri hakkındaki yanlış hükümleri sebebiyle Amerika Irak’ı vurmakta, aslında Babil kendisi iken, dünyayı Babil’den kurtaran kimse olarak kendini görmektedir.

حم

Ahirzaman hâdisatından haber veren ehâdîs-i şerifenin daha iyi anlaşılması için, Üstad Bediüzzaman Said-i Nursî’nin bu mevzuda te’lif ettiği “Beşinci Şua” namındaki eserinin dikkatlice mütalaa edilmesi lazımdır. Binaenaleyh Üstad’ın bu şaheseri, lahika olarak aynen buraya dercedilmiştir:

BEŞİNCİ ŞUA

Otuz sene evvel yazılan matbu Muhakemat-ı Bediiyyede bahsedilen "Sedd-i Zülkarneyn" ve Ye'cüc, Me'cüc ve sâir eşrat-ı kıyametten yirmi mesele, o Muhakemat'a bir tetimme olarak on üç sene(Haşiye) evvel bir kısım müsveddesi yazılmış idi. Aziz bir dostumun hatırı için tebyiz edildi, Beşinci Şua oldu.

Otuz Birinci Mektuptan Otuz Birinci Lem'anın Beşinci Şuasıdır.

İHTAR: Evvelce mukaddimeden sonra gelen Meseleler okunsun, tâ mukaddimedeki maksat anlaşılsın.

بسم الله الرحمن الرحيم

فَقَدْ جَاءَ اَشْرَاطُهَا **âyetinin bir nüktesi, bu zamanda akîde-i avâm-ı mü'minîni vikaye ve şübehattan muhafaza için yazılmış. Âhirzamanda vukua gelecek hâdisâta dair hadislerin bir kısmı, müteşabihat-ı Kur'âniye gibi, derin mânâları var. Muhkemat gibi tefsir edilmez ve**

herkes bilemez. Belki tefsir yerinde tevil ederler.

وما يَعلَمُ تَأْوِيلَهُ إلاّ اللهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ sırrıyla, vukuundan sonra tevilleri anlaşılır ve murat ne olduğu bilinir ki, ilimde râsih olanlar آمَنَّا بِهِ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ رَبِّنَا deyip o gizli hakikatleri izhar ederler.

Bu Beşinci Şuanın bir Mukaddimesi ve yirmi üç Meselesi vardır. Mukaddime beş noktadır.

Birinci nokta: İman ve teklif, ihtiyar dairesinde bir imtihan, bir tecrübe, bir müsabaka olduğundan, perdeli ve derin ve tetkik ve tecrübeye muhtaç olan nazarî meseleleri elbette bedihî olmaz. Ve herkes ister istemez tasdik edecek derecede zarurî olmaz. Tâ ki, Ebu Bekir'ler âlâ-yı illiyyîne çıksınlar ve Ebu Cehil'ler esfel-i sâfilîne düşsünler.

İhtiyar kalmazsa teklif olamaz. Ve bu sır ve hikmet içindir ki, mucizeler seyrek ve nâdir verilir. Hem dâr-ı teklifte gözle görünecek olan alâmet-i kıyamet ve eşrât-ı saat, bir kısım müteşabihat-ı Kur'âniye gibi kapalı ve tevilli oluyor. Yalnız, güneşin mağripten çıkması bedahet derecesinde herkesi tasdike mecbur ettiğinden, tevbe kapısı kapanır, daha tevbe ve iman makbul olmaz. Çünkü, Ebu Bekir'ler Ebu Cehil'ler ile tasdikte beraber olurlar. Hattâ Hazret-i İsa Aleyhisselâmın nüzûlü dahi ve kendisi İsa Aleyhisselâm olduğu, nur-u imanın dikkatiyle bilinir; herkes bilemez. Hattâ Deccal ve Süfyan gibi eşhâs-ı müthişe, kendileri dahi kendilerini bilmiyorlar.

İkinci nokta: Peygambere bildirilen umûr-u gaybiye, bir kısmı tafsil ile bildirilir. Bu kısımda hiç tasarruf edilmez ve karışamaz: Kur'ân'ın ve hadis-i kudsînin muhkematı gibi.

Ve diğer bir kısmı icmal ile bildirilir, tafsilât ve tasviratı onun içtihadına havâle edilir: İmana girmeyen hâdisât-ı kevniyeye ve vukuat-ı istikbâliyeye dair hadisler gibi. Bu kısımda, Peygamberimiz (Aleyhissalâtü Vesselâm) belâgatiyle, temsiller suretinde, sırr-ı teklif hikmetine muvafık tafsil ve tasvir eder. Meselâ, bir sohbette derin bir gürültü işitildi. Ferman etti ki: "Bu gürültü, yetmiş seneden beri Cehennem tarafına yuvarlanan bir taşın bu dakikada Cehennemin dibine yetişip düşmesinin gürültüsüdür." Bu garip haberden beş altı dakika sonra birisi geldi, dedi: "Ya Resulallah, yetmiş yaşında bulunan filân münafık vefat etti, Cehenneme gitti." Peygamberin yüksek belîğâne kelâmının tevilini gösterdi.

İHTAR: Hakaik-i imaniyeye girmeyen cüz'î hâdisât-ı istikbaliye nazar-ı Nübüvvette ehemmiyetsizdir.

Üçüncü nokta: İki Nüktedir.

Birincisi: Teşbihler ve temsiller suretinde rivayet edilen bir kısım hadisler, mürûr-u zamanla avâmın nazarında hakikat telâkki edildiğinden, vâkıa mutabık çıkmıyor. Ayn-ı hakikat olduğu halde, vâkıa mutabakatı görünmüyor. Meselâ, Hamele-i Arş gibi arzın hamelesinden olan "Sevr" ve "Hut" namında ve misalinde iki melâike, koca bir öküz ve pek büyük bir balık tasavvur edilmiş.

İkincisi: Bir kısım hadisler İslâmların ekseriyeti noktasında veya hükûmet-i İslâmiyenin veya merkez-i hilâfetin nokta-i nazarında vürud ettiği halde, umum ehl-i dünyaya şamil zannedilmiş ve bir cihette hususî bulunduğu halde,

küllî ve âmm telâkki edilmiş. Meselâ rivayette vardır ki, "Bir zaman gelecek, Allah Allah diyen kalmayacak." Yani, "Zikirhaneler kapanacak ve Türkçe ezan ve kamet okunacak" demektir.

Dördüncü nokta: Ecel ve mevt gibi umur-u gaybiye çok hikmet ve maslahat cihetiyle gizli kaldığı misilli, dünyanın sekeratı ve mevti ve nev-i beşerin ve cins-i hayvanın eceli ve vefatı olan kıyamet dahi çok maslahatlar için gizlenilmiş.

Evet, eğer ecel vakti muayyen olsaydı, yarı ömür gaflet-i mutlaka içinde ve yarıdan sonra, darağacına asılmak için her gün bir ayak daha onun tarafına atılmakla dehşet-i mutlaka içinde, havf ve recanın muvazene-i maslahatkârâne ve hakîmânesi bozulduğu gibi; aynen öyle de, dünyanın eceli ve sekeratı olan kıyamet vakti muayyen olsaydı, kurûn-u ûlâ ve vustâ fikr-i âhiretten pek az müteessir olacaktı. Ve kurûn-u uhrâ, dehşet-i mutlaka içinde bulunup ne hayat-ı dünyeviyenin lezzeti ve kıymeti kalır ve ne de havf ve reca içinde ihtiyar ile itaatkârâne olan ubudiyetin ehemmiyeti ve hikmeti bulunurdu. Hem eğer muayyen olsa, bir kısım hakaik-i imaniye bedahet derecesine girer, herkes ister istemez tasdik eder. İhtiyar ve irade ile bağlı olan sırr-ı teklif ve hikmet-i iman bozulur.

İşte bunun gibi çok maslahatlar için umûr-u gaybiye gizli kaldığından, herkes her dakikada hem ecelini, hem bekasını düşündüğü için hem dünyaya, hem âhiretine çalışabildiği gibi, her asırda dahi hem kıyamet kopacağını, hem dünyanın devamını düşünebildiği için, hem dünyanın fâniliğinde hayat-ı bâkiyeye, hem hiç ölmeyecek gibi imaret-i dünyaya çalışabilir.

Hem de musibetlerin vakti muayyen olsaydı, musibet başına gelen adam, musibetin intizarında o gelen musibetin belki on mislinden ziyade mânevî bir musibet, o intizardan çekmemesi için, hikmet ve rahmet-i İlâhiye tarafından gizli, perdeli bırakılmış. Ve ekser hâdisât-ı kevniye-i gaybiye böyle hikmetleri bulunduğundandır ki, gaybdan haber vermek yasak edilmiş.

لايعلم الغيب الا الله düsturuna karşı hürmetsizlik ve itaatsizlik etmemek içindir ki, medâr-ı teklif ve hakaik-i imaniyeden başka olan umûr-u gaybiyeden izn-i Rabbânî ile haber verenler dahi, yalnız işaret suretinde perdeli ve kapalı ihbar etmişler. Hattâ Tevrat ve İncil ve Zebur'da Peygamberimiz hakkında gelen müjdeler ve haberler dahi bir derece perdeli ve kapalı gelmiş ki, o kitapların bir kısım tâbileri tevil edip iman etmediler. Fakat itikadât-ı imaniyeye giren meseleleri tasrihle ve tekrarla ihbar etmek ve açık bir surette tebliğ etmek hikmet-i teklifin muktezası olduğundan, Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyan ve Tercüman-ı Zîşânı (a.s.m.) umûr-u uhreviyeden tafsilen ve hâdisât-ı istikbaliye-i dünyeviyeden icmalen haber vermişler.

Beşinci nokta: Hem her iki deccalın, asırlarına ait olan harikaları, onların bahsiyle ve münasebetiyle rivayet edildiğinden, onların şahıslarından sudûr edeceği telâkki ve tevehhüm edilmesinden, o rivayet müteşabih olmuş, mânâsı gizlenmiş, meselâ tayyare ve şimendiferle gezmesi...

Hem meselâ, meşhur olmuş ki, İslâm Deccalı öldüğü vakit ona hizmet eden şeytan, İstanbul'da Dikilitaş'ta bütün dünyaya bağıracak ve herkes o sesi işitecek ki, "O öldü." Yani pek acip ve şeytanları dahi hayrette bırakan radyoyla bağırılacak, haber verilecek.

Hem Deccalın rejimine ve teşkil ettiği komitesine ve hükûmetine ait garip halleri ve dehşetli icraatı, onun şahsıyla münasebettar rivayet edilmesi cihetiyle mânâsı gizlenmiş. Meselâ, "O kadar kuvvetlidir ve devam eder; yalnız Hazret-i İsa (a.s.) onu öldürebilir, başka çare olamaz" rivayet edilmiş. Yani, onun mesleğini ve yırtıcı rejimini bozacak, öldürecek, ancak semâvî ve ulvî hâlis bir din İsevîlerde zuhur edecek ve hakikat-i Kur'âniyeye iktida ve ittihad eden bu İsevî dinidir ki, Hazret-i İsa Aleyhisselâmın nüzulüyle o dinsiz meslek mahvolur, ölür. Yoksa onun şahsı bir mikrop, bir nezle ile öldürülebilir.

Hem bir kısım râvîlerin kabil-i hatâ içtihadlarıyla olan tefsirleri ve hükümleri, hadîs kelimelerine karışıp hadis zannedilir, mânâ gizlenir. Vâkıa mutabakatı görünmez, müteşabih hükmüne geçer.

Hem eski zamanda, bu zaman gibi cemaatin ve cemiyetin şahs-ı mânevîsi inkişaf etmediğinden ve fikr-i infirâdî galip olduğundan, cemaatin sıfat-ı azîmesi ve büyük harekâtı o cemaatin başında bulunan şahıslara verildiği cihetiyle, o şahıslar, harika ve küllî sıfatlara lâyık ve muvafık olmak için yüz derece cisminden ve kuvvetinden büyük bir acûbe cisim ve müthiş bir heykel ve çok harika bir kuvvet ve iktidar bulunmak lâzım geldiğinden öyle tasvir edilmiş. Vâkıa mutabakatı görünmüyor ve o rivayet müteşabih olur.

Hem iki deccalın sıfatları ve halleri ayrı ayrı olduğu halde, mutlak gelen rivayetlerde iltibas oluyor; biri, öteki zannedilir. Hem Büyük Mehdînin halleri sâbık mehdîlere işaret eden rivayetlere mutabık çıkmıyor, hadîs-i müteşabih hükmüne geçer. İmam-ı Ali (r.a.) yalnız İslâm Deccalından bahseder.

Mukaddime bitti, meselelere başlıyoruz.

Şimdilik o hâdisât-ı gaybiyenin yüzer misallerinden, mülhidler tarafından avâmın akidelerini bozmak fikriyle işâa edilen yirmi üç meseleleri, tevfik-i Rabbânî ile, gayet muhtasar bir surette beyan edilecek. Ve o meseleler mülhidlerin tahmini gibi zarar vermemekle beraber, herbiri bir lem'a-i i'câz-ı Nebevî olduğu görünmekle ve hakikî tevilleri ispat ve izhar edilmekle akîde-i avâmı kuvvetlendirmeye mühim bir sebep olmasını rahmet-i Rabbânîden rica edip hatîâtımı ve galatatımı afv ve mağfiret altına almasını Rabb-i Rahîmimden niyaz ederim.

BEŞİNCİ ŞUA'NIN İKİNCİ MAKAMI VE MESELELERİ

بســـم الله الرحمن الرحيم

BİRİNCİ MESELE

Rivayette var ki, "Âhirzamanın eşhas-ı mühimmesinden olan Süfyanın eli delinecek."

Allahu a'lem, bunun bir tevili şudur ki: Sefahet ve lehviyat için gayet israf ile elinde mal durmaz, israfata akar. Darb-ı meselde deniliyor ki, "Filân adamın eli deliktir." Yani çok müsriftir.

İşte, "Süfyan israfı teşvik etmekle, şiddetli bir hırs ve tamaı uyandırarak insanların o zayıf damarlarını tutup kendine musahhar eder" diye bu hadîs ihtar ediyor; "İsraf eden ona esir olur, onun dâmına düşer" diye haber verir.

İKİNCİ MESELE

Rivayette var ki, "Âhirzamanın dehşetli bir şahsı sabah kalkar, alnında 'Hâzâ kâfir' yazılmış bulunur."

Allahu a'lem bissavab, bunun tevili şudur ki: O Süfyan, kendi başına frenklerin serpuşunu koyup herkese de giydirir. Fakat cebir ve kanunla tâmim ettiğinden,

o serpuş dahi secdeye gittiği için, inşaallah ihtida eder; daha herkes-yalnız istemeyerek-onu giymekle kâfir olmaz.

ÜÇÜNCÜ MESELE

Rivâyette var ki, "Âhirzamanın müstebit hâkimleri, hususan Deccalın yalancı cennet ve cehennemleri bulunur."

العلم عند الله bunun bir tevili şudur ki: Hükûmet dairesinde karşı karşıya kurulan ve birbirine bakan vaziyette bulunan hapishane ile lise mektebi, "Biri hûri ve gılmanın çirkin bir taklidi, diğeri azap ve zindan suretine girecek" diye bir işarettir.

DÖRDÜNCÜ MESELE

Rivâyette var ki, "Âhirzamanda Allah Allah diyecek kalmaz."

لايعلم الغيب الا الله bunun bir tevili şu olmak gerektir ki: "Allah Allah Allah" deyip zikreden tekkeler, zikirhâneler, medreseler kapanacak ve ezan ve kamet gibi şeâirde ismullah yerine başka isim konulacak demektir. Yoksa, umum insanlar küfr-ü mutlaka düşecekler demek değildir. Çünkü Allah'ı inkâr etmek, kâinatı inkâr etmek kadar akıldan uzaktır. Umum değil, belki ekser insanlarda dahi vukuunu akıl kabul etmez. Kâfirler Allah'ı inkâr etmiyorlar, yalnız sıfâtında hatâ ediyorlar.

Diğer bir tevili şudur ki: Kıyamet kopmasının dehşetini görmemek için, mü'minlerin ruhları bir parça evvel kabzedilir. Kıyamet kâfirlerin başlarında patlar.

BEŞİNCİ MESELE

Rivayette vardır ki, "Âhirzamanda Deccal gibi bir kısım şahıslar ulûhiyet dâva edecekler ve kendilerine secde ettirecekler."

Allahu a'lem, bunun bir tevili şudur ki: Nasıl ki padişahı inkâr eden bir bedevî kumandan, kendinde ve başka kumandanlarda, hâkimiyetleri nisbetinde birer küçük padişahlık tasavvur eder. Aynen öyle de, tabiiyyun ve maddiyyun mezhebinin başına geçen o eşhas, kuvvetleri nisbetinde kendilerinde bir nevi rububiyet tahayyül ederler ve raiyetini kendi kuvveti için kendine ve heykellerine ubudiyetkârâne serfüru ettirirler, başlarını rükûa getirirler demektir.

ALTINCI MESELE

Rivayette var ki, "Fitne-i âhirzaman o kadar dehşetlidir ki, kimse nefsine hâkim olmaz." Bunun için bin üç yüz sene zarfında emr-i Peygamberî ile bütün

ümmet o fitneden istiâze etmiş, azab-ı kabirden sonra

من فتنة المسيح الدجال... من فتنة المسيح الدجال

vird-i ümmet olmuş.

Allahu a'lem bissavab, bunun bir tevili şudur ki: O fitneler nefisleri kendilerine çeker, meftun eder. İnsanlar ihtiyarlarıyla, belki zevkle irtikâp ederler. Meselâ, Rusya'da hamamlarda kadın-erkek beraber çıplak girerler. Ve kadın, kendi güzelliklerini göstermeye fıtraten çok meyyal olmasından, seve seve o fitneye atılır, baştan çıkar. Ve fıtraten cemalperest erkekler dahi, nefsine mağlûp olup o ateşe sarhoşâne bir sururla düşer, yanar. İşte dans ve tiyatro gibi o zamanın lehviyatları ve kebairleri ve bid'aları, birer câzibedarlıkla pervane gibi nefisperestleri etrafına toplar, sersem eder. Yoksa, cebr-i mutlakla olsa ihtiyar kalmaz, günah dahi olmaz.

YEDİNCİ MESELE:

Rivayette var ki, "Süfyan büyük bir âlim olacak, ilimle dalâlete düşer. Ve çok âlimler ona tâbi olacaklar."

Ve'l-ilmu indallah, bunun bir tevili şudur ki: Başka padişahlar gibi ya kuvvet ve kudret veya kabile ve aşiret veya cesaret ve servet gibi vasıta-i saltanat olmadığı halde, zekâvetiyle ve fenniyle ve siyasî ilmiyle o mevkii kazanır ve aklıyla çok âlimlerin akıllarını teshir eder, etrafında fetvacı yapar. Ve çok muallimleri kendine taraftar eder ve din derslerinden tecerrüt eden maarifi rehber edip tâmimine şiddetle çalışır, demektir.

SEKİZİNCİ MESELE

Rivayetler, Deccalın dehşetli fitnesi İslâmlarda olacağını gösterir ki, bütün ümmet istiâze etmiş.

لايعلم الغيب الا الله Bunun bir tevili şudur ki: İslâmların Deccalı ayrıdır. Hattâ bir kısım ehl-i tahkik, İmam-ı Ali'nin (r.a.) dediği gibi demişler ki: Onların Deccalı Süfyandır, İslâmlar içinde çıkacak, aldatmakla iş görecek. Kâfirlerin Büyük Deccalı ayrıdır.

Yoksa Büyük Deccalın cebir ve ceberut-u mutlakına karşı itaat etmeyen şehid olur ve istemeyerek itaat eden kâfir olmaz, belki günahkâr da olmaz.

DOKUZUNCU MESELE

Rivayetlerde, vukuat-ı Süfyaniye ve hâdisât-ı istikbaliye Şam'ın etrafında ve Arabistan'da tasvir edilmiş.

Allahu a'lem, bunun bir tevili şudur ki: Merkez-i hilâfet eski zamanda Irak'ta ve Şam'da ve Medine'de bulunduğundan, râvîler kendi içtihadlarıyla, daimî öyle kalacak gibi mânâ verip, merkez-i Hükûmet-i İslâmiye yakınlarında tasvir etmişler, Halep ve Şam demişler. Hadisin mücmel haberlerini, kendi içtihadlarıyla tafsil etmişler.

ONUNCU MESELE

Rivayetlerde, eşhas-ı âhirzamanın fevkalâde iktidarlarından bahsedilmiş.

Vel'ilmü indallah, bunun tevili şudur ki: O şahısların temsil ettikleri

mânevî şahsiyetin azametinden kinâyedir. Bir vakit Rusya'yı mağlûp eden Japon Başkumandanının sûreti, bir ayağı Bahr-i Muhitte, diğer ayağı Port Arthur Kalesinde olarak gösterildiği gibi, şahs-ı mânevînin dehşetli azameti, o şahsiyetin mümessilinde, hem o mümessilin büyük heykellerinde gösteriliyor. Amma fevkalâde ve harika iktidarları ise, ekser icraatları tahribat ve müştehiyât olduğundan, fevkalâde bir iktidar görünür. Çünkü tahrip kolaydır. Bir kibrit bir köyü yakar. Müştehiyat ise, nefisler taraftar olduğundan çabuk sirayet eder.

ON BİRİNCİ MESELE

Rivayette var ki, "Âhirzamanda bir erkek kırk kadına nezaret eder."

Allahu a'lem bissavab, bunun iki tevili var:

Birisi: O zamanda meşru nikâh azalır veya Rusya'daki gibi kalkar. Bir tek kadına bağlanmaktan kaçıp başıboş kalan, kırk bedbaht kadınlara çoban olur.

İkinci tevili: O fitne zamanında, harplerde erkeklerin çoğu telef olmasından, hem bir hikmete binaen ekser tevellüdat kızlar bulunmasından kinayedir. Belki hürriyet-i nisvan ve tam serbestiyetleri kadınlık şehvetini şiddetle ateşlendirdiğinden fıtratça erkeğine galebe eder; veledi kendi suretine çekmeye sebebiyet verdiğinden, emr-i İlâhî ile kızlar pek çok olur.

ON İKİNCİ MESELE

Rivayetlerde var ki, "Deccalın birinci günü bir senedir, ikinci günü bir ay, üçüncü günü bir hafta, dördüncü günü bir gündür."

لايعلم الغيب الا الله Bunun iki tevili vardır:

Birisi: Büyük Deccalın kutb-u şimâlî dairesinde ve şimal tarafında zuhur edeceğine kinaye ve işarettir. Çünkü kutb-u şimâlînin mevkiinde bütün sene, bir gece bir gündüzdür. Bir gün şimendiferle bu tarafa gelse, yaz mevsiminde bir ay mütemadiyen güneş gurub etmez. Daha bir gün otomobil ile gelse, bir haftada daima güneş görünür. Ben Rusya'daki esaretimde bu mevkie yakın bulunuyordum. Demek Büyük Deccal, şimalden bu tarafa tecavüz edeceğini mucizâne bir ihbardır.

İkinci tevili ise: Hem Büyük Deccalın, hem İslâm Deccalının üç devre-i istibdatları mânâsında üç eyyam var. "Bir günü, bir devre-i hükûmetinde öyle büyük icraat yapar ki, üç yüz sene yapılmaz. İkinci günü, yani ikinci devresi, bir senede, otuz senede yapılmayan işleri yaptırır. Üçüncü günü ve devresi, bir senede yaptığı tebdiller on senede yapılmaz. Dördüncü günü ve devresi âdileşir, bir şey yapmaz, yalnız vaziyeti muhafazaya çalışır" diye, gayet yüksek bir belâgatla ümmetine haber vermiş.

ON ÜÇÜNCÜ MESELE

Kat'î ve sahih rivayette var ki, "İsa Aleyhisselâm Büyük Deccalı öldürür."

Vel'ilmü indallah, bunun da iki veçhi var:

Bir veçhi şudur ki: Sihir ve manyetizma ve ispritizma gibi istidracî harikalarıyla kendini muhafaza eden ve herkesi teshir eden o dehşetli Deccalı öldürebilecek, mesleğini değiştirecek, ancak harika ve mucizatlı ve umumun makbulü bir zat olabilir ki, o zat, en ziyade alâkadar ve ekser insanların

peygamberi olan Hazret-i İsa Aleyhisselâmdır.

İkinci veçhi şudur ki: Şahs-ı İsa Aleyhisselâmın kılınciyle maktul olan şahs-ı Deccalın, teşkil ettiği dehşetli maddiyyunluk ve dinsizliğin azametli heykeli ve şahs-ı mânevîsini öldürecek ve inkâr-ı ulûhiyet olan fikr-i küfrîsini mahvedecek ancak İsevî ruhânileridir ki, o ruhâniler din-i İsevînin hakikatini hakikat-i İslâmiye ile mezc ederek o kuvvetle onu dağıtacak, mânen öldürecek. Hattâ, "Hazret-i İsa Aleyhisselâm gelir, Hazret-i Mehdîye namazda iktida eder, tâbi olur" diye rivayeti, bu ittifaka ve hakikat-i Kur'âniyenin metbuiyetine ve hâkimiyetine işaret eder.

ON DÖRDÜNCÜ MESELE

Rivayette var ki, "Deccalın mühim kuvveti Yahudidir. Yahudiler severek tâbi olurlar."

Allahu a'lem, diyebiliriz ki, bu rivayetin bir parça tevili Rusya'da çıkmış. Çünkü, her hükûmetin zulmünü gören Yahudiler, Almanya memleketinde kesretle toplanıp intikamlarını almak için, komünist komitesinin tesisinde mühim bir rol ile Yahudi milletinden olan Troçki namında dehşetli bir adamı, Rusya'nın Başkumandanlığına ve terbiyegerdeleri olan meşhur Lenin'den sonra Rus hükûmetinin başına geçirerek Rusya'nın başını patlatıp bin senelik mahsulâtını yaktırdılar. Büyük Deccalın komitesini ve bir kısım icraatını gösterdiler. Ve sair hükûmetlerde dahi ehemmiyetli sarsıntılar verip karıştırdılar.

ON BEŞİNCİ MESELE

Ye'cüc ve Me'cüc hâdisâtının icmali Kur'ân'da olduğu gibi, rivayette bir kısım tafsilât var. Ve o tafsilât ise, Kur'ân'ın muhkematından olan icmali gibi muhkem değil, belki bir derece müteşabih sayılır. Onlar tevil isterler. Belki râvîlerin içtihadları karışmasıyla, tabir isterler.

Evet, لايعلم الغيب الا الله bunun bir tevili şudur ki: Kur'ân'ın lisan-i semâvîsinde "Ye'cüc" ve "Me'cüc" namı verilen Mançur ve Moğol kabileleri, eski zamanda Çin-i Maçin'den bir kısım başka kabileleri beraber alarak kaç defa Asya ve Avrupa'yı hercümerc ettikleri gibi, gelecek zamanlarda dahi dünyayı zîr ü zeber edeceklerine işaret ve kinayedir. Hattâ şimdi de komünistlik içindeki anarşistin ehemmiyetli efradı onlardandır.

Evet, ihtilâl-i Fransevîde hürriyetperverlik tohumuyla ve aşılamasıyla sosyalistlik türedi, tevellüd etti. Ve sosyalistlik ise bir kısım mukaddesatı tahrip ettiğinden, aşıladığı fikir, bilâhare bolşevikliğe inkılâp etti. Ve bolşeviklik dahi çok mukaddesat-ı ahlâkiye ve kalbiye ve insaniyeyi bozduğundan, elbette, ektikleri tohumlar hiçbir kayıt ve hürmet tanımayan anarşistlik mahsulünü verecek. Çünkü kalb-i insanîden hürmet ve merhamet çıksa, akıl ve zekâvet, o insanları gayet dehşetli ve gaddar canavarlar hükmüne geçirir; daha siyasetle idare edilmez. Ve anarşistlik fikrinin tam yeri ise, hem mazlum kalabalıklı, hem medeniyette ve hâkimiyette geri kalan çapulcu kabileler olacak. Ve o şeraite muvafık insanlar ise, Çin-i Maçin'de kırk günlük bir mesafede yapılan ve Acaib-i Seb'a-i Âlemden birisi bulunan Sedd-i Çinînin binasına sebebiyet veren Mançur ve Moğol ve bir kısım Kırgız kabileleridir ki, Kur'ân'ın mücmel

haberini tefsir eden Zât-ı Ahmediye (Aleyhissalâtü Vesselâm) mucizâne ve muhakkikane haber vermiş.

ON ALTINCI MESELE

Rivayette var ki: İsa Aleyhisselâm Deccalı öldürdüğü münasebetiyle, "Deccalın fevkalâade büyük ve minareden daha yüksek bir azamet-i heykelde ve Hazret-i İsa Aleyhisselâm ona nisbeten çok küçük bulunduğunu" gösterir.

لايعلم الغيب الا الله Bunun bir tevili şu olmak gerektir ki: İsa Aleyhisselâmı nur-u iman ile tanıyan ve tâbi olan cemaat-i ruhâniye-i mücahidînin kemiyeti, Deccalın mektepçe ve askerce ilmî ve maddî ordularına nisbeten çok az ve küçük olmasına işaret ve kinayedir.

ON YEDİNCİ MESELE

Rivayette var ki, "Deccal çıktığı gün bütün dünya işitir ve kırk günde dünyayı gezer ve harikulâde bir eşeği vardır."

Allahu a'lem, bu rivayetler tamamen sahih olmak şartıyla tevilleri şudur: Bu rivayetler mucizâne haber verir ki, "Deccal zamanında vasıta-i muhabere ve seyahat o derece terakki edecek ki, bir hadise bir günde umum dünyada işitilecek. Radyo ile bağırır, şark-garp işitir ve umum ceridelerinde okunacak. Ve bir adam kırk günde dünyayı devredecek ve yedi kıt'asını ve yetmiş hükûmetini görecek ve gezecek" diye, zuhurundan on asır evvel telgraf, telefon, radyo, şimendifer, tayyareden mucizâne haber verir.

Hem Deccal, deccallık haysiyetiyle değil, belki gayet müstebit bir kral sıfatıyla işitilir. Ve gezmesi de her yeri istilâ etmek için değil, belki fitneyi uyandırmak ve insanları baştan çıkarmak içindir.

Ve bindiği merkebi ve himarı ise, ya şimendiferdir ki bir kulağı ve bir başı cehennem gibi ateş ocağı, diğer kulağı yalancı cennet gibi güzelce tezyin ve tefriş edilmiş. Düşmanlarını ateşli başına, dostlarını ziyafetli başına gönderir. Veyahut onun eşeği, merkebi, dehşetli bir otomobildir veya tayyaredir veyahut-sükût lâzım!

ON SEKİZİNCİ MESELE

Rivayette var ki, "Ümmetim istikametle gitse, ona bir gün var." Yani, *في يوم كان مقداره ألف سنة* âyetinin sırrıyla, bin sene hâkimâne ve mükemmel yaşayacak. Eğer istikamette gitmezse, ona yarım gün var. Yani, ancak beş yüz sene kadar hâkimiyeti ve galibiyeti muhafaza eder.

Allahu a'lem, bu rivâyet kıyametten haber vermek değil, belki İslâmiyetin galibâne hâkimiyetinden ve hilâfetin saltanatından bahseder ki, ayn-ı hakikat ve bir mucize-i gaybiye olarak aynen öyle çıkmış. Çünkü hilâfet-i Abbâsiyenin âhirinde, onun ehl-i siyaseti istikameti kaybettiği için, beş yüz sene kadar yaşamış. Fakat ümmetin heyet-i mecmuası ise, istikameti kaybetmediğinden, hilâfet-i Osmaniye imdada gelip bin üç yüz sene kadar hâkimiyeti

devam ettirmiş. Sonra Osmanlı siyasiyyunları dahi istikameti muhafaza edemediğinden, o da ancak (hilâfetle) beş yüz sene yaşayabilmiş. Bu hadîsin mucizâne ihbarını, hilâfet-i Osmâniye kendi vefatıyla tasdik etmiş. Bu hadisi başka risalelerde dahi bahsettiğimizden burada kısa kesiyoruz.

ON DOKUZUNCU MESELE

Rivayetlerde, âhirzamanın alâmetlerinden olan ve Âl-i Beyt-i Nebevîden Hazret-i Mehdînin (Radıyallahu Anh) hakkında ayrı ayrı haberler var. Hattâ bir kısım ehl-i ilim ve ehl-i velâyet, eskide onun çıkmasına hükmetmişler.

Allahu a'lem bissavab, bu ayrı ayrı rivayetlerin bir tevili şudur ki: Büyük Mehdînin çok vazifeleri var. Ve siyaset âleminde, diyanet âleminde, saltanat âleminde, cihad âlemindeki çok dâirelerde icraatları olduğu gibi, herbir asır, me'yusiyet vaktinde kuvve-i maneviyesini teyid edecek bir nevi Mehdîye veyahut Mehdînin onların imdadına o vakitte gelmek ihtimaline muhtaç olduğundan, rahmet-i İlâhiye ile her devirde, belki her asırda bir nevi Mehdî Âl-i Beytten çıkmış, ceddinin şeriatını muhafaza ve sünnetini ihya etmiş. Meselâ, siyaset âleminde Mehdî-i Abbâsî ve diyanet âleminde Gavs-ı Âzam ve Şâh-ı Nakşibend ve aktâb-ı erbaa ve on iki imam gibi büyük Mehdînin bir kısım vazifelerini icra eden zatlar dahi, Mehdî hakkında gelen rivâyetlerde, medâr-ı nazar Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm olduğundan, rivayetler ihtilâf ederek, bir kısım ehl-i hakikat demiş: "Eskide çıkmış." Her ne ise... Bu mesele Risale-i Nur'da beyan edildiğinden, onu ona havale ile burada bu kadar deriz ki:

Dünyada mütesanit hiçbir hanedan ve mütevafık hiçbir kabile ve münevver hiçbir cemiyet ve cemaat yoktur ki, Âl-i Beytin hanedanına ve kabilesine ve cemiyetine ve cemaatine yetişebilsin.

Evet, yüzer kudsî kahramanları yetiştiren ve binler mânevî kumandanları ümmetin başına geçiren ve hakikat-i Kur'âniyenin mayasıyla ve imanın nuruyla ve İslâmiyetin şerefiyle beslenen, tekemmül eden Âl-i Beyt, elbette âhir zamanda, şeriat-ı Muhammediyeyi ve hakikat-ı Furkaniyeyi ve sünnet-i Ahmediyeyi (a.s.m.) ihya ile, ilân ile, icra ile, başkumandanları olan Büyük Mehdînin kemâl-i adaletini ve hakkaniyetini dünyaya göstermeleri gayet mâkul olmakla beraber, gayet lâzım ve zarurî ve hayat-ı içtimaiye-i insaniyedeki düsturların muktezasıdır.

YİRMİNCİ MESELE

Güneşin mağripten çıkması ve zeminden dâbbetü'l-arzın zuhurudur.

Amma güneşin mağripten tulûu ise, bedahet derecesinde bir alâmet-i kıyamettir. Ve bedaheti için, aklın ihtiyarı ile bağlı olan tevbe kapısını kapayan bir hadise-i semâviye olduğundan, tefsiri ve mânası zâhirdir, tevile ihtiyacı yoktur. Yalnız bu kadar var ki:

Allahu a'lem, o tulûun sebeb-i zâhirîsi: Küre-i arz kafasının aklı hükmünde olan Kur'ân onun başından çıkmasıyla zemin divâne olup, izn-i İlâhî ile başını başka seyyareye çarpmasıyla hareketinden geri dönüp, garptan şarka olan seyahatini irade-i Rabbânî ile şarktan garba tebdil etmekle güneş garptan tulûa başlar. Evet, arzı şems ile, ferşi Arş ile kuvvetli bağlayan hablullahi'l-metîn olan Kur'ân'ın kuvve-i câzibesi kopsa, küre-i arzın ipi çözülür, başıboş, serseri olup aksiyle ve intizamsız hareketinden güneş garptan çıkar.

Hem müsademe neticesinde emr-i İlâhî ile kıyamet kopar diye bir tevili vardır.

Amma "dâbbetü'l-arz": Kur'ân'da, gayet mücmel bir işaret ve lisan-ı halinden kısacık bir ifade, bir tekellüm var. Tafsili ise, ben şimdilik, başka mes'eleler gibi kat'î bir kanaatle bilemiyorum. Yalnız bu kadar diyebilirim: لايعلم الغيب الا الله

Nasıl ki kavm-i Firavuna çekirge âfâtı ve bit belâsı ve Kâbe tahribine çalışan kavm-i Ebrehe'ye ebâbil kuşları musallat olmuşlar. Öyle de, Süfyanın ve deccalların fitneleriyle bilerek, severek isyan ve tuğyana ve Ye'cüc ve Me'cüc'ün anarşistliği ile fesada ve canavarlığa giden ve dinsizliğe, küfür ve küfrana düşen insanların akıllarını başlarına getirmek hikmetiyle arzdan bir hayvan çıkıp musallat olacak, zîr ü zeber edecek. Allahu a'lem, o dâbbe bir nevidir. Çünkü, gayet büyük birtek şahıs olsa, her yerde herkese yetişmez. Demek, dehşetli bir taife-i hayvaniye olacak. Belki, إِلَّا دَابَّةُ الأَرْضِ تَأْكُلُ مِنْسَأَتَهُ **âyetinin işaretiyle o hayvan, dâbbetü'l-arz denilen ağaç kurtlarıdır ki; insanların kemiklerini ağaç gibi kemirecek, insanın cisminde dişinden tırnağına kadar yerleşecek. Mü'minler iman bereketiyle ve sefahet ve su-i istimalâttan tecennübleriyle kurtulmasına işareten, âyet, iman hususunda o hayvanı konuşturmuş.**

رَبَّنَا لاَ تُؤَاخِذْنَا إِن نَّسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا
سُبْحَانَكَ لاَ عِلْمَ لَنَا إِلاَّ مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

Sabık yirmi adet meselelere bir tetimme olarak
Üç Küçük Meseledir

BİRİNCİ MESELE

Rivayetlerde Hazret-i İsa Aleyhisselama "Mesih" namı verildiği gibi her iki deccala dahi "Mesih" namı verilmiş ve bütün rivayetlerde

من فتنة المسيح الدجال... من فتنة المسيح الدجال

denilmiş. Bunun hikmeti ve te'vili nedir?

Elcevap: Allahu a'lem, bunun hikmeti şudur ki: Nasıl ki emr-i İlâhî ile İsa Aleyhisselâm, şeriat-ı Mûseviyede bir kısım ağır tekâlifi kaldırıp şarap gibi bazı müştehiyâtı helâl etmiş; aynen öyle de, büyük Deccal, şeytanın iğvâsı ve hükmüyle şeriat-ı İseviyenin ahkâmını kaldırıp Hıristiyanların hayat-ı içtimaiyelerini idare eden rabıtaları bozarak anarşistliğe ve Ye'cüc ve Me'cüc'e zemin hazır eder. Ve İslâm Deccalı olan "Süfyan" dahi, şeriat-ı Muhammediyenin (a.s.m.) ebedî bir kısım ahkâmını nefis ve şeytanın desiseleriyle kaldırmaya çalışarak, hayat-ı beşeriyenin maddî ve mânevî rabıtalarını bozarak, serkeş ve sarhoş ve sersem nefisleri başıboş bırakarak hürmet ve merhamet gibi nuranî zincirleri çözer, hevesat-ı müteaffine bataklığında birbirine saldırmak için cebrî bir serbestiyet ve ayn-ı istibdat bir hürriyet vermek ile dehşetli bir anarşistliğe meydan açar ki, o vakit o insanlar gayet şiddetli bir istibdattan başka zapt altına alınamaz.

İKİNCİ MESELE

Rivayetlerde, her iki Deccalın harikulâde icraatlarından ve pek fevkalâde iktidarlarından ve heybetlerinden bahsedilmiş. Hattâ bedbaht bir kısım insanlar, onlara bir nevi ulûhiyet isnad eder diye haber verilmiş. Bunun sebebi nedir?

Elcevap: العلم عندالله İcraatları büyük ve hârikulâde olması ise: Ekser tahribat ve hevesata sevkiyat olduğundan, kolayca harikulâde öyle işler yaparlar ki, bir rivayette, "Bir günleri bir senedir." Yani, bir senede yaptıkları işleri üç yüz senede yapılmaz denilmiş. Ve iktidarları pek fevkalâde görülmesi ise, dört cihet ve sebebi var:

Birincisi: İstidrac eseri olarak, müstebidâne olan koca hükûmetlerinde, cesur orduların ve faal milletin kuvvetiyle vukua gelen terakkiyat ve iyilikler haksız olarak onlara isnad edilmesiyle, binler adam kadar bir iktidar onların şahıslarında tevehhüm edilmeye sebep olur.

Halbuki, hakikaten ve kaideten, bir cemaatin hareketiyle vücuda gelen müsbet mehâsin ve şeref ve ganimet o cemaate taksim edilir ve efradına verilir. Ve seyyiat ve tahribat ve zayiat ise, reisinin tedbirsizliğine ve kusurlarına verilir. Meselâ, bir tabur bir kaleyi fethetse, ganimet ve şeref süngülerine aittir. Ve menfî tedbirlerle zayiatlar olsa, kumandanlarına aittir.

İşte hak ve hakikatin bu düstur-u esasiyesine bütün bütün muhalif olarak müsbet terakkiyat ve hasenat o müthiş başlara ve menfî icraat ve seyyiat

bîçare milletlerine verilmesiyle, nefret-i âmmeye lâyık olan o şahıslar, istidrac cihetiyle, ehl-i gaflet tarafından bir muhabbet-i umumiyeye mazhar olurlar.

İkinci cihet ve sebep: Her iki Deccal, âzamî bir istibdat ve âzamî bir zulüm ve âzamî bir şiddet ve dehşetle hareket ettiklerinden, âzamî bir iktidar görünür. Evet, öyle acip bir istibdat ki, kanunlar perdesinde herkesin vicdanına ve mukaddesatına, hattâ elbisesine müdahale ederler. (Zannederim, asr-ı âhirde İslâm ve Türk hürriyetperverleri, bir hiss-i kablelvuku ile bu dehşetli istibdadı hissederek oklar atıp hücum etmişler. Fakat çok aldanıp yanlış bir hedef ve hatâ bir cephede hücum göstermişler.) Hem öyle bir zulüm ve cebir ki, bir adamın yüzünden yüz köyü harap ve yüzer mâsumları tecziye ve tehcir ile perişan eder.

Üçüncü cihet ve sebep: Her iki Deccal, Yahudinin İslâm ve Hıristiyan aleyhinde şiddetli bir intikam besleyen gizli komitesinin muavenetini ve kadın hürriyetlerinin perdesi altındaki dehşetli bir diğer komitenin yardımını, hattâ İslâm Deccalı masonların komitelerini aldatıp müzaheretlerini kazandıklarından, dehşetli bir iktidar zannedilir. Hem bazı ehl-i velâyetin istihracatıyla anlaşılıyor ki, İslâm devletinin başına geçecek olan Süfyanî Deccal ise, gayet muktedir ve dahi ve faal ve gösterişi istemeyen ve şahsî olan şan ve şerefe ehemmiyet vermeyen bir sadrâzam ve gayet cesur ve iktidarlı ve metin ve cevval ve şöhretperestliğe tenezzül etmeyen bir serasker bulur, onları teshir eder. Onların fevkalâde ve dâhiyâne icraatlarını, riyasızlıklarından istifade ile kendi şahsına isnat ve o vasıtayla koca ordunun ve hükûmetin teceddüt ve inkılâp ve harb-i umumî inkılâbından gelen şiddet-i ihtiyacın sevkiyle işledikleri terakkiyatı şahsına isnad ettirerek şahsında pek acip ve harika bir iktidar bulunduğunu meddahlar tarafından işâa ettirir.

Dördüncü cihet ve sebep: Büyük Deccalın, ispritizma nevinden teshir edici hassaları bulunur. İslâm Deccalının dahi, bir gözünde teshir edici manyetizma bulunur. Hattâ, rivayetlerde "Deccalın bir gözü kördür" diye nazar-ı dikkati gözüne çevirerek Büyük Deccalın bir gözü kör ve ötekinin bir gözü, öteki göze nisbeten kör hükmünde olduğunu hadiste kaydetmekle, onlar kâfir-i mutlak bulunduğundan, yalnız münhasıran bu dünyayı görecek bir tek gözü var ve âkıbeti ve âhireti görebilecek gözleri olmamasına işaret eder.

Ben bir mânevî âlemde İslâm Deccalını gördüm. Yalnız birtek gözünde teshirci bir manyetizma gözümle müşahede ettim ve onu bütün bütün münkir bildim. İşte bu inkâr-ı mutlaktan çıkan bir cüret ve cesaretle mukaddesata hücum eder. Avâm-ı nâs hakikat-ı hali bilmediklerinden, harikulâde iktidar ve cesaret zannederler.

Hem şanlı ve kahraman bir millet, mağlûbiyeti hengâmında, böyle istidraçlı ve şanlı ve talihli ve muvaffakiyetli ve kurnaz bir kumandanı bulunduğundan, gizli ve dehşetli olan mâhiyetine bakmayarak, kahramanlık damarıyla onu alkışlar, başına kor, seyyielerini örtmek ister. Fakat kahraman ve mücahid ordunun ve dindar milletin ruhundaki nur-u iman ve Kur'ân ışığıyla hakikat-ı hali göreceği ve o kumandanın çok dehşetli tahribatını tamire çalışacağı rivayetlerden anlaşılır.

ÜÇÜNCÜ KÜÇÜK MESELE

Medâr-ı ibret üç hadisedir.

Birinci hadise: Bir zaman, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, Hazret-i Ömer Radıyallahu Anh'a Yahudi çocukları içinde birisini gösterdi, "İşte sureti" dedi. Hazret-i Ömer Radiyallahu Anh, "Öyleyse ben bunu öldüreceğim" dedi. Ferman etti: "Eğer bu Süfyan ve İslâm Deccalı olsa, sen öldüremezsin; eğer o olmazsa, onun suretiyle öldürülmez."

Bu rivayet işaret eder ki, onun sureti, hâkimiyeti zamanında çok şeylerde görüneceği gibi, kendisi Yahudiler içinde tevellüt edecek. Gariptir ki, onun suretindeki bir çocuğu katledecek derecede ona hiddet ve adavet eden Hazret-i Ömer (Radıyallahu Anh), o Süfyan'ın en çok beğendiği ve takdir ettiği ve çok defa ondan senâkârâne

bahsedeceği bir memdûhu Hazret-i Ömer'le çıkmış.

İkinci hadise: O İslâm Deccalı, "Sûre-i وَالتِّينِ وَالزَّيْتُونِ mânâsını merak edip soruyor" diye çoklar nakletmişler.

Gariptir ki, bu sûrenin akîbinde olan اِقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ **sûresinde اِنَّ الْاِنْسَانَ لَيَطْغَى cümlesi, onun aynı zamanına ve şahsına cifirle ve mânâsıyla işaret ettiği gibi, ehl-i salâta ve camilere tâğiyâne tecavüz edeceğini gösteriyor. Demek o istidraçlı adam, küçük bir sûreyi kendiyle alâkadar hisseder. Fakat yanlış eder, komşusunun kapısını çalar.**

Üçüncü hadise: Bir rivayette, "İslâm Deccalı Horasan taraflarından zuhur edecek" denilmiş.

لا يعلم الغيب الا الله **bunun bir tevili şudur ki: Şarkın en cesur ve kuvvetli ve kesretli kavmi ve İslâmiyetin en kahraman ordusu olan Türk milleti, o rivayet zamanında Horasan taraflarında bulunup daha Anadolu'yu vatan yapmadığından, o zamandaki meskenini zikretmekle Süfyanî Deccal onların içinde zuhur edeceğine işaret eder.**

Gariptir, hem çok gariptir: Yedi yüz sene müddetinde İslâmiyetin ve Kur'ân'ın elinde şeref-şiar, bârika-âsâ bir elmas kılınç olan Türk milletini ve Türkçülüğü, muvakkaten İslâmiyetin bir kısım şeâirine karşı istimal etmeye çalışır! Fakat muvaffak olmaz, geri çekilir. Kahraman ordu, dizginini onun elinden kurtarıyor diye rivayetlerden anlaşılıyor.

(Bediüzzaman Said Nursî, Şualar- 5. Şua)

-Bu Esrarname'nin şifresi ve feyiz menbaı aşağıdaki şu tılsımdır:

(200.80.100.1.50)+7* (6.1.600.1000.600)+3 (1061. م . م . ب .)
-Teemmel *(1423) ... فی*

NOT: “Esrarname’den alınmıştır” şeklinde bir ifadeyle belirtilmeden herhangi bir iktibas yapılmasına iznimiz yoktur. Aksi halde bu tılsımın sahibi tarafından dava edilecektir.